

บทที่ 1

เสียงนกร้องริมหน้าต่างยามเช้า คล้ายเสียงที่ผมเคยได้ยิน รวากับว่ากำลังพยายามปลุกผมที่กำลังนอนชมจากพิษของโรคภูมิแพ้อากาศให้ตื่นขึ้นเพื่อมารับแสงแดดของรุ่งอรุณ ผมกำลังฝันถึงสัตว์ปีกตัวเล็กที่บินเข้ามาเกาะบนหน้าต่าง ตัดสลับกับสีฟ้าคราม นั่นเป็นสีของท้องฟ้า หรือสีของสัตว์ปีกที่บินไปบินมา หรือไม่กี่เพราะพิษโรคภูมิแพ้อากาศที่ผมเป็นตั้งแต่เด็กจนอายุย่างเข้าสู่วัยชราทำให้ผมฝันแปลกประหลาด อาการของโรคภูมิแพ้ก็ไม่เคยบอกกล่าวผมไปไหน แสงแดดยามเช้าเวลาเจ็ดนาฬิกาสามสิบ ผมไม่ได้ใช้นาฬิกาปลุกอีกเลยตั้งแต่เวลาพาก้าวผ่านพ้นวัยคะนองมา การตื่นนอนตอนเช้าเสมือนกิจวัตรประจำวันของมนุษย์ทั่วไปลงมือปฏิบัติโดยที่ผมทำอย่างไม่ต้องใช้ความพยายาม ผมพุงตัวเองขึ้นจากผ้าห่มที่บอบลไปด้วยกลิ่นอายของแสงแดด บรรจงพับผ้าห่มแต่ไม่ค่อยจะเรียบร้อยสักเท่าไรนัก รู้สึกถึงโพรงจมูกที่หายใจได้สะดวกขึ้น ผมทดลองหายใจสองสามครั้งก่อนจะเดินออกจากห้องนอนมาล้างหน้าแปรงฟัน ทำความสะอาดร่างกาย และตรงไปที่ครัว ซิงก์ใกล้หน้าต่างในยามเช้าทุกวันก่อนจะเริ่มชีวิตวันใหม่เหมือนปกติ เสียงน้ำร้อนที่ผมกดก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไปสักครู่ดังเตือนให้ปิดมันอย่างเร่งรีบ ผมถือโกโก้ร้อนเดินลงมาจากชั้นบน วางลงบนโต๊ะริมหน้าต่างชั้นล่าง ผมซื้อบ้านหลังนี้เมื่อหลายปีก่อน หลังจากที่ผมได้ทำตามความต้องการในวัยรุ่นของผมจนพอใจ บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ริมแม่น้ำสายหนึ่งในประเทศแถบเอเชีย เป็นบ้านที่อยู่ริมหัวมุมถนน ระหว่างตัวบ้านจะอยู่ห่างจากแม่น้ำเพียงถนนเส้นเล็ก ๆ กันเท่านั้น ผมได้รับการส่งต่อบ้านหลังนี้มาจากคนรู้จักของผม ซึ่งเสียชีวิตไป 5-10 ปีแล้ว เขาเปิดโรงเรียนสอนดนตรีอยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากที่พักผมเท่าไรนัก ไกล ๆ เป็นโรงพยาบาลที่เคยเต็มไปด้วยผู้ติดเชื้อไวรัสที่ไม่มีทางรักษาได้ แต่ปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์และหมอหลายท่านได้ทำการคิดค้นวัคซีนจนสามารถเอาชนะเชื้อไวรัสนี้ได้ ผมเองก็ไม่มีใครมีความรู้เรื่องไวรัสระบาดนี้ ในช่วงที่ไวรัสได้ระบาดไปทั่วโลก เป็นช่วงชีวิตในวัยรุ่นของผม ผ่านมาได้ราว 40 ปีกว่าแล้วละ ผมนั่งพินิจคิดถึงเรื่องราวในอดีตขณะดื่มโกโก้ร้อน ผมลุกขึ้นเปิดหีบวีโมทเปิดทีวี เลื่อนหาช่องข่าวประจำวัน กดผ่านช่องข่าวการแข่งขันบรรเลงดนตรีระดับประเทศ ผมหยุดชะงัก โกโก้ร้อนในแก้วเซรามิกเกือบจะหกออกฉ่นออกมา เสียงแซกโซโฟนกำลังบรรเลงท่อนโซโล่ ไวโอลินพยายามล้อเลียนเสียงของฟลูต พาร์ทเครื่องต่ำบรรเลงคลอสนับสนุนอย่างมีชาติ เพลงอะไรกันนะ ผมพยายามเค้นความคิดทั้งหมดที่มีไปกับเสียงบรรเลงเพียงท่อนเดียวที่แล่นผ่านหูของผม เหลือบมองเห็นนาฬิกาบนจอ ความคิดทั้งหมดก็ฟุ้งกระจายออกจากกัน

“แยละ จะเก่าโง่แล้วเหวอ” เสียงที่ค่อนข้างแหบของผมบนฟิมพ์ออกมา รีบวางวีโมทที่วีลบบนโต๊ะ พร้อมแก้วโกโก้ในมืออีกข้าง

ชั้นสองบ้านของผมทำเป็นที่อยู่อาศัยและชั้นล่างผมเปิดร้านดอกไม้เล็ก ๆ เป็นสิ่งที่ผมกับคนรักเคยอยากทำในสมัยวัยรุ่น ก่อนเธอจะเป็นผู้ติดเชื้อไวรัสและเสียชีวิตลง

ผมเดินมาเปิดประตูหน้าร้านออก แสงแดดค่อย ๆ ทอดยาวผ่านดอกไม้หลากหลายที่เรียงรายอยู่ใน แดนดิไลออน แกลดีโอลส์ อิตาลีเลนไวท์ และกล้วยไม้ต่าง ๆ ผมเริ่มลงมือกวาดพื้น หยิบพ็อกกี้เดินฉีดดอกไม้ ละอองน้ำลอยเต็มในอากาศ เอาสายยางออกมาฉีดต้นไม้ใหญ่ข้างบ้าน หยิบถุงอาหารแมวที่เก็บไว้ได้แคชเชียร์ออกมาเทให้แมวจรที่ชอบวิ่งมาหาผมทุกเช้าเพื่อบรรเทาความหิว ทุกอย่างเป็นกิจวัตรประจำวันที่ผมจะตื่นมาเพื่อทำสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ แม้ลูกค้าจะไม่ค่อยมีก็ตาม ผมปิดร้านไปหนึ่งวันหลังจากที่อาการของโรคมุมิแพร์กำเริบ แต่ก็ยังลงมาทำความสะอาดและรดน้ำให้กับดอกไม้ไม่ขาด แม้อายุจะป็นนี้แล้วแต่ผมก็ยังดูแข็งแรงอยู่ เสียงฝีเท้าคุณป้าข้างบ้านกำลังใกล้เข้ามา

“อ้าว คุณลุงอาการดีขึ้นแล้วหรือคะ?” เสียงคุณป้าข้างบ้านกล่าวทักทายผม

“ดีขึ้นแล้วละ นอนชมอยู่วันหนึ่งเต็ม ๆ เลย ชอบใจมากนะ” ผมตอบกลับอย่างคุณลุง วัย 60 ทั่วไปทำกันก่อนจะยิ้มและกล่าวขอบคุณ

ผู้คนในละแวกนี้มักจะใช้การเดินทางมากกว่ายานพาหนะ เดินทางไปมารอบ ๆ เมือง ผมชอบนั่งมองเด็ก ๆ ที่กำลังใช้เวลาไปอย่างมีความสุขกับช่วงเวลา ณ ขณะนั้นของพวกเขา คุณป้ายังถามถึงอาการการกินของผมและบอกว่าจะแวะเอาซูชิมาให้ผมตอนเย็น ช่วงเป็นเพื่อนบ้านที่ใจดีเสียจริง หลังจากผมทำความสะอาดร้านของผมจนเสร็จ ค่อนข้างเหนื่อยทีเดียวกับการยืนอยู่กับที่นาน ๆ ผมเดินกลับเข้ามาในบ้าน ได้ยินเสียงทีวีที่ลึ้มปิด การแข่งขันบรรเลงดนตรียังคงดำเนินต่อไป มองเวลาบนหน้าจอทีวี 10 โมงแล้ว โกโก้ก็หายร้อนเสียแล้ว เริ่มหิวเสียด้วย ผมหยิบรีโมทปิดทีวี นั่งลงดื่มโกโก้ที่หายร้อนแล้วจนหมด และหยิบแก้วเดินกลับขึ้นไปชั้นบนเพื่อหาอะไรทานเป็นอาหารเช้า ท่วงทำนองของบทเพลงยังคงดำเนินต่อไปในหัวของผม ซ้ำแล้วซ้ำเล่า คงเป็นช่วงหลังจบมหาวิทยาลัยสินะ หรือว่าถัดจากนั้นไปอีกหน่อยที่ผมเริ่มคลุกคลีกับดนตรี ภาพจำเหล่าเรื่องราวระหว่างทางเริ่มเลือนราง มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมายในช่วงชีวิตหลังจบมหาวิทยาลัยโดยที่ผมไม่ทันได้ตั้งตัว ราวกับมีรถที่ขับย้อนศรพุ่งเข้ามาชนที่ด้านหน้าของผม แต่ร่างกายของผมกลับไม่กระเด็นไปข้างหลัง หากแต่หยุดอยู่กับที่เป็นเวลานาน ซากรถขึ้นเล็กขึ้นน้อยถูกทยอยเก็บไปจากถนน ผมยืนมองเหตุการณ์ ผู้คน รถคันถัดไปเคลื่อนที่ผ่านอย่างเชื่องช้า ก่อนจะถูกรถที่วิ่งมาจากด้านหลังจนเข้าอย่างจัง ตัวผมจึงค่อย ๆ เริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้งอย่างเนิบช้า เรื่องราวในอดีตที่ถูกเสียงดนตรีกระตุ้นชวนให้คิดถึงอีกครั้งในระหว่างอุ่นกับข้าวที่เหลือจากมือเย็น ใส่ถาดและยกลงมาจากชั้นบน เพื่อกลับลงมาเฝ้าหน้าร้านดอกไม้ของผม

ตกเย็นคุณป้าข้างบ้านนำซูบไซที่เพิ่งทำเสร็จมาให้ผมที่หน้าบ้าน ผมยื่นสองมือประคองถ้วยน้ำซูบวางลงบนชั้นข้างประตู หางตาของผมเหลือบเห็นหน้าตาของมันท่าทางน่าอรร้อย เหมือนกับซูบในรายการทำอาหารไม่มีผิด

“รอเดี๋ยวก่อนนะ ฉันมีขนมจากเมืองข้าง ๆ ด้วย เอาไปให้เจ้าตัวเล็กหน่อยแล้วกัน” ผมหยิบกล่องคุกกีที่ได้อาจมาจากคนรู้จักที่มาเยี่ยมผมวันก่อนให้คุณป้า

“เขาคงดีใจมาก แล้วเดี๋ยวจะบอกให้มาเล่นบ้านคุณลุงหน่อยนะคะ ขอบคุนคะ” คุณป้ายิ้มรับและหันหลังเดินไป ผมปิดประตูบ้าน ยกซูบขึ้นมาวางบนโต๊ะอาหารในครัว กลิ่นซูบไซยังอบอวลเตะจมูกผม ชวนให้หิวไม่หยุด หลังจากปิดร้านดอกไม้ เก็บข้าวของปิดประตูเสร็จเรียบร้อย ผมนั่งทานอาหารเย็นอยู่ในห้องครัวเงียบงัน เสียงซอณกระทบจานข้าวดังเป็นบางครั้ง น้ำซูบไซของคุณป้าอรร้อยใช้ได้ แต่ยังไม่เท่าที่ผมเคยทานของคุณลุง ผมคิดอย่างนั้น คุณลุงเสียเวลานานแสนนานกว่าที่วัยชรา 60 ปีอย่างผมจะมานั่งคิดถึงเรื่องหุยมหิมแล้ว ผมเก็บโต๊ะเรียบร้อยหลังทานอาหารเย็นเสร็จ อาบน้ำแปรงฟัน ทานยาประจำตัว พาตัวเองเข้านอนได้ผ้าห่มอันบาง ค่อย ๆ พริ้มตาหลับลง เสียงดนตรีเมื่อเช้านี้ดังขึ้นภายในหัว จากเบาไปดัง จากเบาไปดังวนเวียนซ้ำ ผมเริ่มฝันถึงตัวเองในอดีต

ผมถูกพ่อและแม่ทิ้งตั้งแต่ยังเด็ก ไม่มีแม่แต่เศษเสี้ยวใบหน้าของทั้งสองหลงเหลืออยู่ในความทรงจำ ตั้งแต่จำความได้ผมก็อาศัยอยู่กับลุงซึ่งเก็บผมมาเลี้ยง บ้านของคุณลุงค่อนข้างมีฐานะ คุณลุงอาศัยอยู่กับลูกชาย ภรรยาของคุณลุงเสียชีวิตไปนานแล้ว ผมไม่เคยถามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของคุณลุงเท่าไรนัก อาจเพราะความจริงแล้วเราไม่มีความเกี่ยวข้องใดซึ่งกันและกันเลย ผมเพียงแต่ซาบซึ้งในบุญคุณที่ได้เก็บผมมาเลี้ยงจากความสะเพร่า และไร้ความรับผิดชอบของผู้ให้กำเนิด ในระหว่างที่เติบโตมากับครอบครัวของคุณลุง ผมเห็นข่าวมากมายเกี่ยวกับเด็กที่ถูกทอดทิ้ง หรือเด็กที่ครอบครัวเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ทำไมผมถึงไม่มีพ่อแม่ ทำไมถึงต้องทิ้งผมไว้แล้วหนีหายไป จนกระทั่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ผมบอกกับคุณลุงว่าจะออกมาใช้ชีวิตในโลกภายนอก และเลิกรบกวนคุณลุงเสียที คุณลุงมีท่าทีเศร้าเสียใจอย่างเห็นได้ชัด อาจเพราะการอยู่กับลูกชายสองคนไม่สามารถเติมเต็มความสุขให้กับชีวิตของเขาได้เพียงพอ ผมไม่สามารถบอกได้ว่าระหว่างที่ได้อาศัยอยู่กับท่าน ผมสามารถตอบแทนสิ่งที่ท่านให้กับผมได้แล้ว ในวันที่ผมกล่าวลาไปกับครอบครัวของลุง คุณลุงเล่าถึงเรื่องราวในอดีต วันที่คุณลุงพบกับผม

“วันที่ภรรยาของฉันเสีย ฉันกำลังเศร้าโศกเสียใจอย่างที่สุด... ฉันรอลูกชายมารับอยู่หน้าโรงพยาบาล ฉันก็ได้ยินเสียงเด็กร้องอยู่ใต้พนักเก้าอี้ในศาลา ฝนก็ทำท่าจะตกอย่างแรง ระหว่างที่ฉันกำลังก้มลงตามหาเสียงของเด็กน้อยนั้น พาก็ผ่าลงมาอย่างดังเลยละ! ไม่ก็เสียวิธิตมาฝนก็เทลงมาอย่างหนัก ภาพทิวทัศน์ในตาของฉันขาววับ และค่อย ๆ ปรากฏหน้าเด็กน้อยกำลังร้องไห้อยู่ในเบาะ ใต้พนักเก้าอี้ในศาลานั้น เป็นวันที่ฉันได้พบกับเธออย่างไงละ” คุณลุงพูดพร้อมกับรอยยิ้มที่ราวกับว่าจะไม่ได้พบกับผมอีก ผมได้แต่กล่าวขอบคุณและจากมา คุณลุงบอกว่าไม่จำเป็นต้องนึกถึงบุญคุณอะไรให้มากมาย เขาได้รับมาเพียงพอแล้ว ผมเองไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคุณลุงในตอนนั้นเสียเท่าไร ผมเริ่มต้นใช้ชีวิตคนเดียวในฐานะนักเรียนมหาวิทยาลัย และเริ่มทำงานพิเศษที่ร้านสะดวกซื้อใกล้ ๆ แม้เงินที่ได้มาจากคุณลุงจะมากพอให้ผมใช้ไปได้เกือบเรียนจบก็ตาม

หอพักของผมอยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัย เดินทางโดยรถโดยสารใช้เวลา 20 นาที ระหว่างทางไม่มีอะไรเป็นพิเศษ รถรา ตึกกรามบ้านช่องที่ค่อนข้างแออัด แม่น้ำสายเล็ก ๆ ที่ตัดผ่านระหว่างเมือง ในวันแรกของการเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ผมลงจากรถประจำทางที่จอดเทียบท่า เดินเลียบไปตามทางลาดยาวมาจนถึงหน้ามหาวิทยาลัย ผมพบดอกไม้สีขาวสดใสน้ำตาลคล้ายดอกทานตะวัน ลำต้นดูยาวเล็กเรียว เป็นดอกไม้ที่ผมไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน ทันทีที่ผมกำลังจะเดินเข้าไปมองใกล้ ๆ เสียงของหญิงสาวคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากข้างหลังผม

“อิตาเลียนไวท์ ดีจังเลยนะ” เสียงของหญิงสาวค่อนข้างแผ่วเบา

ผมตกใจหันลำตัวและใบหน้าไปตามเสียง เธอเองก็ตกใจและมองมาทางผมที่ดูงุนงง

“ดอกไม้ล่ะคะ อิตาเลียนไวท์ สวยใช่ไหมล่ะคะ” เธอพูดหลังจากตกใจกับท่าทีของผม และผอนคลายลงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะยิ้มให้ผมและเดินจากไป ผมยืนมองเธอเดินเข้ามาหาด้วยไปอย่างช้า ๆ ไม่ทราบว่าเป็นใคร เข้าเรียนมหาวิทยาลัยวันแรกก็ได้พบกับหญิงสาวที่ปั่นซื้อดอกไม้ออกมา ช่วงเป็นช่วงเวลาชีวิตที่แปลกประหลาดเสียจริง

ตกเย็นผมนั่งรถประจำทางกลับหอพัก ซึ่งการเดินทางจากมหาวิทยาลัยกลับหอพักใช้เวลาช้ากว่าการเดินทางจากหอพักมามหาวิทยาลัยไม่น้อย ผมมองดูนาฬิกาคร่าว ๆ น่าจะใช้เวลาสักห้าสิบนาที เพราะเป็นเวลาทีหลายคนเลิกงานและเดินทางกลับบ้านเหมือนกัน หรืออาจเป็นเพราะช่วงเวลาที่มนุษย์เหนื่อยหน่ายกับชีวิตประจำวันของตนเองจนทำให้ช่วงเวลายามเย็นกลายเป็นห้วงแห่งความเนิบช้ากันแน่นะ ผมพลางคิดระหว่างที่ก้าวลงจากรถประจำทาง และเดินทำอีกประมาณห้านาทีเพื่อเข้าหอพัก ระหว่างทางมีร้านขายดอกไม้เล็ก ๆ ร้านหนึ่ง จะเปิดตั้งแต่ผมเดินทางออกจากบ้านในตอนเช้า และกำลังปิดตอนผมกลับ

เป็นประจำ ร้านดอกไม้มักจะมียกลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ความน่าฉงนของดอกไม้แต่ละดอกรวมตัวกันอยู่ในร้านเล็ก ๆ กลิ่นที่ติดกันไปมาอยู่ในกรอบสีเหลี่ยมทำให้ผมรู้สึกชื่นชอบดอกไม้เป็นพิเศษ ดอกไม้แต่ละดอกจะมีความหมายของตัวเองซ่อนอยู่ มักถูกใช้เพื่อสื่อความหมายพิเศษในกรณีต่าง ๆ นั่นถือเป็นโชคดีของผมจริง ๆ ที่ได้รู้จักดอกไม้ในชีวิต เพราะผมไม่สามารถพูดแทนความรู้สึกของตนเองได้ดีเท่าที่ควร อาจเพราะปัญหาจากครอบครัว ทำให้ผมมีความมั่นใจในเรื่องต่าง ๆ น้อยเมื่อเทียบกับเพื่อนในชั้นเรียนหรือเด็กรุ่นราวคราวเดียวกัน แต่ผมไม่นึกโทษสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นเลย คิดเสียว่าเป็นโชคดีด้วยซ้ำ บางครั้งผมอาจใช้ดอกไม้ในการสื่อความหมายแทนความรู้สึกของผม

หลังจากผมเริ่มต้นชีวิตมหาลัยได้ห้าเดือน ผมได้รับโทรศัพท์จากลูกชายของคุณลุงว่าคุณลุงล้มป่วยด้วยโรคหัวใจ ผมแอบโดดเรียนในช่วงบ่ายและตรงไปหาคุณลุงที่อยู่โรงพยาบาล แต่ท่าทางของคุณลุงหลังจากที่ผมไปถึงดูดีกว่าที่ผมคิดไว้มาก คุณลุงยังคงยิ้มร่าเหมือนก่อนและบอกให้ผมไม่ต้องเป็นห่วงท่าน นี่เป็นเพียงแคโรคของคนแก่เท่านั้น ลูกชายของคุณลุงค่อนข้างเป็นห่วงอย่างมากเพราะดูแลคุณลุงไม่ใส่ใจสุขภาพของเขาเท่าที่ควร และมักจะพูดอยู่เสมอ

“คนเราเมื่อถึงเวลาจะตายมันก็ต้องตาย อย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลยนะ!” คำพูดของคุณลุงที่พูดติดจำคาญกับลูกชายหลังจากรู้ว่าลูกชายเป็นคนโทรบอกผม

ลูกชายของคุณลุงดูท่าทางเศร้ากับถ้อยคำของผู้เป็นพ่ออย่างเห็นได้ชัด ผมรู้สึกไม่ดีจริง ๆ รู้สึกว่าตนเองเป็นต้นเหตุระหว่างปัญหาของคุณลุงและลูกชายแม้สัก ๆ แล้วผมจะคิดว่าเป็นเพราะคุณลุงต่างหากที่ควรจะได้ใส่ใจความรู้สึกลูกชายให้มากกว่านี้ ผมบอกคุณลุงว่าจะมาเยี่ยมในวันหยุดสัปดาห์ถัดไป แม้จะคาดเดาได้ว่าคุณลุงจะบอกว่าอะไร ผมก็ยังเอออออกจะมาให้ได้ เพราะเห็นหน้าของลูกชายคุณลุงแล้วทำให้ผมปฏิเสธไม่ลงจริง ๆ

ผมได้เจอกับหญิงสาวที่ได้พบกันในวันเริ่มเรียนมหาลัยวันแรกครั้งปีถัดมาที่โรงพยาบาล พ่อแม่ของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถชน เธอร้องให้อยู่หน้าห้องฉุกเฉิน กัดดอกไม้ซ่อนหนึ่งไว้แน่น เสียงที่แห้งผากของเธอดังไปทั่วทางเดิน พยาบาลพยายามพูดปลอบใจแต่ไม่มีท่าทีว่าเธอจะสงบลงได้ กระทั่งญาติของพ่อและแม่เดินทางมาถึง ผมลองพยายามจินตนาการถึงชีวิตในอีกหลายปีถัดจากนี้ของเธอจะเป็นอย่างไร การเรียน การใช้ชีวิต การเริ่มต้นเรียนมหาวิทยาลัยด้วยตัวคนเดียวคงไม่ใช่เรื่องง่าย จะให้ญาติของเธอดูแลก็คงไม่สามารถทำได้อย่างที่ พวกเขามีลูกหลานที่ต้องดูแล ผมเจอเธออีกครั้งที่สวนด้านหลังตึก เธอนั่งเอามือปิดบังใบหน้า แต่ยังคงได้ยินเสียงสะอื้นเล็ก ๆ ออกมาจากเธออย่างไม่ขาด ข้าง ๆ มีดอกไม้ที่ผมเห็นเธอกำจนวนและ ดูไม่ออกว่าเคยเป็นดอกอะไรมาก่อน การสูญเสียไม่ใช่สิ่งทีใครจะสามารถรับมือได้ ผมนั่งลงม้านั่ง

ห่างจากเธอพอสมควร เธอคงรู้สึกตัวว่ามีใครมานั่งใกล้ ๆ แต่ไม่สามารถกลั่นเสียงสระอื่นได้ ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เธออึดอัด เธอพรวดลุกขึ้นจากม้านั่งและเดินออกอย่างรวดเร็ว ผมพลั้งปากออกมา

“นี่เธอ! ลืมดอกไม้นะ” ผมพูดออกไปอย่างไม่ทันคิด ว่าดอกไม้้นคงไม่จำเป็นสำหรับเธออีกแล้ว

“ฉันไม่ต้องการมันแล้วค่ะ” เสียงแหบแห้งที่ผ่านการร่ำไห้มาไม่รู้มานานเท่าไร ผมรู้สึกผิขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“ขอโทษด้วยครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เธออึดอัด.. เพียงแค่พยายามอยู่เป็นเพื่อน” ผมทำที่ไม่เป็นปกติ กระอักกระอ่วนเล็กน้อย “ที่จริง คุณลุงของผมเพิ่งเสียชีวิตวันนี้ ก่อนหน้ารพพยาบาลครอบครัวคุณจะมาถึง” เธอมีท่าทีเปลี่ยนไป เสียงสระอื่นหายไปจากเธอ ผมไม่ได้เงยหน้ามองเธอ เห็นเพียงแต่ดอกแกลดิโอลัสหลากหลายสีเรียงรายอยู่รอบสวนเล็ก ๆ อริฐที่ถูกก่อกำขึ้นเป็นฐานให้กับสวนดอกแกลดิโอลัสค่อนข้างเก่า แต่ดอกไม้ยังคงสีสดสดใส คงมีคนคอยดูแลตลอดเวลา ไม่พยาบาลก็อาจจะเป็นคนไข้ก็ได้ ขาของเธอหยุดสั้นตั้งแต่ตอนไหนผมไม่ทราบได้ ผมเงยหน้าขึ้นช้า ๆ จู่ ๆ เธอก็ร้องไห้โฮล้นออกมา ผมตกใจเกินกว่าจะมองเป็นเรื่องเศร้าเสียแล้ว

“คุณร้องไห้ทำไมกัน?” ผมส่งเสียง ลุกขึ้น ทำที่ไม่เป็นปกติอีกต่อไป

“ฉันไม่รู้ ฉันไม่เข้าใจ” เธอกล่าวพร้อมน้ำเสียงสั่นเครือเกินกว่าจะจับความได้

พักใหญ่กว่าที่เธอจะสามารถหยุดน้ำตาที่กำลังหลั่งรินได้ ขอบตาแดงช้ำ ขนตาเปียกแฉะ ไม่มีเค้าของคนที่ผมเคยพบเมื่อวันแรกที่ได้เจอกัน

“คุณรู้จักฉันด้วยหรือ?” เธอเอ่ยปากถาม มือกำลังเช็ดน้ำตาซ้ายและขวา

“ผมเจอคุณหน้าประตูมหาลัย เมื่อวันเปิด” เธอยังคงทำหน้าสงสัย “อิตาเลียนไวท์” ผมอธิบายเพิ่ม

“อ้อ... ฉันจำดอกอิตาเลียนไวท์หน้าประตูมหาลัยได้นะ แต่ฉันจำคุณไม่ได้” เธอตอบผมอย่างจริงจัง พลังหยิบช่อดอกไม้ที่ละชิ้น

“นี่ก็ดอกอิตาเลียนไวท์ละ แต่มันเละเสียแล้ว” แววดาของเธอเศร้าเหลือเกิน

ผมอยากให้กำลังใจเธอแต่กลัวว่าผมจะไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกการสูญเสียของเธอได้ ผมไม่เคยรู้จักพ่อและแม่ ไม่เคยได้รู้จักความหมายจริง ๆ ของมันเลย การสูญเสียสายสัมพันธ์ของครอบครัวที่แท้จริงมันเป็นอย่างไร ผมยังไม่สามารถเข้าใจได้ แม้คุณลุงจะเปรียบเหมือนกับครอบครัวของผมก็ตาม ภายในใจผมยังคงปฏิเสธความสัมพันธ์นั้นและสร้างระยะห่างขึ้นกับคุณลุง

“คุณชื่อ...” ผมพยายามถามชื่อแต่ยังไม่ทันพูดจบ เธอก็ตอบกลับมาอย่างรวดเร็วจนผมตกใจเล็กน้อย

“ฉันชื่อฮานะคะ” เธอตอบผมแวต่ายังคงไร้สีส้น เต็มไปด้วยความสูญเสีย

“ฮานะ? ดอกไม้ในภาษาญี่ปุ่นนะหรือครับ” ผมพยายามชวนเธอคุย เธอพยักหน้าไม่พูดอะไรต่อ แวต่ายเธอรวากับคิดเรื่องต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา ความเสียใจของเธอที่มีต่อครอบครัว คงไม่มีใครสามารถบรรเทาลงได้ จนกว่าเวลาจะช่วยเยียวยาเธอ ผมคิดเช่นนั้น

“รู้ความหมายของดอกอิตาเลียนไวท์ไหมคะ?” จู๊ ๆ เธอก็เอ่ยปากขึ้นพร้อมกับคำถาม

“ไม่เลยครับ” ผมตอบไปด้วยความสงสัย

“ฉันจะคิดถึงเธอต่อไปเรื่อย ๆ” เธอตอบพลางยิ้มเล็ก ๆ ออกมา “เป็นดอกไม้ที่แม่ฉันชอบนะค่ะ ฉันเก็บมาจากหน้าประตูมหาวิทยาลัยนั่นล่ะ”

ที่จริงหลังจากวันที่ได้พบกับฮานะ และรู้ว่าดอกไม้หน้าประตูมหาวิทยาลัยชื่ออิตาเลียนไวท์ ผมพยายามตามหาความหมายของดอกไม้นี้อยู่หลายครั้ง หนังสือในห้องสมุด อินเทอร์เน็ต หรือแม้กระทั่งถามเจ้าของร้านดอกไม้ใกล้หอพัก แต่เจ้าของเป็นลูกสาวที่รับกิจการต่อจากคุณแม่ เธอไม่ทราบรายละเอียดดอกไม้มากมายขนาดนั้น ดอกอิตาเลียนไวท์ที่ร้านเธอเองก็ไม่ได้นำมาขาย ผมพอจะรู้จากท่าทางการพูดคุยของเธอบ้าง ว่าเธอก็ไม่ได้อยากขายดอกไม้สักเท่าไร เธอค่อนข้างดูเฉยง่าย ๆ ขี้รำคาญ ผมคิดว่าเธอไม่ค่อยเหมาะกับการดูแลรายละเอียดิบย่อยอะไรแบบนั้นเลย แต่นั่นเป็นเพียงความคิดเห็นของผมเท่านั้น

ญาติของครอบครัวฮานะจัดการเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พิธีศพถูกจัดขึ้นในวันถัดมา ผมไม่ได้ไปร่วมงานศพของครอบครัวเธอ ไม่ทราบรายละเอียด ไม่ได้พบกับฮานะหลังจากแยกกันที่โรงพยาบาลอีกเลย ที่จริงตัวผมเองก็ยังมึนงงของคุณลุงของผม ความวุ่นวายมากมายหลังการสูญเสียของครอบครัวทั้งสองที่เกิดขึ้น ผมได้แต่ยืนมองอยู่ห่าง ๆ ลูกชายของคุณลุงจัดการทุกอย่างได้อย่างราบรื่น ไม่มีติดขัดบกพร่องเหมือนกันกับญาติของครอบครัวฮานะ เราทั้งคู่ต่างไม่สามารถทำอะไรได้กับสถานการณ์เช่นนี้ เป็นเพียงเด็กหลงทิศเมื่อสูญเสียผู้นำพาแห่งชีวิต

หลังจากจบการศึกษาระดับปีที่ 1 มหาวิทยาลัยปิดภาคการศึกษา นักศึกษาต่างพากันกลับภูมิลำเนาของตนเอง บ้างยังคงพำนักอยู่ที่หอพัก เช่นตัวผม ไม่มีที่ใดให้กลับไป ผมสมัครเข้าทำงานพิเศษร้านสะดวกซื้อใกล้หอพัก ทำงานเป็นกะ เข้าควบไปจนถึงเย็น หรือเย็นควบไปถึงเช้า การทำงานร้านสะดวกซื้อมีอะไรมากกว่าที่ผมเคยคิด มิใช่เพียงแคชเชียร์คิดเงิน หรือขนย้ายสินค้ามาเรียงรายบนชั้นให้ลูกค้าเลือกซื้อ กวาด

พื้น ภูพื้นเศษฝุ่นที่ติดรองเท้าเข้ามา หรือเด็กทำไอติมหก แม้แต่สุนัขผ่านมาปล่อยทุกซอกไว้ที่ทางเข้า ทุกอย่างเราเป็นคนจัดการ “พนักงานแคชเชียร์ประจำร้าน” ป้ายรับสมัครบอกไว้อย่างนั้น

ผมถูกลูกชายของคุณลุงเรียกตัวให้ไปฟังพินัยกรรมของท่าน ผมปฏิเสธ ผมไม่มีความต้องการ หรือเห็นสมควรที่จะได้รับสิ่งใดไปมากกว่าบุญคุณครั้งยิ่งใหญ่ที่ท่านเก็บผมมาเลี้ยงอีกแล้ว ไม่ได้ฟังแม้แต่เนื้อความที่ลูกชายของคุณลุงพยายามจะพูดถึง

เย็นวันหนึ่งใกล้เลิกงานกะเย็นที่ร้านสะดวกซื้อ ผมกำลังเรียงสินค้าเข้าใหม่ขึ้นชั้นวาง ผลิตภัณฑ์จากโรงงานขนม ห่อเล็ก ใหญ่ โรงงานผลิตกระดาษชำระ ม้วนเท่ากันเป๊ะ ไม่มีขาดเกิน ขวดน้ำดื่มยี่ห้อมากมาย ผมไม่แน่ใจว่าเคยลองชิมทั้งหมดนั้นหรือยัง ผมทำงานในห้องสี่เหลี่ยมที่มีเครื่องปรับอากาศเย็นเฉียบ แต่หลังของผมกลับชุ่มไปด้วยเหงื่อ น้าอัสจรรยเสีย เด็กน้อยเปิดตู้ขนาดยักษ์หยิบขวดน้ำหวาน ท่อนแขนขนขาวข้าง ๆ หล่นดังตบตบ ได้น้ำหวานอย่างใจอยากแล้ววิ่งจากไป ผมนึกในใจการทำงานบริการคงไม่สามารถเกิดอารมณ์โกรธได้หรือเปล่าละ ผมพักมือจากการเรียงขวดเอื้อมมือไปหยิบขวดที่หล่นหนึ่ง สอง และสาม มือเล็ก ๆ เข้ามาใกล้ผม ไม่ทันได้สังเกต

“นี่คะ” ฮานะยื่นขวดน้ำหวานให้ผม

“ขอบคุณครับ” ผมตกใจ ยืนขึ้น มีท่าทีตลกพอให้เธอยิ้มซ้ำขึ้น

“พอดีเห็นเหตุการณ์อยู่ทางนั้น เลยเข้ามาช่วย ฉันจำคุณได้” เธอพูดต่อ “ที่โรงพยาบาล เมื่อสามเดือนก่อน”

“ผมจำได้ครับ ฮานะ”

“คุณชื่อ...”

“มิวครับ” ผมตอบพลางคิด ผมไม่ได้แนะนำตัวเองในวันนั้น ช่างเสียมารยาทยิ่งนัก

หลังเลิกงานฮานะชวนผมไปทานข้าวที่ร้านอาหารข้างทาง ธรรมดา ไม่หรูหรา ต่างจากที่ผมจินตนาการไว้นิดหน่อย ผมไม่มีปัญหาในเรื่องอาหารการกิน ง่ายกว่าการเรียงสินค้าบนชั้นวาง หรือคิดเงินให้ลูกค้าหลังเคาน์เตอร์แคชเชียร์ ร้านบะหมี่สี่เหลี่ยม คนผูกผ้าโพกหัว กำแบ้งเส้นขาวขุ่นจากในถุงขึ้น วางลงกระบวย เขย่าได้ที่เพียงไม่กี่วินาที ได้เส้นที่สุกพอดี เหนียวนุ่ม เป็นทักษะที่น่าเหลือเชื่อ

เธออยากขอบคุณที่ผมพยายามปลอบใจเธอเรื่องครอบครัว อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในวันนั้น ไม่มีโอกาสได้พูดคุยอย่างจริงจัง ไม่มีสติ รำไห้อย่างคนบ้า การเลี้ยงอาหารมื้อนี้แทนคำขอบคุณที่เธอสามารถให้กับผมได้ ผมน้อมรับด้วยความยินดี

“ขอบคุณนะคะ” เธอยิ้ม

เธอคงสามารถผ่านเรื่องราวเหล่านั้นมาได้แล้ว แต่หลังจากนั้นล่ะ?

“ตอนนี้อาศัยอยู่กับญาติสินะ?” ผมถาม

“ไม่ค่ะ..คือในตอนแรก..ใช่ค่ะ แต่หลังจากนั้นก็ถกเถียงกันใหญ่ว่าใครจะเป็นผู้ดูแลฉัน อายุฉันก็มากเกินกว่าจะอยู่สถานสงเคราะห์ หรือบ้านเลี้ยงเด็กเสียแล้ว” เธอพูดพร้อมกับพยายามหลบสายตาของผม

“ตอนนี้ฉันอาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์ใกล้ ๆ มหาวิทยาลัยนะคะ”

“เงินหรือครับ ลำบากแะเลยนะคะ”

“เสียใจด้วยนะคะเรื่องคุณลุง” ผมไม่ได้เอ่ยปากตอบรับการแสดงความเสียใจของเธอ เพียงแต่ยิ้มกลบเกลื่อนขึ้นบนใบหน้า

ผมเอ่ยปากให้เธอสั่งอาหารหลังจากลิ้มเลือนไปชั่วครู่เพราะบทสนทนาียบย่อย คนขายเป็นชายหนุ่มวัยกลางคน ท่าที่เป็นมิตร ตะโกนถามอยู่ไม่ขาด ร้านนี้ขายตั้งแต่เย็นจนถึงกลางดึก ผู้คนเลิกงานและเริ่มงานบ้านนั่งกิน บ้างซื้อห่อใส่ถุงเพื่อไปกินที่โรงงาน ผมถามฮานะหลังจากเลือกเมนูได้ ผมตะโกนกลับไปหาคนขาย รวากับตลาดขนาดย่อม ตะโกนไปตะโกนมาเป็นเรื่องปกติ

บทสนทนาของเราไม่มีอะไรมากไปกว่าการทำความรู้จักกัน ผมเล่าเรื่องของคุณลุงให้เธอฟัง อาหารจากคนขายเดินมาเสิร์ฟถึงที่ ใช้เวลาเพียงไม่นาน ผมเริ่มเล่าตั้งแต่ที่ผมเป็นเด็กที่ถูกลุงเก็บมาเลี้ยง ถูกพ่อแม่ทิ้งไปตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ เรื่องราวแสนน่าเบื่อหน่าย ไม่มีสาระสำคัญใดที่จะต้องสนใจ แต่ฮานะยังคงถามต่อไปเรื่อย ๆ ไม่หยุด ท่าทางสนใจของเธอขณะใช้มือจับตะเกียบคีบเส้นบะหมี่ขึ้นมา ตากลมดำ หางคิ้วตกเหมือนลูกสุนัข ริมฝีปากที่ดูเหมือนจะซีดแต่ยังคงสีชมพูอ่อน เธอหันหน้ามาฟังเรื่องของผม ทั้งที่ปากก็ขยับขมุขมิบเคี้ยวลุกขึ้นไปพลาจ บ้างก็หันข้างมองไปรอบทิศ มองผู้คนที่เดินเข้าร้านมาใหม่และออกไปถามคำถามขึ้นเป็นครั้งคราวขัดจังหวะที่ผมกำลังเล่า ไม่มีที่ท่าของความเขินอายหรือเกรงกลัว ผมไม่เคยได้คุยกับใครเป็นเรื่องเป็นราวขนาดนี้มาก่อน ท่าทางที่ดูเป็นธรรมชาติของเธอ ทำให้ผมเผลอลืมกินอาหารของตัวเองเสียได้

“นี่ คุณไม่กินเหรอ”

“แน่นอน ต้องกินอยู่แล้ว” ผมรีบหยิบตะเกียบขึ้น

“คุณลุงของคุณนี่ใจดีจังเลยนะ”

“ผมก็คิดอย่างนั้น” ฮานะเป็นผู้หญิงที่รับประทานอาหารได้ไวที่สุดคนหนึ่งที่ผมเคยเห็นมา ผมเหลือบตามองเส้นบะหมี่ที่อยู่ก้นชามของเธอ

“อะไรกัน! อย่ามาแอบดูชามของคนอื่น คุณกินข้าวเอง รีบ ๆ กินสิ!” เธอขึ้นนั่งสั่งผม

ผมหัวเราะรำอาออกมา

“ฮานะ นี่เป็นภาษาญี่ปุ่นสินะ ทำไมถึงมีชื่อเป็นภาษาญี่ปุ่นล่ะ?” ผมถาม

ฮานะวางตะเกียบและช้อนลง หยิบกระดาษเช็ดปากบนโต๊ะขึ้น ค่อย ๆ ลูบไล้ไปตามริมฝีปาก

“คุณแม่เป็นคนญี่ปุ่นนะ ฉันเลยเป็นลูกครึ่ง” เธอกำหน้ามองออกไปด้านนอก “แม่ของฉันชอบดอกอิตาเลียนไวท์มาก ก่อนหน้านี้เคยบอกไปแล้วสินะคะ” ผมพยักหน้าตอบรับ “ก่อนฉันจะย้ายมาที่เมืองนี้ แม่ฉันเคยมีสวนดอกอิตาเลียนไวท์เล็ก ๆ อยู่หลังบ้านนะค่ะ แม่มักจะเก็บมันเข้ามาประดับภายในบ้านเพื่อที่จะได้คิดถึงคนที่แม่รักอยู่ตลอด” เธอหันกลับมายิ้มให้ผม “หมายถึงคุณตาคุณยายนะค่ะ ความหมายของมัน ฉันเองก็ไม่ว่าการคิดถึงที่ว่ามันเป็นรูปแบบไหนเหมือนกัน แม่ฉันก็บอกฉันมาแบบเดียวกัน”

ผมและฮานะทานบะหมี่หมดชาม จ่ายเงินเดินออกจากร้าน เราสองคนเดินเลียบไปตามทางจนมาถึงป้ายรถเมล์

“ในวันนั้นฉันเก็บดอกอิตาเลียนไวท์มาจากหน้าประตูมหาลัยเพื่อจะเอามาให้แม่ค่ะ หลังจากย้ายบ้านมาแถวนี้ ก็ไม่เคยเห็นดอกอิตาเลียนไวท์อีกเลย ฉันดีใจมากตอนที่เห็นมันอยู่ที่หน้าประตูมหาลัย” แสงไฟจากรถประจำทางลอดผ่านพาดตัวของเราทั้งสองคนเลยไป รถค่อย ๆ เคลื่อนเข้าเทียบท่า

“แล้วเจอกันใหม่นะคะ” เธอโบกมือลา และก้าวขึ้นรถไป ผมยืนมองรถประจำทางเคลื่อนออก จนไฟสีแดงท้ายรถค่อย ๆ ลับตา คิดถึงเรื่องความคิดถึงในความหมายของดอกอิตาเลียนไวท์ ดอกไม้ที่มีความหมายแทนความคิดถึงที่จะมีต่อผู้คนต่อไปเรื่อย ๆ เป็นดอกไม้ที่ไว้ให้คนที่ยังอยู่มอบให้กับคนที่จากไปแล้ว...หรืออย่างไรกันนะ

ผมกับฮานะได้เจอกันบ่อยขึ้นหลังจากที่ได้แลกเปลี่ยนพูดคุยกันเรื่องครอบครัว ภูมิหลังของแต่ละคน ผมบังเอิญเจอเธอที่มหาลัยบ่อย ๆ หลังจากเปิดภาคเรียนปีที่ 2 การไปไหนต่อไหนโดยมีฮานะไปเป็น

เพื่อนกลายเป็นเรื่องปกติของผมไปแล้ว กินข้าว เดินเล่นริมแม่น้ำ ห้างสมุด ชีวิตที่แสนน่าเบื่อของผม แต่
ละวันเริ่มมีสีสันขึ้นมาบ้าง ผมคิดอย่างนั้น

บทที่ 2

ตะวันใกล้ตกดิน แต่แสงแดดยังสว่างจ้า เด็กน้อยหลายคนส่งเสียงโหวกเหวกมาจากริมแม่น้ำ อากาศอบอ้าวจากหน้าฝน ที่ไม่ค่อยมีฝนโปรยปรายลงมาเสียเท่าไร คำขอพรจากใครบางคนคงกำลังส่งผล ถึงสภาพอากาศ ผมนึกถึงอนิเมชั่นของญี่ปุ่นเรื่องหนึ่งที่เคยได้ดูสมัยยังเป็นนักศึกษา ถูกนำมาฉายทางทีวีที่ร้านสะดวกซื้อที่ผมเคยทำงานพิเศษ เพราะเจ้าของร้านดันมีรสนิยมที่ค่อนข้างแปลก เปิดการ์ตูนในร้านแบบนี้ ไม่รู้คิดอะไรอยู่ ผมตั้งประตูร้านดอกไม้ปิดลงด้วยเหล็กแท่งยาว แสงแดดที่ยังคงส่องประกายอยู่ทำให้ผม นึกถึงอดีตขึ้นมานิดหน่อย ผมเดินข้ามถนนสายเล็กที่กั้นขวางระหว่างบ้านและแม่น้ำออกไปยืนมองเหล่า เด็กน้อยที่กำลังวิ่งไล่จับกัน

“คุณตา ลงมาเล่นด้วยกันไหมครับ?” เสียงนั้นคงเป็นหลานของคุณป้าข้างบ้านแน่ ๆ

“มาเล่นกันเถอะครับ/ค่ะ!” เสียงเด็กอีกหลายคนตะโกนตามมา

“ตาคงวิ่งไม่ไหวแล้วล่ะ!” ผมใช้มือป้องปากตะโกนกลับไปหาเด็กน้อยพวกนั้นดังเท่าที่จะทำได้ อายุ ปูนี่คงไปทำอะไรแบบนั้นไม่ไหวแล้วล่ะ ถ้าฟังเพียงแค่นี้เปิดปิดร้านขายดอกไม้ในทุกวัน ๆ ยังลำบาก ร่างกายคนเราถ้าไม่รักษาไว้ให้ดีตั้งแต่วัยรุ่นล่ะก็มันจะแยเอาในตอนแก่สินะเนี่ย หักไหมเกินไปหรือเปล่านะ ตัวเรา

ผมถามไถ่ตัวเองพลางมองเด็กไร้เดียงสาวิ่งไล่กันไปมา เสียงคุณป้าดังลอยมาจากข้างหลังทางบ้าน ของผม มาตามให้เจ้าหนูทั้งหลายกลับบ้านได้เสียที เด็กน้อยต่างพากันวิ่งกรูขึ้นมาจากทางลาดชันถึง ถนนข้างบน ขาเล็ก ๆ แต่ดันมีกำลังมากมาย ผมนึกอิจฉาเด็กน้อยพวกนี้จริง ๆ ผมยิ้มทักทายคุณป้า ก่อนจะ เหลือบไปเห็นเด็กสาวนั่งอยู่ใต้สะพานข้ามแม่น้ำไปยังเมืองอีกฝั่ง บนตักของเธอมียุทธรณ์เปิดสีเงินอยู่ด้วย สายตาของผมเริ่มไม่ดีขึ้น พยายามหิวตามองให้เห็นชัดขึ้น เด็กสาวยกยุทธรณ์เปิดขึ้นด้วยมือทั้งสองข้าง เคลื่อน มาแนบชิดริมฝีปาก หายใจเข้าไปที่ท้อง และค่อย ๆ ไล่ลมออกมาอย่างช้า ๆ ทำนองเพลง *Orpheus in the Underworld* ของ *Offenbach* หลังไหลเข้ามาในหูของผม แม้สายตาของผมจะแยลงเรื่อย ๆ แต่หูของผม ยังคงได้ยินแจ่มชัด เสียงโน้ตดนตรีทุกตัวที่ถูกบรรเลงออกมาจากพลังของนักดนตรี ทำนองที่ดูน่าขน แต่เต็มไปด้วยพลัง ทำให้ผมนึกถึงเรื่องในสมัยที่ผมยังหนุ่ม ช่วงอายุ 30 ได้หรือเปล่านะ ผมหลับตา สูดหายใจ เข้าเต็มปอด พลาญยิ้มเล็ก ๆ ออกมา ผมเริ่มเดินเลียบถนนไปหาดันตอของเสียงอย่างเชื่องช้า และหยุดลง เพื่อฟังการบรรเลงของเด็กสาวที่เปี่ยมไปด้วยพลังคนนี่

เสียงดนตรีค่อย ๆ จางและหายไปจากหูของผม ผมลืมตาขึ้นมองไปทางแม่น้ำ เสียงแม่น้ำยังคงดัง เบา ๆ เป็นพื้นหลังให้กับเสียงดนตรีของเด็กสาว เธอวางยุทธรณ์เปิดลงบนตัก ผมเอ่ยปากชมเชย

“เสียงดีจังเลยนะ” เด็กสาวตกใจ สมมติของเธอช่างเยี่ยมยอด ท่าทางจะเป็นเด็กน่ารัก ผมพาลงคิด

“คะ...อ้อ ขอขอบคุณคะ” เด็กสาวตอบและหันหน้ากลับอย่างว่องไว

“เป็นอะไรไปล่ะ เสียงก็ออกมาได้ดีเลยนี่นา ทำไมถึงทำหน้าเศร้าอย่างนั้น”

“คุณตาเคยเล่นดนตรีด้วยหรือคะ” เธอเสียงไม่ตอบคำถาม

“เคยสิ...แต่ก็นานมาแล้วล่ะนะ” ผมตอบและยิ้มกว้างออกไปอย่างเต็มอก “ตาขอเล่าอะไรให้ฟังได้ไหม” เด็กสาวหันมาพยักหน้าให้อีกครั้ง “เคยได้ยินตำนานของ Orpheus ไหม? มนุษย์ธรรมดาผู้มีความสามารถในการร้องและเล่นดนตรี ขนาดที่แม้แต่เหล่าเทพยังยกย่อง”

“ไม่ค่ะ”

“Orpheus เมื่อใดที่เขาเริ่มบรรเลงดนตรีละก็ จะมีนกน้อยมาล้อมวงฟัง หรือแม้แต่ปลายังต้องหยุดว่ายเลยล่ะ แถมยังได้แต่งงานกับสาวน้อยน่ารัก แต่น่าเศร้าที่ต้องจบชีวิตลงอย่างรวดเร็วด้วยพิษของงู แต่ Orpheus ก็มีโอกาสรื้อฟื้นนาง โดย Hades เทพเจ้าแห่งยมโลกอนุญาตให้พานางกลับสู่พื้นดิน เพราะการบรรเลงดนตรีของเขา ขนาดทำให้เทพเจ้าใจอ่อนเลยล่ะ”

“แล้วยังไงต่อหรือคะ?” เด็กสาวเริ่มมีท่าทีสนใจเล็กน้อย

“เทพเจ้า Hades มีเงื่อนไขนะ ขณะที่พาสาวน้อยคนรักขึ้นจากยมโลก ห้ามหันหลังกลับไปมองนางเด็ดขาด แต่ด้วยความรักที่มีต่อนาง ทำให้ Orpheus อดห่วงไม่ได้ เหลียวกลับไปมอง ทำให้วิญญาณของเธอค่อย ๆ จางหายไปตลอดกาล”

“อะไรกัน” เด็กสาวทำหน้าเสียตาย

“จงเชื่อมั่นในเสียงดนตรี และความสามารถของตนเองเถอะ มองไปข้างหน้า เมื่อตัดสินใจที่จะทำแล้วล่ะก็ ต้องพยายามให้ถึงที่สุดนะ” เด็กสาวมองหน้าผมด้วยดวงตาที่ประหลาดใจ “หนูเป่าได้ดีราวกับ Orpheus เลยล่ะ ตาก็คงเป็นนกน้อยที่บินมาฟังเท่านั้นล่ะ” เด็กสาวเอามือตบขาตัวเองตามสัญชาตญาณอย่างรวดเร็วเพราะถูกยุงกัด “ตายล่ะ ป่านนี้แล้ว รีบกลับเถอะ”

“คะ ขอขอบคุณมากนะคะคุณตา” เด็กสาวยิ้มให้ผม ลูกขึ้นพร้อมกับทรมเปิดคู่มือ จึงกลับไปทางทิศเหนือสุดลูกหูลูกตา ผมมองเธอสักครู่ก่อนจะเดินเลียบถนนสายเล็กเข้าไปยังฝั่งบ้านของตัวเอง ปิดประตูใหญ่ ไขแม่กุญแจล็อก เดินขึ้นบันไดบ้านพาลงคิดถึงเรื่องของแม่สาวน้อยที่พบเพิ่งได้พบ เธอคงกำลังมี

ปัญหาในการบรรเลง หรือไม่ก็กับคนรอบข้างหรือเปล่านะ ผมพลางคิดขณะทำความสะอาดร่างกาย ล้มตัวลงบนพูกินี่ม ๆ และปิดไฟหัวเตียงลง

ในระยะแรกของนักดนตรี มักจะพบปัญหาไม่น้อยกับการบรรเลง แนวทาง หรือการหาเหตุผลในการเล่นดนตรีต่อไป คนรอบข้างที่คอยให้กำลังใจ ผลักดัน หรือคอยจู้จี้ก็มีผลไม่น้อยเลยทีเดียว ส่วนตัวผมแล้วคนรอบข้างมักจะผลักดันให้ผมเสียมากกว่า ผมเป็นนักดนตรีที่เริ่มต้นในช่วงวัยผู้ใหญ่ แต่ก็พอจะบอกได้ว่าประสบความสำเร็จไม่น้อย ผมไม่อาจพูดได้ว่าผมเริ่มเล่นดนตรีเพราะใจรัก เงินทอง ชื่อเสียง หรือมีไอดอลประจำใจ อยากเทห์เพื่อโชว์สาวอะไรแบบนั้น ผมเริ่มเล่นดนตรีเพราะผมไม่เหลือใครในชีวิต เป็นปลาตายซากอยู่กับที่จนกระทั่งได้ฟังการบรรเลงของเด็กสาวคนหนึ่งที่โรงพยาบาล ขณะนั้นมีไวรัสที่กำลังระบาดไปทั่วโลก คนรักของผมเสียชีวิตลง เธอเป็นผู้ติดเชื้อมานานกว่า 2 ปี ก่อนร่างกายจะไม่สามารถทนกับไวรัสได้ เป็นช่วงเวลาที่แสนสาหัส ยากลำบาก ผมไม่อาจก้าวผ่านมันไปได้

ช่วงขึ้นมหาวิทยาลัยปี 2 ผมกับฮานะได้เริ่มคบหากัน เธอไม่รับการช่วยเหลือจากญาติ เพราะรู้ถึงความยากลำบากของพวกเขาดี เธอบอกกับญาติว่าจะย้ายไปอยู่หอพักกับเพื่อน จะได้ลดค่าใช้จ่ายลง และเริ่มทำงานพิเศษเพื่อเลี้ยงดูตัวเอง ช่วงเวลานั้นเองที่เราสองคนได้เริ่มคบหากัน เธอย้ายเข้ามาอยู่หอพักของผม และทำงานพิเศษที่ร้านดอกไม้ใกล้ ๆ เราสองคนขอร้องให้เขารับฮานะเข้าทำงาน แม้จะดูแล้วเป็นการฝืนไปเสียหน่อย แต่ไม่มีที่อื่นที่พอจะช่วยเราได้แล้ว เจ้าของร้านดอกไม้ตอนนี้ก็ไม่อยากขายดอกไม้เสียเท่าไร แยกย้ายไปทำร้านขนมปังที่เมืองข้าง ๆ เสียมากกว่า ที่นั่นมีความเจริญ การเดินทางต่าง ๆ ก็ง่าย

“ดูแล้วเหมือนเซฟมากกว่าอีกนะ” ผมพูดหยอกเธอตอนที่สวมผ้ากันเปื้อน

ฮานะจึงเริ่มต้นชีวิตนักศึกษาปี 2 ด้วยประการฉะนี้

ผมทำงานพิเศษในช่วงเย็นของทุกวัน ศุภร์ เสาร์ และอาทิตย์ รวมถึงวันหยุดนักขัตฤกษ์ งานพิเศษเพียงเท่านี้พอจะช่วยประทังปากท้องและค่าเช่าหอพักของผมได้เพียงคนเดียว และไม่พอใช้จ่ายในเรื่องค่าการศึกษา แต่หลังจากคุณลุงเสีย ค่าการศึกษาของผมทั้งหมดก็ถูกชำระล่วงหน้าไปทั้งหมดเสียแล้ว แม้ผมจะไม่อยากรับการช่วยเหลือนี้ แต่ก็มีอาภุภะสิทธิ์ หลังจากฮานะย้ายเข้ามา เรื่องค่าเช่าหอพักก็ถูกแบ่งครึ่ง ทำให้ผมมีเงินเหลือใช้อยู่บ้าง แต่ในส่วนนั้นผมก็เอามาช่วยเรื่องค่าการศึกษาของฮานะเสียส่วนใหญ่ เงินจากพนักงานร้านขายดอกไม้ของฮานะรวมกัน ก็พอทำให้ผมและเธอสามารถรอดพ้นชีวิตอันทรหดนี้ไปได้

แต่ละวันผ่านพ้นไปด้วยความยากลำบาก ถึงอย่างนั้นผมกับเธอก็ยังคงมีกันและกัน ชีวิตส่วนใหญ่ของพวกเราคล้ายกัน ครอบครัวแตกสลายหายไปจากโลก เหลือชีวิตเพียงลำพังบนโลกใบนี้ ไม่มีเหตุผลให้พวกเราสองคนต้องแยกออกจากกัน แม้ภายในใจลึก ๆ แล้วผมยังคงเถียงกับโลกทั้งใบ ว่าทำไมพวกเราถึงต้องทนทุกข์ทรมานกับเรื่องพวกนี้ด้วย ความบิตเบี้ยวของสิ่งเหล่านี้ ทำให้ผู้คนอีกมากมายได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายไม่เคยรู้จักแม้แต่คำว่าลำบากเสียด้วยซ้ำ แต่โลกก็คงบิดเบี้ยวแบบนี้มานานเกินกว่าผมจะทำความเข้าใจและแก้ไขมันได้เสียแล้ว

นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองช้าง ๆ เพื่อดูเทศกาลประจำปีของวัดประจำจังหวัด จัดขึ้นราวหนึ่งอาทิตย์เต็ม สินค้าลดราคา อาหารพื้นเมือง ร้านแผงลอย หรือเกมอีกมากมายถูกจัดเรียงรายตามพื้นถนน ราวกับตลาดคนเดิน ไม่อนุญาตให้รถเล็กหรือใหญ่เข้าทำการสัญจร ต้องเดินอย่างเดียวเท่านั้นถึงจะร่วมสนุกกับเทศกาลได้ ฮานะได้ลงทะเบียนร้านขายดอกไม้ไว้เพื่อเพิ่มรายได้ และร่วมสนุกกับเทศกาล เธอปรับเปลี่ยนดอกไม้ที่เธอรับผิดชอบให้เป็นเครื่องประดับที่ทำจากด้ายไหมพรม กลายเป็นเครื่องประดับ เครื่องรางน่ารัก ๆ เป็นที่สนใจของนักท่องเที่ยวและเด็กวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ดอกไฮยาซินธ์ ไฮเดรนเยีย กุหลาบ เธอบอกเล่าความหมายของดอกไม้แต่ละชนิด เครื่องรางจะช่วยนำโชคตามความหมายของดอกไม้ นั้น เครื่องรางดอกไฮยาซินธ์สีม่วง หากต้องการให้คนรัก เพื่อนสนิทให้อภัยละก็ เมื่อนำเครื่องรางไปมอบให้ก็จะเข้าใจกันทันที กุหลาบสีแดงกับความรักที่เราร้อน หรือต้นจิ้ง เมื่อนำไปวางไว้ในห้องน้ำก็จะเสริมทรัพย์ให้กับผู้นั้น ดอกไม้ต้นไม้น้อยทุกอย่างถูกฮานะเพิ่มเรื่องราวเข้าไป และกลายเป็นที่รู้จักกันในงานเทศกาลนั้น ทำให้ร้านของเธอเพิ่มยอดขายได้มาก หลังงานเทศกาลจบลงก็ยังมีผู้มาติดต่อให้เธอทำเครื่องรางเพื่อเป็นของขวัญในงานต่าง ๆ แน่นอนว่าคนเดียวไม่สามารถทำเครื่องรางเหล่านี้ได้ในปริมาณมาก เจ้าของร้านดอกไม้ที่ดันดันไปเปิดร้านขนมปังในเมือง ก็ต้องกลับมาช่วยร้านดอกไม้ แถมยังพาลูกจ้างคนใหม่กลับมาอีกด้วย “ช่วยไม่ได้ละนะ...ก็เธอดันขายเก่งนี่” เป็นคำพูดของเจ้าของร้านหลังจากขาดทุนกลับมา ฮานะกลายเป็นที่รักใคร่ของผู้คนรอบข้าง ไม่ใช่เพราะเรื่องกำไรหรือการขาย แต่เพราะเธอใช้ชีวิตอย่างจริงใจ และตั้งใจตลอดเวลา ไม่ว่าสิ่งใดที่เธอเริ่มลงมือทำ เธอจะใส่ใจอย่างเต็มที่ ทำให้ผู้คนรอบข้างได้รับผลกระทบเหล่านั้นไปด้วย ไม่เว้นแม้แต่ตัวของผม

“เป็นปีที่เหนื่อยและสนุกเลยทีเดียวล่ะ” เธอบอกกับผม

“คุณสาก็เป็นคนดีเหมือนกันนะ ที่แรกผมคิดว่าจะเข้ากันไม่ได้เสียอีก” ผมรู้สึกขอบคุณเจ้าของร้านดอกไม้อย่างจริงใจ ที่เธอช่วยเหลือเราสองคน

“ปีหน้าฉันต้องพยายามให้มากกว่านี้” เธอหันมามองผมพร้อมกับรอยยิ้มที่อ่อนโยน “ขอบคุณที่อยู่ข้าง ๆ กันนะ มิว”

ผมไม่อาจลืมสายตา เสียง กลิ่น บรรยากาศรอบตัวของเธอได้ มันยังคงคุกรุ่นอยู่รอบหัวใจดวงเล็ก ๆ ของผม รวากับว่าสิ่งเหล่านั้นกำลังหลอมรวมหัวใจที่เคยแตกสลายจากเรื่องราวมากมายในชีวิตกลับมาเป็นกลุ่มก้อน ฮานะเองก็คงรู้สึกแบบเดียวกัน ผมเชื่ออย่างนั้น

เข้าสู่ปีที่ 3 ของการเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เนื้อหาการเรียนของผมและฮานะเพิ่มมากขึ้นและมีความเข้มข้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเทียบกับ 2 ปีที่ผ่านมา เราสองคนเรียนกันคนละคณะ เวลาที่มีจึงแทบไม่ตรงกัน เมื่อว่างจากเวลาเรียนก็เป็นเวลาของงานพิเศษซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ หากหยุดงานหรือหยุดเรียนไป ความเสียหายทั้งค่าเล่าเรียน หรือเนื้อหาการเรียนคงตามไม่ทันเป็นแน่ เวลาที่ผมได้เจอหน้าฮานะมีเพียงเข้าหลังตื่นนอน ก่อนออกไปสู่ชีวิตประจำวันที่ขมขื่น และหลังจากสิ้นสุดวันที่ขมขื่นหลัง 2 ทุ่มเป็นต้นไป ไม่เคยได้ออกไปใช้ชีวิตคู่รักอย่างคนอื่น หรือแม้แต่ชีวิตของวัยรุ่นนักศึกษาแบบปกติ แต่ฮานะไม่เคยบ่นเรื่องเหล่านี้กับผมสักครั้ง ผมเองก็ไม่เคยพูดถึงให้เราสองคนต้องลำบากใจ เป็นเพียงความคิดภายในจิตใจของผม ตัวตนที่รู้สึกเจ็บใจ และเกลียดชังโลกใบนี้อยู่มากน้อย แต่สิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ ฮานะมองโลกในแง่ดี และบอกว่าพวกเราจะไม่เป็นไร

ตะวันใกล้ลับฟ้า อากาศเย็นต่างจาก 2-3 วันที่ผ่านมา แมลงเม่าพากันบินไปทั่วริมแม่น้ำ บางวันก็เข้าบ้านคนในละแวกนั้น หรือบินตอมหลอดไฟหน้าบ้าน ผมเดินเลียบริมแม่น้ำแลดูพระอาทิตย์ตกดิน หลังจากปิดร้าน เสียงเครื่องดนตรีแหลม ใหญ่ และใสราวกับกระจกเงา ดังกังวานไปทั่วบริเวณ เด็กสาวทรมัเปิดที่ผมได้พบเมื่อไม่กี่วันก่อน เธอยังคงพยายามเปล่งเสียงดนตรีของเธอไปให้ไกลสุดเส้นขอบท้องฟ้า ผมเดินเลียบริมแม่น้ำและหยุดลง

“สวัสดิ์ตอนเย็นคะคุณตา” เธอตะโกนลงมาจากด้านบนริมถนน

ผมโบกมือและยิ้มให้

เด็กสาวเดินถือทรมัเปิดลงมามาหาผมที่ริมแม่น้ำ

“เมื่อคราวก่อนขอบคุณนะคะ สำหรับเรื่องราวของ Orpheus” เด็กสาวกล่าวต่อ “หนูยังพยายามเดินหน้าต่อไป ด้วยความสามารถของหนูเอง จะพยายามให้ถึงที่สุดค่ะ” เธอพูดพร้อมรอยยิ้มที่มีความสุข

“จันทะรือ ดีแล้วละ” ผมไม่ได้บอกเด็กสาวออกไป ความพยายาม บางครั้งก็ทำให้เราผิดหวังได้ไม่ว่าจะกี่ครั้ง ยิ่งเราพยายามมากเท่าไร บางครั้งก็ไม่อาจไม่ทำให้ชีวิตของเราดีขึ้น เล่นดนตรีไม่เก่งขึ้น เทียบไม่ได้กับหลายคนที่ถูกเรียกว่าอัจฉริยะ แต่เรื่องเหล่านั้นนะ... ไร้สาระสิ้นดี หากมนุษย์ยังคงพยายามต่อไป แม้ในทุกวัน ๆ ที่พยายามซ้อมเท่าไร ก็ไม่เก่งขึ้นสักที แต่มันต้องมีอะไรเปลี่ยนแปลงแน่ แม้ผมจะได้พูดออกไป แต่เด็กสาวผู้นี้คงต้องเข้าใจเป็นแน่ ว่าแท้จริงแล้วความพยายามคืออะไร

“เป้าให้ตาฟังสักเพลงสิ” ผมยิ้มให้เด็กสาว

“ได้ค่ะ”

Orpheus in the Underworld ของ *Offenbach* ถูกบรรเลงขึ้น โน้ตแต่ละตัวพุ่งไปยังอีกฟากฝั่ง ตัดผ่านแม่น้ำที่ไหลรินอย่างเชื่องช้า อากาศหนาวเย็นที่ค่อย ๆ โอบอุ้มร่างกาย ผมคิดถึงวันเวลาเก่า ๆ ที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกับฮานะ เทียบกับเวลาที่ผมได้ใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ ช่วงน้อยนิด แสนสั้น ช่วงเวลาเหล่านั้นแต่ละวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว นานแสนนานก่อนจะเกิดขึ้น แต่กลับจบลงด้วยเวลาเพียงไม่กี่ปี วันที่เราสองคนได้พยายามดิ้นรนอย่างสุดชีวิตเพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปบนโลกที่แสนโหดร้าย ความทรงจำที่ผมมีต่อฮานะยังนานวันยิ่งจางหายไป แต่ผมยังคงจดจำความรู้สึกได้ดี

เทศกาลของวัดประจำจังหวัดได้กลับมาอีกครั้งในปีถัดมา ฮานะยังเป็นพนักงานร้านดอกไม้เช่นเคย แต่ในปีนี้มีผู้คนต่างรื้อเครื่องรางจากร้านดอกไม้ของเธอเพิ่มมากขึ้น เครื่องรางดอกกุหลาบสีแดงที่เด็กวัยรุ่นชื่นชอบไปให้คนรัก บ้างก็ว่าสมหวัง เครื่องรางจากโบสถ์วิหาร บ้างก็ว่าโชคดีสุด ๆ เรื่องของความเชื่อเหล่านี้ไม่ว่าจะยุคสมัยผ่านไปก็ยังคงมีให้เห็นอยู่บ่อย ๆ การขอพรจากเทพตามศาลเจ้า หรือจากเจ้าแม่ตามต้นไทร แม้กระทั่งพระในวัดเองก็ยังมีให้เห็นอยู่ แม้วิทยาศาสตร์จะเริ่มพัฒนาขึ้นอย่างมากในปัจจุบัน แต่ก็ยังมีอาจลบล้างแนวคิดเหล่านี้ให้ออกไปจากวัฒนธรรมได้ แม้ส่วนตัวของผมจะไม่หลงเหลือความเชื่อเหล่านี้อยู่ในส่วนลึกของจิตใจแล้วก็ตาม แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะอยากเป็นนักวิทยาศาสตร์ หรือฝึกฝนอำนาจแต่อย่างใด

ฮานะล้มป่วยในวันสุดท้ายของเทศกาล ไม่สามารถมาช่วยคุณสาขายได้ ลูกจ้างก็ขอลาในวันสำคัญแบบนี้เพราะคุณแม่ล้มป่วยเหมือนกัน ฮานะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของการขายเครื่องรางที่ร้าน ความรู้เรื่องดอกไม้ของเธอที่สามารถตอบโต้กับคำถามของลูกค้าได้อย่างชาญฉลาด ไม่มีใครเทียบเธอได้ ผมเสนอให้เธอนอนพักอยู่ที่ห้องพักและผมจะเป็นผู้มาขายแทนเธอเอง

“มีเครื่องรางของดอกกุหลาบดำไหมคะ” หญิงสาวสวมหมวกปิดใบหน้า สวมชุดเดรสสีดำสนิท สร้อยเส้นเล็กกับจี้ไข่มุกที่คอ

“นี่มิว ลูกคำถามนะ” คุณสาสะกิดที่ไหล่ผม

“ขอโทษครับ” ผมรู้สึกตัว “สีดำหรือครับ” ผมหันไปทางเครื่องรางที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเรียงราย ชั้นแรกที่ผมเห็นและคิดถึงเธอคนที่อยู่ตรงหน้า “กุหลาบดำ ตัวแทนของความรักนิรันดร์ที่ไม่มีอยู่จริง” ผมหยิบเครื่องรางกุหลาบดำขึ้นมาให้เธอดู

“นี่ครับ เป็นชิ้นเดียวที่ทางร้านมีตอนนี้ครับ”

เธอมองอย่างพินิจพิจารณาอย่างเยือกเย็น สุขุม รอยยิ้มที่สุดแสนจะน่าพิศวงปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอ ภายใต้อันหมวกปีกกว้าง ดวงตาของเธอกำลังมองเห็นสิ่งใดอยู่ เพียงแค่คิดถึงก็น่ากลัวแล้ว

“ค่ะ ฉันซื้อเครื่องรางชิ้นนี้”

หญิงสาวชุดดำเดินจากไปพร้อมกับเครื่องรางกุหลาบดำ รักนิรันดร์ที่ไม่มีอยู่จริง

ผมได้ทราบจากฮานะเกี่ยวกับเครื่องรางกุหลาบดำชิ้นนั้นว่า เป็นชิ้นที่เธอไม่ต้องการทำขึ้นมาสักเท่าไร ผมนึกสงสัยตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นว่าฮานะทำเครื่องรางชิ้นนี้เพียงชิ้นเดียวที่ออกขาย

“ทำไมกุหลาบดำถึงมีเครื่องรางแค่อันเดียวล่ะ?” ผมถาม

“ไม่ชอบนะสิ ความหมายของมัน”

“แล้วทำออกมาขายทำไม?” ผมยังถามต่อ

“ไม่ยากปฏิเสธนะ ความหมายของการมีอยู่ของกุหลาบดำ”

อาจเพราะเธอคิดว่ายังคงมีมนุษย์ที่เกิดมาเพราะเหตุผลเดียวกันกับดอกไม้ดอกนั้นก็แน่นอน แต่ผมไม่ได้ถามเธอออกไป ความรักที่มีต่อดอกไม้ของฮานะ ผมคงไม่มีวันเข้าใจได้

งานเทศกาลได้จบลง พร้อมกับการเรียนมหาวิทยาลัยในชั้นปีที่ 3 ฮานะสอบผ่านเกณฑ์คะแนนของมหาวิทยาลัยและยังได้คะแนนเฉลี่ยที่ระดับสูง ต่างจากผมที่เพียงแค่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ แต่นั่นมิใช่สาระสำคัญของการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยของผมหรือฮานะแต่อย่างใด เราสองคนไม่หวังที่จะได้คะแนนอันดับหนึ่ง หรือต้องการเป็นที่รู้จักในนามของผู้ที่เก่งที่สุดของระดับชั้น พวกเราเพียงสามารถใช้ชีวิต

อยู่ได้อย่างมีความสุข ไม่เป็นโรคภัยไข้เจ็บ ได้อยู่ด้วยกันตราบเท่าชีวิตจะรุ่งโรย นั่นถือเป็นความปรารถนา
อย่างเดียวในชีวิตของพวกเขา หรืออย่างน้อยก็เป็นของผม

เช้าวันเสาร์ในอาทิตย์ก่อนมหาวิทยาลัยเปิดภาคเรียนปีที่ 4 อากาศที่หนาวเย็นผลัดเปลี่ยนเข้ามา
หลังจากฤดูฝนผ่านไป ผมตื่นขึ้น ได้ยินเสียงก๊อกน้ำที่ดังถี่จากในห้องน้ำ ฮานะมักจะตื่นเร็วกว่าผมเพื่อจะ
เตรียมอาหารเช้าให้ผมและตัวเธอเอง ก่อนที่จะต้องแยกย้ายกันไปทำงานพิเศษ

“ตื่นแล้วหรือ?” เธอเดินออกมาจากห้องน้ำ “ข้าวเช้ารอเดี๋ยวนะ จะรีบทำให้เดี๋ยวนี้นะ”

“ขอบใจนะ”

ผมพับผ้าห่มและผ่านววมเก็บอย่างบรรจง แต่ดูแล้วไม่ค่อยจะเรียบร้อยสักเท่าไร เสียงตะลิว
กระทบกับกระทะ หม้อหุงข้าวแดงเตี๊ยม กลิ่นหอมของไข่ออมเล็ดยาไปทั่วห้องขนาดเล็กของพวกเขา ผมเดิน
เข้าห้องน้ำทำความสะอาดร่างกาย ทานข้าวเช้าพร้อมกับฮานะ หลังทานอาหารเสร็จ ผมมีหน้าที่ล้างจาน
และอุปกรณ์ต่าง ๆ ฮานะจะไปอาบน้ำหลังจากทานข้าว เวลา เจ็ดนาฬิกาเกือบแปด เสียงประตูห้องของเรา
ดังขึ้น ผมและฮานะเดินออกจากห้อง เสียงประตูดังอีกครั้ง ระยะทางระหว่างที่ทำงานของผมและฮานะห่าง
ไปเพียง 2 กิโลเมตร สามารถเดินไปได้อย่างสบาย เพียงแต่เป็นคนละเส้นทางเท่านั้น พวกเขาแยกกันที่หัวมุม
ของถนนสายเล็ก ๆ

ผมใช้เวลาประมาณ 20-30 นาที เดินเท้ามาถึงร้านสะดวกซื้อที่ผมทำงานพิเศษ ผมทักทายเพื่อน
พนักงาน และผู้จัดการ ในช่วงเช้าถึงสาย ๆ คนจะเยอะเป็นพิเศษหลังจากผ่านมาทั้งคืน งานแรกของผมที่
ต้องทำเป็นประจำต่อจากพนักงานกะกลางคืน คือตรวจเช็คสินค้าภายในร้าน และนำสินค้าใหม่จัดเรียงบน
ชั้น จัดจำนวนที่เหลือ และจำนวนที่เรียงเพิ่มลงไปบนกระดาน หากไม่มีพนักงานที่ทำมานาน หน้าที่นี้จะ
กลายเป็นของผู้จัดการ เพื่อกันไม่ให้สินค้าสูญหาย หากสินค้าไม่ครบตามจำนวน พนักงานที่เป็นผู้จัดเรียง
จะเป็นคนรับผิดชอบ หากไม่สามารถหาสินค้าที่หายไปได้ ผู้จัดการจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อไป

ผู้จัดการเป็นชายวัยกลางคน อายุราว 30 ปลาย สูงราว 175 ตัวอวบอ้วนเล็กน้อย มีน้ำเสียงที่ใหญ
หนา ไว้หนวดเครา ค่อนข้างน่ากลัวเลยทีเดียว ผมร่วมงานกับเขามาได้ 3 ปีแล้ว เป็นคนที่มีรสนิยมค่อนข้าง
เฉพาะตัว ห้องพักพนักงานที่หลังร้านจะมีทีวีหนึ่งเครื่อง และอีกหนึ่งเครื่องที่ในตัวร้าน โดยปกติเมื่อถึงเวลา
พัก เขามักจะเข้าไปเปิดอนิเมชันของญี่ปุ่นดูในห้องพัก พร้อมกับทานข้าวไปด้วย หรือบางทีก็ได้ยินเสียงสาร
คดีสัตว์โลก ทีวีภายในร้านจะเปิดข่าว หรือไม่ก็รายการโชว์ ถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬา หรือการแสดงดนตรี
แต่ถึงแม้จะมีความชอบที่ไม่เหมือนชายวัยกลางคนที่พบเห็นได้ทั่วไป ผู้จัดการก็เป็นคนที่ทำงานได้รวดเร็ว
และคล่องแคล่วมาก การจัดเรียงสินค้า สามารถกวาดสายตามองเพียงครั้งเดียวก็สามารถนับจำนวนสินค้า

ที่เหลือได้ ไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องคิดเลขในการทอนเงินลูกค้า ตั้งแต่ผมรู้จักกับผู้จัดการมา เขาไม่เคยคิดเงินพลาดแม้แต่ครั้งเดียว ทั้ง ๆ ที่ตอนผมเริ่มงานช่วงแรกคิดผิดคิดถูกไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง บางคราวผู้จัดการจะนำอาหารแอมมาจากที่บ้านเพื่อเลี้ยงแอมจอร์ที่ชอบมาขออาหารที่หลังร้านก่อนจะกลับบ้าน หรือบางคราวก็ถือขนมจากบ้านมาแบ่งให้พนักงาน แต่ด้วยลักษณะภายนอกของเขาแล้วทำให้เด็ก ๆ ที่มากับพ่อแม่ก็กลัวกันออกหน้าออกตา ครั้งหนึ่งผู้จัดการทำหน้าที่เป็นแคชเชียร์ ขณะคิดเงิน “ทั้งหมด 250 บาทครับ” เด็กชายที่มาด้วยกันกับหญิงสาวก็ร้องไห้เพราะกลัวเสียงของเขา แต่ท่าทีของผู้จัดการหลังจากนั้นฉะฉาน พยายามปลอบเด็กชายตัวน้อยอย่างทุลทุเล ผมแทบจะหัวเราะออกมาทีเดียว ผู้จัดการเป็นผู้ใหญ่ที่ดีคนหนึ่งเหมือนคุณลุงของผม ผมให้ความเคารพนับถือเขาอย่างจริงใจ พนักงานคนอื่น ๆ ก็เช่นกัน

บ่ายวันหนึ่งผู้จัดการเปิดทีวีอยู่ในห้องพักพนักงาน ผมเดินเข้าไปหลังจากผลัดรอบแคชเชียร์กับเพื่อนพนักงานอีกคน เสียงการบรรเลงดนตรีโดยวงออร์เคสตรา

“ดูอะไรอยู่เหรอครับ” ผมถาม

“การแสดงดนตรีการกุศลนะ” ผู้จัดการพูดพร้อมเคี้ยวขนมห่อ “จัดขึ้นในเมืองชนบทต่างประเทศ ให้พวกเด็กที่หรือคนที่ไม่มีโอกาสรู้จักดนตรีนะ”

ผมไม่ได้ตอบรับอะไรกับคำอธิบายของผู้จัดการ ไม่ได้แม้แต่มองทีวีเลยว่าใช้เครื่องดนตรีอะไร และผมคงไม่รู้จักเครื่องดนตรีเหล่านั้น เสียงดนตรีจากทีวีที่ตั้งวงเวียนไปมารอบห้อง ผมหยิบขวดน้ำบนเก้าอี้ที่วางทิ้งไว้ตอนเช้า เปิดฝายกขึ้นดื่ม

“เพราะคืนนี้ว่าไหม?” ผู้จัดการพูดขึ้นราวกับพยายามชวนผมคุย “ทำนองนี้คุ้นจังเลยนะ นายเคยฟังหรือเปล่ามิ?”

“ไม่ครับ ไม่เคย” ผมตอบ

“จูนเหรอ” ผู้จัดการหันมามองผม ราวกับว่าจะพูดอะไรสักอย่าง พนักงานอีกคนเดินเข้ามา

“ผู้จัดการครับ มีคนมาหาค่ะครับ... นักร้อง I need to be in love หรือเปล่าครับ” พนักงานทำหน้าตาดีใจ ผู้จัดการลุกขึ้นเอากะดาษเช็ดเศษขนมที่มุมปากเดินไปทางประตู

“นายรู้จักเหรอ” ผู้จัดการถามพนักงาน

“ครับ เป็นเพลงของวง Carpenters... ถูกเอามาเล่นแบบนี้ เพิ่งเคยฟังนี่แหละครับ..เพราะดีเหมือนกันนะครับ”

ผู้จัดการหันมามองผมอีกครั้ง ก่อนจะเดินผ่านประตูออกไปหน้าร้าน พนักงานเดินตามออกไป

ผมนั่งมองประตูห้องพักพนักงานที่ปิดลง หันกลับมาทางทีวีและหลับตา สดับหูฟังเพลงบรรเลงที่ว่าอย่างตั้งใจ ก็เพราะดีเหมือนกัน แต่มันหมายความว่ายังไฉนนะ ผมเองก็ไม่ค่อยเข้าใจเสียเท่าไร ผู้จัดการพยายามบอกอะไรผม สายตาที่ผู้จัดการมองมาที่ผม รวบรวมว่าผมกำลังตกที่นั่งลำบาก ไม่ชอบเอาเสียเลย แต่เขาคงมีเหตุผลอะไรสักอย่าง ผมลืมตาขึ้น เอื้อมหยิบปริโมทกดปุ่มลดเสียงจนสุดและกดปุ่มปิดทีวีลง ตื่นน้ำในขวดที่เหลือจนหมด และลุกเดินออกจากห้องพักพนักงานกลับไปทำงานในช่วงบ่าย

หลังเลิกงาน ผมตรงกลับหอพักทันที อากาศที่เริ่มหนาวอย่างเห็นได้ชัด อาการโรคภูมิแพ้อากาศของผมกำเริบขึ้น อาการคัดจมูก จาม น้ำมูกไหล เป็นโรคที่ติดต่อมาทางพันธุกรรม พ่อหรือแม่ของผมคงจะเป็นเหมือนกัน เมื่ออากาศเริ่มเปลี่ยนตามฤดูกาล ฝนตกผิดฤดู หรือมีฝุ่นละอองลอยปลิวมาตามลมผ่านจมูกของผมเมื่อใด อาการจามก็จะแสดงฤทธิ์เดชทันที น้ำมูกค่อย ๆ ไหลมาตามโพรงจมูก หลังจากทานอาหารฝีมือฮานะ ผมก็รีบทานยาแก้แพ้ ไม่นานฤทธิ์ของยาก็ส่งผล ผมผล็อยหลับไปตั้งแต่ตอนไหนไม่อาจทราบได้ ฮานะจะคอยดูแลผมในช่วงเวลาแบบนี้บ่อยครั้ง ในรุ่งเช้าวันถัดมา อาการจะดีขึ้นไม่มากนักน้อย และตกเย็นก็จะเกิดอาการเดิมซ้ำ ๆ หรือบางครั้งก็เกิดขึ้นในระหว่างวัน เป็นโรคที่น่ารำคาญติดอันดับหนึ่งในความคิดของผม การฉีดวัคซีนก็เป็นหนึ่งทางเลือกที่สามารถช่วยได้ในระยะยาว แต่หลังจากที่ผมออกจากบ้านคุณลุงมา บัตรประกันสุขภาพของโรงพยาบาลก็หมดอายุ และผมไม่มีเงินมากพอที่จะต่อในทุก ๆ ปี ได้แต่จำใจซื้อยาแก้แพ้ตามร้านเภสัชกรเพื่อบรรเทา ผมไม่ได้นึกทุกซอกทุกซอญที่ว่าต้องกำจัดมันไปจากชีวิตเสีย เพียงแต่มีความรู้สึกหงุดหงิดกับอาการเหล่านี้ในบางครั้งเท่านั้น ฮานะมักจะพูดหยอกกับผมอยู่บ่อยครั้ง

“เป็นผู้ชายแต่ร่างกายอ่อนแอจังเลยนะ”

“ช่วยไม่ได้นี่นา ไม่ได้อยากเป็นสักหน่อย” ผมมองท่าที่หยอกเฝ้าของเธอ

หลังฤดูกลางแห่งละอองเย็นได้ผ่านไป มหาวิทยาลัยเปิดภาคเรียนการศึกษาปีสุดท้ายของผม และฮานะ รวมถึงบรรดานักศึกษาอีกหลายร้อยชีวิต อาการของภูมิแพ้บอกเล่าผมอีกครั้ง ก่อนจะกลับมาพบปะกันใหม่ในภาคหน้าราวกับเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมาอย่างยาวนาน ปีสุดท้ายในรั้วของมหาวิทยาลัย ผมรู้สึกได้ถึงพลังแห่งชีวิตที่ก่อตัวขึ้นภายในจิตใจของผม ผมไม่เป็นชายหนุ่มผู้ร่ำลอมไปด้วยความหม่นหมองอีกต่อไป ผมตั้งใจอย่างนั้น การอยากเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสุข ช่วงเวลาที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกับฮานะมานานกว่า 3 ปี ความพยายามในการเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เคยรู้สึกอยากหายไปเสียเฉย ๆ บัดนี้ได้แปรเปลี่ยนเป็นความต้องการที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อความต้องการของตนเอง ไม่มองอดีตหรือเหตุการณ์ที่ผ่านมา เพียงแต่มองไปข้างหน้า มีเป้าหมายที่ชัดเจนในการใช้ชีวิต แต่เวลาแห่งความสุขในชีวิตมักจะผ่านไปอย่าง

รวดเร็วจนน่าใจหาย เรื่องนั้นผมเองตระหนักถึงมันอย่างดี และคิดว่าผมพร้อมที่จะเผชิญโลกทั้งใบนี้แล้ว ความกล้าหาญของผมถูกสร้างขึ้นจากกำลังใจที่ฮานะมอบให้กับผม หากมีฮานะอยู่เคียงข้างในทุกวัน ผมรู้สึกได้อย่างแรงกล้าว่าตนเองสามารถผ่านเรื่องราว ๆ ในชีวิตไปได้อย่างง่ายดาย นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมรู้สึกว่าความรักเป็นสิ่งสวยงาม อาจเป็นครั้งแรกที่ผมได้รู้จักกับความรักจริง ๆ แม้จะไม่ใช่ในรูปแบบที่ผมควรจะมี รู้จักตั้งแต่แรกเกิด แต่นั่นก็ยังทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นอย่างประหลาด

บทที่ 3

แสงแดดในบ่ายวันอาทิตย์ร้อนระอุต่างจากตอนเย็นที่อากาศจะหนาวชื้นผิติดตา ร้านดอกไม้ของผมปิดให้บริการเพื่อที่ผมจะได้พักผ่อน ผมเปิดตู้เย็นหยิบแยมลูกใหญ่ออกมาผ่าใส่จาน ได้ยินเสียงเด็กน้อยตะโกนเล่นกันอยู่หน้าบ้าน ผมเดินออกไปเรียกพวกเด็ก ๆ เข้ามากินแยม เด็กน้อย 4 คนเดินเข้ามาในบ้านของผม ถอดรองเท้าเรียงเป็นระเบียบ ลูกใหญ่แบบนี้ต่อให้ผมกิน 3 วันก็คงยังไม่หมด ยิ่งแก้ตัวลงอาหารที่กินเข้าไปได้ยิ่งน้อยลงทุกที แต่เด็กน้อยหยิบแยมเข้าปากขึ้นแล้วขึ้นเล่า เสียงพูดคุย หัวเราะดังไปทั้งบ้าน ผมชอบให้มีเสียงดังแบบนี้ในบ้านของผมบ้างเป็นบางครั้ง การได้มองรอยยิ้มของผู้คนที่กำลังเติบโต ถือเป็นความสุขอย่างหนึ่งในชีวิตของผม

“คุณตาอยู่คนเดียวหรือคะ?” เด็กน้อยคนหนึ่งถามขึ้น

“แล้วเห็นใครอยู่กับคุณตาด้วยหรือไงเล่า!” เพื่อนของเธอตอบ

“ฉันก็แค่ถามเฉย ๆ น้า”

“ใช่จ๊ะ ตาอยู่คนเดียว” ผมตอบเด็กน้อยด้วยรอยยิ้ม

“คุณตาไม่เหงาหรือครับ?” เด็กน้อยอีกคนกล่าวขึ้น

“ไม่เหงาเลย บางวันก็มีเด็ก ๆ อย่างพวกหนูมาคุยกับตาแบบนี้ไง”

“แล้ววันอื่น ๆ ละคะ?” เด็กน้อยถามผมกลับ

“ตาเปิดร้านขายดอกไม้ได้เจอคนแวะเวียนมาซื้อดอกไม้ตลอด ไม่เหงาหรอก” ผมอธิบายเพิ่ม “หรือวันที่ตาเป็นหวัดนอนชมอยู่คนเดียว ก็จะมีนกบินมาเกาะที่หน้าต่างคุยเล่นกับตาบ้างบางวันนั่นละ”

“คุณตาคูกับนกได้ด้วยหรือคะ! สอนหนูบ้างสิ” เด็กน้อยตาโตแวววาว ผมหัวเราะรำออกมา

“ตาคูกับนกไม่ได้หรอกน้า จริงไหม?” ผมและเด็กน้อย 4 คนหัวเราะกับบทสนทนาแสนเรียบง่าย

“แต่นกที่บินมาหาตาที่ริมหน้าต่างเป็นนกที่พิเศษนะ รู้หรือเปล่า?” ผมทำเสียงเหมือนเรื่องสนุก “เป็นนกที่มีสีฟ้าอ่อนทั้งตัวเลยละ!”

“นกสีฟ้า?” เด็กน้อยทำหน้าสงสัย

“ใช่แล้วละ เป็นนกที่จะปรากฏตัวขึ้นเฉพาะเวลาที่เรามีความสุขนะ”

“คุณตาเป็นหวัดแล้วมีความสุขหรือคะ?” เด็กน้อยกล่าวเสริม “หนูเป็นหวัดที่ไรก็จะจามไม่หยุดเลย แถมยังมีน้ำมูกด้วย”

“ตาก็เป็นแบบนี้ล่ะ” ผมพูดพลางหัวเราะ “แต่วันที่หนูอยู่คนเดียว ตอนที่กำลังเหงา หรือกำลังเศร้า มันก็จะมาหาหนูด้วยเหมือนกัน!”

แต่ในงานที่ผมต้องใช้เวลากินนานกว่า 3 วันหมดลงภายในวันเดียว เด็กน้อยพากันกลับออกไป ผมไม่รู้ได้ว่าพวกเขาจะตรงกลับบ้านหรือไปเล่นกันต่อที่ไหน เวลายามบ่ายแบบนี้ เด็กที่ไม่ออกมาวิ่งเล่นข้างนอกคงน่าเสีย ผมคิดพลางเก็บจานแต่งโมไปล้างในครัว

บทสนทนากับเด็กน้อยที่พูดถึงเรื่องนกสีฟ้าทำให้ผมคิดถึงเรื่องของฮานะในตอนที่ผมอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้าย ผมถูกเธอเรียกไปที่ร้านอาหารในเมือง เป็นร้านเล็ก ๆ อาหารสไตล์อิตาเลียน ผมไม่ค่อยแน่ใจเท่าไรในรสนิยมของเธอ เธอมักชอบหรือเลือกสิ่งของใช้ต่าง ๆ ในชีวิตได้อย่างมีเอกลักษณ์ ร้านดอกไม้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก การจัดร้านใหม่ถูกคิดขึ้นอย่างเป็นระบบ ลูกค้าเข้าร้านมาจะต้องพบกับดอกไม้ชนิดไหน ดอกไม้ชนิดไหนที่จะทำให้ลูกค้าสะดุดตา เธอมักจะวางเครื่องวางของดอกไม้ชนิดนั้น ๆ ไว้ข้างดอกไม้ของเครื่องวางนั้นจริง ๆ เพื่อให้เกิดความรู้สึกถึงพลังของดอกไม้ที่ซ่อนอยู่ในเครื่องวาง ผมคิดอย่างนั้น หลังจากงานประจำปีที่ผ่านมา 2 ปี ทางร้านได้มีสื่อมาขอสัมภาษณ์และได้ออกทีวีเพื่อโฆษณารายได้ที่ร้านดอกไม้ได้รับในเดือนหนึ่งมากเพียงพอต่อการใช้จ่ายของคุณสา จนเมื่อมาถึงฮานะมากขึ้นทำให้ทุกอย่างเริ่มลงตัว ผมและฮานะเริ่มมีเงินเก็บหลังจากที่เป็นการทำงานแบบเดือนทบเดือนมานาน

ร้านอาหารสไตล์อิตาเลียนที่ฮานะชวนผมมา เป็นร้านอาหารมีชื่อในเมืองข้าง ๆ เธอบอกผมหลังจบคาบเรียนตอนเย็นวันจันทร์

“ไปรอฉันตามที่อยู่ร้านนี้นะ!” เธอยืนกระดาศแผ่นเล็ก ๆ มาให้ผม “อย่าไปสายล่ะ!”

ผมเดินทางโดยรถโดยสารไปถึงตามเวลานัด เธอบอกผมก่อนแยกกันที่มหาวิทยาลัยว่าจะไปธุระอีกที่หนึ่งก่อน

“ขอโทษนะ! ฉันมาสาย” ฮานะวิ่งมาจากอีกด้านหนึ่งของตึก “เข้าไปในร้านกันเถอะ”

ที่นั่งของผมและฮานะถูกจองไว้แล้ว ที่นั่งริมในสุดของร้าน ให้บรรยากาศราวกับไม่ใช่ประเทศที่ผมอาศัยอยู่ ร้านอาหารอิตาเลียน คงจัดตามรูปแบบของประเทศอิตาลีหรือเปอานะ ผมมองไปรอบ ๆ ราวกับเด็กได้ไปเที่ยวที่แปลกใหม่ อาหารทุกอย่างผมให้ฮานะเป็นคนจัดการ เพราะผมไม่เคยกินอาหารประเภทนี้มาก่อน ไม่รู้ชื่ออาหารยาก ๆ วิธีการสั่ง การคุยกับพนักงาน ผมเดาว่าฮานะก็คงไม่เคยทราบมาก่อน

เช่นเดียวกับผม แต่เธอเป็นคนประเภทเข้าหาผู้อื่นได้ง่าย และพูดคุยอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่แปลกที่เธอจะพูดคุยกับพนักงานได้อย่างลื่นไหล

ไม่นานอาหารที่สั่งไปก็มาวางเรียงรายอยู่เบื้องหน้า นี่คงเป็นอาหารที่หรูที่สุดในชีวิตมหาลัยของผม หลังจากที่คุณลุงของผมเสียไป ผมก็ไม่เคยได้กินอาหารอะไรแบบนี้อีกเลย

“นี่เรียกว่าอะไรหรอ?” ผมถาม

“Minestrone เป็นซूपผักของอิตาลีนะ”

“อร่อยเกินคาด”

“แค่ซूपผักธรรมดาแหละนี่” เธอหัวเราะ

แม่ของเธอเป็นคนญี่ปุ่นแท้ ๆ แต่กลับชอบดอกไม้ชื้อแปลก ๆ หรือว่าการทานอาหารในครั้งนี้ก็เพราะความชอบของแม่ของฮานะอย่างนั้นหรือ ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมถึงต้องเป็นอาหารอิตาลีด้วย

“ไม่มีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษ” ฮานะหยุดมือที่กำลังม้วนเส้นสปาเกตตี “จริงอยู่ที่แม่ของฉันเป็นคนญี่ปุ่น แต่กลับชอบอะไรแบบนี้ ฉันเองก็ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร ฉันไม่ทันได้ถามนะ”

สีหน้าของเธอดูวิตกกังวล แต่แล้วก็ยิ้มขึ้นในพริบตา

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอกน่า และก็ไม่ได้เกี่ยวกับแม่ฉันด้วย ฉันแค่ชอบร้านแบบนี้แหละ!” ใบหน้าที่เก็บซ่อนความกังวลเอาไว้ของฮานะ จริ่งสินะ มันไม่เกี่ยวกับว่าแม่ของเธอจะชอบอะไร แต่นี่คือสิ่งที่เธอชอบ และผมก็ไม่ได้เกลียดอะไรแบบนี้เลย

เราอยู่พูดคุยกันอยู่นาน พนักงานเก็บจานอาหารที่ถูกกินจนเกลี้ยงไป เหลือเพียงแก้วสองใบ และเทียนหอมที่ถูกวางประดับไว้ ฮานะหยิบของบางอย่างออกมาจากกระเป๋าสะพายยื่นให้กับผม

“ของขวัญนะ” ผมไม่ค่อยเข้าใจความหมาย

“ของขวัญของฉัน? เนื่องในโอกาสอะไร?”

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ เป็นเพียงคำขอบคุณสำหรับที่ผ่านมานะ”

ภายในกล่องใบเล็กที่ถูกห่อมาเป็นอย่างดี มีเครื่องรางดอกไม้ เป็นดอกอิตาลีเลียนไวท์ ผมรู้สึกเอะใจมานานแล้ว ในงานเทศกาลของวัดประจำจังหวัดที่จัดขึ้น ร้านดอกไม้ไม่เคยทำเครื่องรางดอกอิตาลีเลียนไวท์

เลยสักครั้ง ผมไม่ทราบเหตุผลที่แท้จริง คิดแต่เพียงว่าฮานะไม่ต้องการทำเครื่องรางของดอกไม้ นั่น เธอบอกกับผมด้วยเหตุผลง่าย ๆ

“ฉันอยากให้คิดถึงฉันต่อไปเรื่อย ๆ”

ผมได้รับความปรารถนาของเธอมา และผมจะกอดมันเอาไว้ภายในอ้อมแขนของผมตลอดไป

ไม่นานหลังจากสายลมได้พัดพาความสุขเข้ามาในชีวิตผม ฮานะล้มป่วยระหว่างช่วงการสอบกลางภาคของมหาวิทยาลัย ฮานะไม่สามารถเข้ารับการสอบที่เหลือได้ เธอมีไข้สูง เจ็บคอ ผมอยู่อ่านหนังสือกับเธอในห้องพัก เธอบอกให้ผมไปอาบน้ำก่อน แล้วค่อยมาเรียกเธอ ผมทำตามคำบอกดังกล่าว แต่กลับพบเธอล้มอยู่กลางห้องพัก ผมโทรตามรถพยาบาล ผลการตรวจออกมา เธอติดเชื้อไวรัสที่กำลังระบาดอยู่ที่ต่างประเทศ แม้จะมีประกาศออกมาบ้างทางทีวีว่าเริ่มเข้ามาในประเทศใกล้เคียงแล้ว แต่ไม่มีผู้คนใส่ใจมากเท่าที่ควร รวมถึงผมและฮานะ ฮานะต้องใช้เวลารักษาดูแลนาน เพราะยังไม่มีตัวยาใดที่สามารถกำจัดไวรัสชนิดนี้ได้ ผู้คนที่ได้เข้าใกล้ฮานะในช่วงเวลา 2-3 เดือนที่ผ่านมาถูกเรียกให้ไปตรวจร่างกาย และถูกถามถึงผู้คนที่ได้เข้าใกล้ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว เพื่อรับการแพร่กระจายของไวรัส แต่รอบตัวของฮานะไม่มีผู้ใดที่ได้รับเชื้อที่ว่ามันเลยรวมถึงผม ไม่ทราบว่าฮานะได้รับเชื้อมาจากใคร ที่ไหน อาจเป็นใครก็ได้ที่เข้าใกล้เธอ สถานที่ที่เคยไป หรือสิ่งของวัตถุต่าง ๆ ที่ได้สัมผัส ห้องพักของผมถูกตรวจหาเชื้อไวรัส ไม่มีแม้แต่วัสดุในท้ายที่สุด ฮานะไม่สามารถออกมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติ ทุกอย่างหยุดชะงักราวกับนาฬิกาที่ถ่านหมด ฮานะยังคงรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล

การสอบกลางภาคของมหาวิทยาลัยจบลง ฮานะพลาดสอบไป 3 ตัว แต่คะแนนของเธอที่เคยทำในห้องเรียนนั้นสูงลิบ หากได้เข้าสอบปลายภาคก็ยังสามารถสำเร็จการศึกษาได้ ผมเดินทางไปโรงพยาบาลทุกวันหลังเลิกเรียน ยกเว้นในวันทำงานพิเศษ แต่แม้ผมจะทำแบบนั้นแต่ก็ไม่สามารถเจอฮานะได้ เพราะเสี่ยงต่อการติดเชื้อ ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังพบเจอกับสถานการณ์ที่ไม่เคยเจอมาก่อน เศรษฐกิจ การเมือง การศึกษา ทุกอย่างได้รับผลกระทบทั้งหมด งานเทศกาลของวัดประจำจังหวัดถูกยกเลิก มหาวิทยาลัยสั่งงดการเรียนการสอน ร้านดอกไม้ของฮานะมียอดขายลดลง แต่ร้านสะดวกซื้อที่ผมทำงานมีงานเพิ่มมากขึ้น ผมได้โทรศัพท์คุยกับฮานะในบางครั้ง อาการของเธอไม่สู้ดีเท่าไร เชื้อไวรัสทำให้ระบบภูมิคุ้มกันในร่างกายอ่อนแอ ทำลายอวัยวะส่วนต่าง ๆ เสียของฮานะหายใจติดขัด แต่เธอก็พยายามพูดถึงสิ่งที่ดีกับผมเสมอ เนื่องจากมหาวิทยาลัยปิด และร้านสะดวกซื้อที่ขายดีขึ้นอย่างมาก ผมจึงได้เพิ่มเวลางานของตัวเอง เพื่อให้ในส่วนค่ารักษาของฮานะ คุณสาวเจ้าของร้านดอกไม้ก็พยายามช่วยเหลือในส่วนนี้อย่างเต็มที่ ผมและฮานะรู้สึกขอบคุณจากใจจริง

1 ปีผ่านไป สถานการณ์ของไวรัสยังไม่ดีขึ้นเท่าไร แต่ผู้คนก็เริ่มสามารถออกมาสู่ภายนอกได้บ้าง มหาลยประกาศเปิดอีกครั้ง แต่เป็นการเรียนในรูปแบบออนไลน์ผ่านอินเทอร์เน็ต ในช่วงเวลาที่ผ่านมา มีผู้เสียชีวิตรอบโลกมากกว่า 3 แสนคน และยังคงพบผู้ป่วยติดเชื้อในต่างประเทศและในประเทศจำนวนไม่น้อย แต่ก็ยังมีผู้ที่รักษาหาย ผมยังคงมีความหวังให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นกับฮานะ

การเรียนออนไลน์ผ่านอินเทอร์เน็ตไม่สามารถทำได้กับฮานะ เนื่องจากค่าอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้เพิ่มเติม แม้มหาวิทยาลัยจะมีการมอบทุนการศึกษาให้กับนักศึกษาหลายคนแต่ก็ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในการรักษาของฮานะ ผมถูกฮานะต่อว่าอย่างหนักเรื่องการเรียน ผมพอจะได้ยินจากพยาบาลอยู่บ้างว่า อาการของฮานะไม่ดีนัก โอกาสที่จะสามารถกลับมาใช้ชีวิตได้อย่างปกติ เหลือน้อยเต็มที ฮานะจะไม่สำเร็จการศึกษาทั้งที่เหลืออีกเพียงหนึ่งปี อาจเป็นเพียงความสำเร็จเพียงอย่างเดียวในชีวิตของผมและฮานะก็เป็นได้ ผมไม่อาจเลือกที่จะเรียนจบไปเพียงคนเดียวได้ ผมบอกกับเธอ

“ถ้าเธออยากให้ฉันมีความสุข เธอต้องเรียนให้จบ หากเธอยังคิดถึงฉัน เธอต้องใช้ชีวิตในส่วนของเธอ” เสียงผ่านโทรศัพท์ที่แสนแผ่วเบาของฮานะ ผมทำได้เพียงใช้ชีวิตต่อไปในขณะที่ฮานะกำลังทรมาน

ผมไม่อาจสลัดคำพูดที่เธอพูดกับผมได้ ผมเฝ้าดูชีวิตที่ผ่านมาของเธอตลอด 3 ปี ผมเห็นความพยายาม ความทุกข์ ความสุข ความสนุก ผู้คนรอบข้างต่างยอมรับและหลงรักความเป็นธรรมชาติของเธอ แม้จะสูญเสียครอบครัวที่เป็นกำลังสำคัญแต่เธอก็พยายามใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างจริงจัง และตั้งใจ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ของเธอทำให้ผมมีแรงฮึดสู้ ผมที่ได้รับการอุปถัมภ์จากคุณลุงที่เสียชีวิตไปยังมีโอกาสในโลกนี้มากกว่าเธอเสียอีก ความแตกต่างที่ไม่เท่าเทียมนี้ทำให้ผมรู้สึกพ่ายแพ้ต่อฮานะอย่างถึงที่สุด แต่เธอก็กลับทำให้ผมพยายามที่จะใช้ชีวิตต่อ สอนให้ผมไม่มองโลกในแง่ร้าย แม้ผมจะมีโอกาสมากกว่าเธอแค่ไหน เธอก็สามารถเอาชนะผมได้ ฮานะเชื่อว่าความพยายามจะไม่ทำร้ายใคร และผมเองก็เชื่ออย่างนั้น

ผมเริ่มต้นการเรียนออนไลน์ในเทอมสุดท้ายของมหาวิทยาลัย หลายอย่างถูกยกเลิกและถูกตั้งกฎระเบียบขึ้นมาใหม่ ไม่มีการฝึกงาน หรือการทำวิจัยนอกสถานที่เพื่อจบการศึกษา มีเพียงการสอบและรายงานการวิจัยอย่างง่ายเพียงเท่านั้น โดยผมได้รับทุนเรื่องอุปกรณ์การเรียนจากมหาวิทยาลัย และนำมาซื้ออุปกรณ์เพื่อเตรียมพร้อมในการเรียนรูปแบบออนไลน์ การเรียนเป็นไปอย่างทุลักทุเล นักศึกษาเกิดความเข้าใจไม่เข้าใจบ้าง หรือแม้กระทั่งมีนักศึกษาที่ไม่ได้ลงทะเบียนในวิชาที่ต้องการ ทำให้ไม่สามารถเรียนจบได้ในที่สุดท้าย เพราะทุกคนต่างวางแผนการเรียนของตนเองมาแล้ว และไม่มีใครคาดคิดถึงสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นแบบนี้ แต่ผมเองก็มีความคิดค้านกับฝ่ายนักศึกษาอยู่บ้าง แม้ในตอนแรกผมก็มีความโกรธปะทุขึ้นภายในใจ หากมหาวิทยาลัยสามารถรับมือกับสถานการณ์แบบนี้ได้ ฮานะก็คงสามารถเข้าเรียนได้ และ

สามารถเข้าสอบได้เช่นเดียวกันแม้จะนอนอยู่ที่โรงพยาบาล แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อผมคิดถึงในมุกกลับของทางมหาวิทยาลัยแล้ว คำสั่งที่ได้รับมาจากองค์กรของประเทศ เพราะเป็นมหาวิทยาลัยรัฐบาล โครงสร้างของหลักสูตรหรือการดำเนินงานไม่ได้ถูกเขียนขึ้นภายในวันเดียว แต่ถูกปรับแก้และใช้เวลานานหลายปี อาจารย์ในคณะของมหาวิทยาลัยก็คงไม่สามารถแก้ไขระบบได้อย่างเต็มที่แม้จะอยากช่วยนักศึกษามากเพียงใด ผมได้แต่คิดทบทวนเรื่องเหล่านี้ ถึงแม้ฮานะจะได้รับการเข้าศึกษาในรูปแบบออนไลน์ก็ไม่มีอะไรมารับประกันชีวิตของฮานะ แต่หากได้รับโอกาสนั้นก็จะเป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่อีกหนึ่งอย่างในชีวิต ผมไม่ได้เข้าร่วมการประท้วงของกลุ่มนักศึกษาที่ทวงสิทธิของนักศึกษา และไม่ได้ร่วมออกแสดงความคิดเห็นจนถูกเพื่อนในมหาวิทยาลัยกล่าวหาว่าไม่รักษาสีทึบของตนเอง ผมไม่มีอะไรจะเถียงเพื่อนกลับไป เพราะหากมองในมุมมองของเพื่อนแล้วผมก็อาจจะเป็นคนอย่างนั้น แต่หากมองในมุมที่แตกต่างออกไปการจะเปลี่ยนแปลงโครงสร้างแบบนั้นไม่ได้อยู่ที่ตัวนักศึกษาหากแต่เป็นโครงสร้างการศึกษาของประเทศนี้ที่ต้องปรับเปลี่ยน ต่อให้ผมลุกขึ้นมาประท้วงก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง และในหมู่ของผู้เขียนโครงสร้างระบบกฎหมายด้านการศึกษาก็จะค่อย ๆ หาข้อยุติการประท้วงทีละอย่างจนนักศึกษาอย่างเราไม่สามารถพูดอะไรได้อีก และผมคิดว่าคงมีอีกหลายอย่างที่มหาวิทยาลัยหรือทุกคนในระบบการศึกษาไม่สามารถจัดการได้เพราะติดปัญหาที่ประชาชนอย่างเราไม่มีโอกาสได้รับรู้ แต่ปัญหาทั้งหมดคือไม่มีใครออกมาชี้แจงปัญหาและแก้ไขอย่างจริงจังต่างหาก

การสอบปลายภาคเริ่มต้นขึ้นและผ่านพ้นไป เหลือเพียงการอนุมัติคำขอการจบการศึกษาของผม ฮานะที่ยังคงนอนอยู่โรงพยาบาล สถานการณ์บ้านเมืองดีขึ้นบ้าง สามารถไปเยี่ยมผู้ป่วยที่โรงพยาบาลได้ แต่ถูกกั้นผ่านด้วยกระจกหนา และพูดคุยผ่านสายโทรศัพท์เช่นเดิม แต่ผมได้เห็นหน้าคนที่ผมรักอีกครั้ง ร่างกายของฮานะดูบวมอย่างเห็นได้ชัด ระบบภายในร่างกายทำงานผิดปกติหลายอย่าง ริมฝีปากซีด ใบหน้าเล็กน้อยจนเห็นโหนกแก้มชัดเจน ผมฝืนยืมให้ฮานะทั้งที่ภายในใจของผมแทบจะทนดูไม่ได้ ความทรมานที่ฮานะกำลังแบกรับ ผมในตอนนี้อย่างไรก็ไม่สามารถเข้าใจได้ ฮานะยังคงยิ้มแยมั้แม้จะเป็นการฝืน ความเจ็บปวดคงกำลังวิ่งพล่านไปทั่วทั้งร่างกาย ผมบอกฮานะถึงผลการเรียนของผม เหลือเพียงแต่คำอนุมัติสำเร็จการศึกษา เธอดีใจกับผมอย่างออกหน้าแต่ผมเองก็รู้สึกถึงความรู้สึกที่เธอพยายามซ่อนเอาไว้ เวลาการเยี่ยมผ่านไปไวราวกับไม่เคยเกิดขึ้น ผมเดินออกจากห้องเยี่ยม รับการตรวจร่างกาย เดินผ่านตึก B ไปยังตึก A ระหว่างทางเชื่อมของตึกใหม่ที่สร้างขึ้นเพื่อแยกคนไข้ที่ติดเชื้อและไม่ติดเชื้อ ผมไม่รู้ว่าผมสามารถตอบรับความปรารถนาของเธอได้หรือไม่ นั่นเป็นเรื่องเดียวที่ผมยังคงคิดถึงจนกระทั่งผมเดินทางกลับถึงห้องพักของผม

ในคืนนั้นผมไม่สามารถสลัดภาพของฮานะให้ออกไปจากสมองได้ โลกที่บิดเบี้ยวใบนี้กำลังทำอะไรอยู่ ทำไมฮานะต้องมาเจออะไรเลวร้ายแบบนี้ ทำไมถึงไม่เป็นผมที่อยู่ในห้องกระจกนั้น ฮานะคงทำอะไรได้มากกว่าที่ผมเป็นอยู่ ความสามารถของเธอ ความตั้งใจ ความจริงใจ ผู้คนรอบข้างที่พร้อมจะสนับสนุน หากแต่ผมและฮานะสลัอยู่ที่อยู่กัน ผมคงสามารถสงบใจได้มากกว่านี้ อีกไม่นานจะถึงพิธีจบการศึกษา ซึ่งไม่ถูกจัดขึ้นอย่างเป็นทางการ เป็นเพียงแต่การส่งมอบวุฒิการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้กับนักศึกษาที่สำเร็จ การศึกษาทางไปรษณีย์ หากโลกที่กำลังบิดพลิ้วนี้มองเห็นความหวังอันริบหรี่ของผม ช่วยให้ฮานะได้มีโอกาสกลับมาใช้ชีวิตอย่างปกติอีกครั้ง ผมได้แต่ภาวนากับสิ่งที่ไม่ได้อยู่จริง โลกใบนี้มันคงบิดเบี้ยวมานานเกินกว่าที่ผมจะเข้าใจได้ คำพูดของคุณลุงลอยเข้ามาในหัวของผม

“คนเราเมื่อถึงเวลาจะตายมันก็ต้องตาย”

ผมหลับไปพร้อมกับความสับสนภายในจิตใจ คงเป็นคืนที่ยาวนานของผมและฮานะ ความรู้สึกของฮานะในตอนนั้นที่ผมไม่อาจเข้าใจ เธอกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่

ผมเริ่มทำงานที่ร้านสะดวกซื้อเต็มอาทิตย์ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ และเสาร์อาทิตย์เป็นวันหยุด หากมีพนักงานไม่เพียงพอในวันหยุดผมก็จะขอผู้จัดการทำในวันหยุดเสียด้วย ผมเริ่มงานในกะบ่ายจนถึงดึกของทุกวัน เพื่อที่ผมจะได้มีเวลาไปเยี่ยมฮานะในตอนเช้า การเยี่ยมคนไข้ของโรงพยาบาลมีเวลาระบุไว้ชัดเจน รอบเช้า 8.30 – 12.00 รอบบ่าย 13.00 – 17.00 หากผมยังทำงานเวลาเดิมตั้งแต่เช้าถึงเย็น คงไม่มีเวลาไปเยี่ยมเธออย่างแน่นอน ผมพยายามขอร้องผู้จัดการให้จัดตารางงานใหม่เพื่อความเห็นแก่ตัวของผม โดยที่ผู้จัดการก็เข้าใจความรู้สึกของผมเป็นอย่างดี

หลังจากฮานะป่วยเข้าโรงพยาบาล ร้านดอกไม้ที่เธอทำอยู่ก็ขายไม่ดี แต่นั่นไม่ใช่เพราะฮานะไม่อยู่แต่อย่างใด แต่เป็นเพราะไวรัสที่กำลังระบาด ทำให้เศรษฐกิจตกต่ำลง ผู้คนไม่ได้ออกมาใช้ชีวิตอย่างปกติที่เคยเป็น ดอกไม้ในชีวิตประจำวัน หรือเครื่องรางที่คอยนำโชคให้กับผู้คนคงไม่มีประโยชน์หากต้องกักตัวเองให้อยู่ภายในที่พักอาศัย คุณสาผู้จัดการร้านคอยช่วยค่ารักษาพยาบาลของฮานะอยู่ตลอด ยังคงหวังให้ฮานะหายดีและกลับมาทำงานกับเธอ

ลูกชายของคุณลุงเดินทางมาเยี่ยมผมถึงห้องพัก เนื่องจากการสำเร็จการศึกษาของผม และสถานการณ์ที่ไม่สู้ดี ลูกชายของคุณลุงเปิดบริษัทอยู่ในใจกลางเมือง เป็นบริษัทร้านอาหารญี่ปุ่น มีบริการส่งถึงบ้าน ธุรกิจกำลังดำเนินไปได้สวยแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากแบบนี้ คงเพราะเป็นใจกลางเมืองใหญ่ ผู้คนยังคงมีความต้องการที่มากล้นเหลือ

“เธออยากไปทำงานกับฉันไหม?” ผมมองตาของเขา

ผมเจ็บไม่ได้ตอบรับคำเชิญชวนแต่อย่างใด ลูกชายของคุณลุงรู้เรื่องของฮานะ และบอกว่าจะพยายามช่วยอย่างเต็มความสามารถ

“ที่นั่นะ มันเล็กเกินไปสำหรับเด็กอย่างเธอแล้ว ตั้งแต่ฉันยังเด็ก คุณพ่อของฉันก็มักจะบอกกับฉันแบบนี้เสมอ ฉันยังจำได้ดีเลยละ” สายตาของเขาไม่เหมือนกับลูกชายคุณลุงที่ผมเคยรู้จัก

เขาเล่าให้ผมฟังถึงเรื่องของคุณลุงเมื่อครั้งที่เขายังเป็นเด็ก

“เมื่อนี้มันเล็กแค่เพียงฝ่ามือเท่านั้น รีบ ๆ โตแล้วออกไปสู่โลกภายนอกซะ”

เป็นคำพูดพร้อมกับรอยยิ้มของคุณลุงที่ผมมักจะเห็นอยู่เสมอ

ผมไม่อาจตอบรับคำเชิญของลูกชายของคุณลุงได้ นับตั้งแต่ที่ผมถูกคุณลุงเก็บมาเลี้ยง ลูกชายของคุณลุงก็กลายเป็นเหมือนที่สองไปสำหรับคุณลุง ผมมักจะถูกตามใจ และเอาใจเสมอ บางที่เขาอาจเกลียดผมตั้งแต่ยังเด็กก็เป็นได้ การที่ผมถูกเก็บมาเลี้ยงและได้อาศัยอยู่ร่วมภายใต้ชายคาเดียวกับเขา อาจเป็นเรื่องที่ทำให้เขาเกลียดผม แต่ผมรู้สึกว่ามันไม่ใช่อย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว สายตาที่เขามองผมในตอนนี้อยู่เหมือนกับคุณลุงที่เคยช่วยเหลือผมมาตลอด ความต้องการที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ แต่ผมไม่อาจตอบรับความปรารถนาแบบนี้ได้อีก หากผมยังคงรับความช่วยเหลือของคนอื่น ผมคงไม่สามารถยืนได้ด้วยตัวเอง แม้ผมอาจช่วยฮานะให้หายได้ด้วยกำลังเงินของลูกชายของคุณลุง ฮานะคงจะได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลแห่งใหม่ในเมืองหลวง แต่หลังจากนั้น ผมคงไม่เหลือสิ้นความพยายามที่จะมีชีวิตอยู่ ไม่เหลือพลังที่เป็นพอที่จะเป็นตัวของตัวเองได้อีกต่อไป

“ผมขอโทษครับ ผมไม่สามารถรับการช่วยเหลือของคุณได้”

ผมในวัย 22 ปี ไม่ต่างอะไรกับเด็กอายุ 18 ปีในวันที่ผมเลือกเดินออกมาจากบ้านของคุณลุง หรือในวันนี้ที่ผมปฏิเสธการช่วยเหลือจากลูกชายของเขา การตัดสินใจที่ตอกย้ำเข้าไปในส่วนลึกของจิตใจ ความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ของผมไม่อาจสูญโลกใบนี้ได้เลยสักนิด

3 ปีผ่านไป ฮานะยังคงป่วยด้วยไวรัสระบาด เป็นระยะเวลากว่า 4 ปีที่ฮานะต้องทนทุกข์อยู่ในโรงพยาบาล อาการของผู้ป่วยคนอื่นที่ไม่หนักหนาสาหัสเท่ากับฮานะ สามารถออกมาเดินเล่นในพื้นที่ของโรงพยาบาลที่ถูกจัดเตรียมไว้ให้ ระหว่างทางเดินข้ามตึก A ไปยังตึก B ที่แบ่งกันระหว่างผู้ป่วยติดเชื้อและผู้ป่วยธรรมดา ผมมักจะเห็นทั้งเด็ก และผู้ใหญ่ปะปนกันไปในส่วนนั้น มนุษย์ที่ไม่สามารถก้าวออกมาสู่โลกภายนอกได้ช่างทรมาน

ระหว่าง 3 ปีที่ผ่านมาอาการของฮานะค่อย ๆ แย่ลงทุกวัน ไวรัสค่อย ๆ กัดกินทุกส่วนของร่างกาย ฮานะไม่สามารถเดิน หรือพูดได้ ไม่สามารถทานอาหารได้อย่างปกติ สายท่อลำเลียงยาพันไปรอบเตียง เข็มที่ถูกทิ่มเข้าตามร่างกายของเธอ เธอยังคงรับรู้ถึงการมาเยี่ยมของผม แต่ไม่สามารถแสดงสีหน้าหรือปฏิกิริยาตอบรับอะไรได้ ผมมองดูเธอจากภายนอกห้องกระจกทุกวันเป็นเวลานาน ดอกอิตาเลียนไวท์ที่ผมจะนำติดมือมาทุกครั้งที่มาเยี่ยมเธอ พยาบาลเป็นผู้รับผิดชอบนำไปใส่แจกันดอกไม้และไปวางไว้ภายในห้อง ผมไม่รู้เลยว่าเธอหวังจะให้ผมเห็นเธอในสภาพอย่างนี้หรือไม่ แต่สีหน้าของเธอในวันนี้ที่ผมมาเยี่ยม เธอดูดีกว่าที่ผมเห็นมาตลอด ผมคิดว่านั้นคงเป็นสัญญาณที่ดี การที่เธอยังไม่ตายจากไปเป็นพลังใจที่เธอมี หรือเป็นเพียงการเล่นตลกของโลกใบนี้ ผมไม่อาจล่วงรู้ได้

ระหว่างที่ผมกำลังจะกลับจากการเยี่ยมฮานะ ทางเดินข้ามจากตึก B ไปตึก A ผมได้ยินเสียงเครื่องดนตรีที่ดูคุ้น ๆ ทำนองเพลงที่ฟังคุ้นหู แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก ลอยผ่านเข้ามาหูของผม ผมพยายามมองหาต้นตอของเสียง ไม่ว่าจะอย่างไรเสียงนั้นช่างไพเราะ ฟังแล้วดูคล้ายจะพยายามปลอบใจผมที่กำลังเปราะบาง ให้มีกำลังใจขึ้น

ผมเดินลงมาในสวนของผู้ป่วยติดเตียงซึ่งไม่เห็นใครอยู่เลย ผมคิดว่าเวลานี้อาจไม่ใช่เวลาของการพัก หรือปล่อยให้คนไข้ออกมาวิ่งเล่น แต่ช่วงเวลาขณะนี้ผมไม่ได้คิดถึงความปลอดภัยของผมสักเท่าไร

ผมจำได้ว่าสวนแถบนี้เคยเป็นสวนที่ผมกับฮานะพบกันครั้งแรก สวนดอกไม้ริมตึกด้านนั้นเคยเป็นสวนดอกไม้หลากสี แต่ตอนนี้กลับว่างเปล่า ผมได้เห็นเด็กสาวกำลังเล่นเครื่องดนตรีชิ้นหนึ่ง อาจเป็นเครื่องเป่าที่ผมเคยเห็นตามงานโรงเรียนในสมัยก่อน ผมไม่ทราบชื่อเครื่องดนตรี เด็กสาวกำลังบรรเลงบทเพลงที่ผมอาจรู้จักเมื่อนานมาแล้ว เสียงโน้ตดนตรีแต่ละตัวดังก้องลงไปในหัวใจของผมที่กำลังอ่อนล้าจากเรื่องราวต่าง ๆ รวบรวมว่าโลกทั้งใบกำลังถูกเติมเต็มด้วยบทเพลงของเธอ

ผมถูกปลุกให้ตื่นจากภวังค์ เสียงของพยาบาลดังขึ้นมาจากภายในตึก เด็กสาวตกใจหยุดบรรเลงกระทันหัน

“นี่! แอบออกมาแบบนี้อีกแล้วนะ!” เสียงพยาบาลที่ออกเป็นห่วงมากกว่าโกรธ

“ขอโทษค่ะ” เสียงเด็กสาวราวกับไม่รู้สึกละอาย

พยาบาลออกมาเรียกเด็กสาวกลับเข้าไปภายในตึก ผมได้แต่ยืนมองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ห่าง ๆ

เช้าวันถัดมาผมได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาลถึงอาการของฮานะ สมองของเธอถูกทำลายจากไวรัสในชั่วข้ามคืน ร่างกายไม่ตอบสนองได้อีกแล้ว ลมหายใจของเธอหยุดลงก่อนที่จะเดินทางไปโรงพยาบาล รอยยิ้มของเธอ เสียง สัมผัส ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับฮานะ ผมจะไม่ได้พบกับเธออีกต่อไป

คุณหมออธิบายลำดับขั้นของกระบวนการของไวรัสที่เริ่มต้นทำลายสมองของฮานะให้ผมฟัง แต่เสียงเหล่านั้นผ่านหูซ้ายทะลุหูขวาของผมไป ศพของฮานะเข้าสู่ขั้นตอนการฆ่าเชื้อของทางโรงพยาบาลก่อนจะถูกนำไปดำเนินพิธีตามศาสนา ผมพยายามติดต่อญาติของเธอ คนที่เกียติกันว่าใครจะเป็นผู้ดูแลเธอ หลังจากพ่อแม่ของฮานะเสียชีวิต แต่ผมก็ไม่รับการติดต่อใด ๆ จากพวกเขาเลย

ผมเดินออกมาจากตึกผู้ป่วยราวกับร่างไร้วิญญาณ นั่งลงที่ม้านั่งในสวนที่ผมมาเมื่อวาน ความรู้สึกอัดอั้นของผมไม่อาจอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ ความพยายามที่ผ่านมาของผมไม่เหลือความหมายใด ไม่มีสิ่งใดที่ผมจะยึดเหนี่ยวได้อีก ฮานะเป็นผู้ที่เติมเต็มไฟแห่งความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ของผม นับตั้งแต่ผมตัดสินใจใช้ชีวิตตามลำพัง สิ้นในโลกรอบ ๆ ข้างผมหม่นหมองลง ภาพสถานที่ต่าง ๆ ที่ผมได้เคยไปกับฮานะหลังไหลเข้ามาภายในสมอง ไม่ว่าจะที่ไหนก็เห็นภาพของเธออยู่เคียงข้างผม ผมพ่ายแพ้ให้กับโลกใบนี้เสียแล้ว

เสียงฝีเท้าของใครบางคนกำลังมาด้านหลัง ผมไม่รู้ตัวจนกระทั่งเธอส่งเสียงอุทานด้วยความตกใจ เพราะเห็นคนนั่งอยู่ในสวนผู้ป่วยเวลานี้ ผมค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมองเห็นเด็กสาวที่ผมเจอเมื่อวาน ในอ้อมแขนโอบเครื่องดนตรีสีเหลืองทองอร่าม เธอนั่งลงที่ม้านั่งใกล้ ๆ ผม แต่พยายามเว้นระยะห่าง บางทีเธออาจไม่ต้องการให้ผมกลายเป็นผู้ติดเชื่อเหมือนเธอ หรือเป็นผมเองที่ควรระมัดระวังตัว ไม่ควรเข้ามาในสวนของผู้ป่วยแบบนี้ เราทั้งสองต่างรู้ซึ่งถึงความผิดนั้น แต่กลับไม่มีใครใส่ใจ ผมพยายามจะลุกขึ้นเพราะไม่อยากพบเจอใครในเวลานี้

“เดี๋ยวค่ะ!” เด็กสาวเอ่ยขึ้น

“ครับ?”

“คุณไม่ใช่ผู้ป่วยสินะคะ เข้ามาทำอะไรในสวนนี้?”

“ขอโทษด้วยครับ จะรีบออกไปเดี๋ยวนี้” ผมก้าวเท้าเริ่มเดิน

“ไม่ได้นะค่ะ! ถ้าคุณเข้ามาแล้วคุณต้องตรวจร่างกายก่อนออกไป” เด็กสาวยื่นมือออกมาบังทางเดินของผมทั้งที่ยังนั่งอยู่และมีเครื่องดนตรีอยู่บนตัก

ผมเริ่มมีความรู้สึกอึดอัดและรำคาญเล็กน้อย อาจเพราะความเศร้าที่อยู่ภายในอกเต็มเปี่ยม แต่ยังไม่ได้ทันจะได้พูดอะไรเด็กสาวก็แทรกขึ้น

“เมื่อวานคุณก็อยู่ที่นั่นนะคะ ฉันเห็นคุณ” เธอกล่าวต่อ “มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่าคะ แวตาคูณ คุณมีความสุขเลย”

คำพูดของเธอไม่มีที่ท่าของความอยากรู้อยากเห็นเรื่องของผู้อื่น ไม่ใช่ความรู้สึกในรูปแบบของการคุกคาม เป็นเพียงความห่วงใยและใคร่รู้อารมณ์กับเด็กน้อย ผมไม่อาจโกหกสายตาสวยของเด็กสาวคนนี้ได้ ผมจำใจต้องนั่งลงที่เดิม เหลือบตามองเห็นใบหน้าของเธอ แวตาที่ยังสดใสสนุกสนาน เด็กสาวคนนี้เป็นจริง ๆ อย่างนั้นหรือ? ผมได้แต่คิดอยู่ภายในใจ

“คนรักของผมเพิ่งเสียชีวิตด้วยไวรัสที่กำลังระบาด เธอป่วยมานานกว่า 4 ปีแล้ว” ผมไม่เข้าใจถึงเหตุผลในการบอกเล่าเรื่องของผมออกไปให้คนแปลกหน้าฟังโดยตรงไปตรงมา

“เสียใจด้วยนะคะ”

“ขอบคุณ”

แวตาสวยของเด็กสาวเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ถูกขลิบไปด้วยความเศร้า ความเจ็บปวด ผมอาจพูดอะไรที่ทำให้เธอรู้สึกอย่างนั้น หรือเพราะเธอเองก็เป็นผู้ป่วยและอาจต้องตายไปในสักวัน แม้ความเศร้าของผมจะยังคงปกคลุมไปทุกส่วนของจิตใจ แต่การพูดคุยกับเด็กสาวคนนี้ทำให้ผมผ่อนคลายลงอย่างไม่รู้ตัว ผมพยายามเปลี่ยนเรื่องให้เธอรู้สึกดีขึ้น

“เพลงที่เธอเล่นเมื่อวาน คือเพลงอะไร?” ผมถาม

“ไม่ทราบเหมือนกันคะ ฉันจำมาจากทีวีเมื่อหลายปีก่อน”

“จั้นเหรอ เล่นให้ฟังหน่อยได้ไหม?”

ใบหน้าของเด็กสาวกลับมามีรอยยิ้มอีกครั้ง แต่แวตาสวยของเธอยังคงเศร้าอย่างเห็นได้ชัด

“ได้ค่ะ”

บทเพลงไม่ทราบชื่อถูกบรรเลงดังก้องไปทั่วสวนที่ไร้ผู้คน มีเพียงผมและเธอที่อยู่ที่นั่น บทเพลงที่ฟังแล้วแสนจะคุ้นหู ผมอาจเคยฟังเพลงนี้จากที่ไหนสักแห่ง การบรรเลงของเธอมีพลังอย่างไม่น่าเชื่อ เสียงต้นไม้ใหญ่ที่ถูกพัดไปมา ใบไม้กระทบกันราวกับเป็นเครื่องดนตรีสนับสนุนการบรรเลง เด็กคนนี้อาจเป็นนักดนตรีมีชื่อก็ได้

การบรรเลงผ่านไปถึงครั้งที่ผมได้ยินเมื่อวาน เสียงพยาบาลก็ดังขึ้นอีกครั้ง เด็กสาวตกใจหยุดบรรเลงทันที ผมเห็นท่าทางลูกลึกลับของเธอ

“ออกมาแบบนี้อีกแล้วนะ!” พยาบาลออกมาเห็นผมที่ไม่ใช่คนไข้ “ตายแล้ว! ทำไมคุณมาอยู่ที่นี่ได้”

ผมและเด็กสาวถูกพากลับเข้าไปในตึกของผู้ป่วย ผมถูกตรวจร่างกายอย่างละเอียด ผลตรวจไม่พบการติดเชื้อแต่อย่างใด แต่มีคำสั่งให้ผมหยุดงานและอยู่บ้านเป็นเวลานานหลายวันเพื่อรอดูอาการ ผมอาจไม่ได้ทันระวังเรื่องการติดเชื้อไวรัสที่ว่ามันน่ากลัว ผมไม่หลงเหลือความกลัวให้ไวรัสนี้อีก สิ่งที่พรากฮานะไปจากผม อาจไม่ใช่ไวรัส อาจไม่ใช่โลกใบนี้ อาจไม่ใช่อะไรเลย ผมไม่อาจล่วงรู้ได้ สิ่งเดียวที่ผมตระหนักได้ในระหว่างนั้น ผมจะไม่ได้พบกับฮานะอีกแล้ว

พิธีศพของฮานะถูกจัดขึ้นโดยโรงพยาบาลเป็นผู้ดำเนินการเพราะไม่มีญาติมารับ ร่างกายของฮานะถูกเผาไปกับเปลวเพลิง หลุมศพถูกตั้งอยู่ไม่ไกลจากตัวเมือง เป็นเพียงหลุมเปล่าและมีการสลักชื่อไว้บนป้ายเท่านั้น ผมไม่ได้ไปที่โรงพยาบาลอีกเลยนับตั้งแต่พิธีศพ และผมก็ไม่ได้พบเด็กสาวคนนั้นอีกเลย

เสียงนกกระชิบกระซาบกันตั้งแต่เช้า ผมตื่นมาพร้อมกับแสงแดดแรกของวัน ผมตื่นเข้ากว่าปกติ เสียงนกในวันนี้ก็มาเข้ากว่าปกติ ผมลุกขึ้นมานั่งบนเตียงเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนกำแพงเวลาราว 6.30 ปฏิทินบนโต๊ะกินข้าวในครัวเปลี่ยนไปอีกครั้ง โดยปกติหนึ่งเดือนผมจะมีวันหยุดที่ร้านดอกไม้สัปดาห์ละ 2 ครั้งแต่ในเดือนนี้จะต่างออกไปทุกปี เสียงนกน้อยที่ผมได้ยินตอนตื่นขาดหายไป ผมล้างหน้าแปรงฟัน ชงโกโก้ร้อนดื่ม เดินลงไปชั้นล่างของบ้านเปิดทีวีดูข่าวในช่วงเมื่อคืนที่ผ่านมา

ปกติผมจะเข้านอนตั้งแต่ 2-3 ทุ่มของวัน เพราะร่างกายที่เริ่มแก่ตัวลงการพักผ่อนในเวลาเร็วขึ้น ถือเป็นารดูแลสุขภาพ แต่ผมมักจะตื่นนอนเร็วเสมอเช่นกัน ผมเปิดทีวีมาถึงช่องข่าวการสดดนตรีการกุศลของวงโยธวาทิตแห่งหนึ่ง กำลังบรรเลงบทเพลงพระราชนิพนธ์ของในหลวงรัชกาลที่ 9 ของประเทศไทย ทำนองคุ้นเคยบทเพลง *Near Dawn* แม้จะเป็นบทเพลงพระราชนิพนธ์แต่ก็ถูกนำมาเล่นอย่างแพร่หลายในงานด้านต่าง ๆ ผมเคยได้ยินบ่อยครั้ง ตอนที่ผมยังคงโลดแล่นไปกับเสียงดนตรี

ในช่วงที่ผมเริ่มเล่นดนตรีแรก ๆ ผมถูกพาไปหลายประเทศ ถูกพาไปยังหมู่บ้านตามชนบทที่ขาดแคลนการศึกษา หรือสิ่งของต่าง ๆ ให้กับเด็กด้วยโอกาส ในวงดนตรีการกุศลที่ผมเคยร่วมด้วยจะมีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต่างวัยออกไปร่วมบรรเลงดนตรีกันอย่างสนุกสนาน ต่างคนต่างรวมตัวกันขึ้นด้วยเหตุผลบางอย่าง บ้างไม่มีที่ไป บ้างก็หนีครอบครัวออกมาผจญภัยในโลกกว้าง แม้วงดนตรีนี้จะถูกก่อตั้งขึ้นไม่นานก่อนไวรัสจะระบาดไปทั่วโลกและหยุดชะงักการบรรเลงไประยะหนึ่ง แต่ก็ยังคงมุ่งฝึกซ้อมเพื่อการบรรเลงที่สุดยอด หวังจะเป็นกำลังใจให้ผู้คนที่ได้ฟังดนตรีได้มีกำลังใจต่อไป หลังจากเศรษฐกิจในประเทศต่าง ๆ พ้นตัว พวกเขาาก็เริ่มออกบรรเลงดนตรีอีกครั้ง *Near Dawn* บทเพลงพระราชนิพนธ์ของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ของประเทศไทย เป็นบทเพลงหนึ่งที่ผมได้ยินและรู้สึกเป็นเกียรติที่เคยได้บรรเลงให้ผู้คนที่ได้มีโอกาสรับฟัง

ครั้งหนึ่งในประเทศแถบเอเชีย ผมได้มีโอกาสบรรเลงดนตรีให้กับผู้ป่วยโรค HIV ซึ่งถูกแยกตัวออกจากสังคม ถูกควบคุมดูแลโดยมูลนิธิเล็ก ๆ อาจารย์ของผมติดต่อไปที่มูลนิธิเพื่อร่วมบริจาคสิ่งของ อาหาร เครื่องใช้ในชีวิตรประจำวัน กลุ่มวงดนตรีของเราเปิดรับบริจาคของต่าง ๆ จากโรงเรียนและชุมชนในละแวกใกล้เคียงในประเทศ ณ ตอนนั้นที่พวกเราเดินทางไปโดยไม่หวังผลตอบแทน

สำหรับนักดนตรีคนใดที่ไม่มีที่ไปและอาศัยอยู่รวมไปกับวงดนตรีนี้ อาจารย์ของผมจะเป็นผู้มอบงานต่าง ๆ ภายในวงให้ทำและจ่ายเงินเดือนเล็กน้อยเพื่อเลี้ยงชีพ ผมไม่ทราบหน้าที่การงานของเขาเช่นเดียวกัน อาจารย์ของผมไม่ใช่วาทยกร หรือผู้ควบคุมวงดนตรีแต่อย่างใด เขาเล่นเครื่องดนตรีภายในวง

เหมือนกับผม และผมเองก็ไม่เคยเห็นเขาออกห่างจากวงเลยสักครั้ง ไม่เคยถามเรื่องครอบครัว หรือที่มาที่ไป แต่อย่างใด เพราะทุกคนในที่นี้ต่างมีเหตุผลของตัวเองด้วยกันเสียทั้งนั้น

การบรรเลงดนตรีของวงดนตรีการกุศลจบลง ผมดื่มโกโก้ร้อนหมดแก้ว เดินนำขึ้นไปล้างและเก็บที่ชั้นบน อาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย หยิบชุดสูทสีดำในตู้เสื้อผ้าออกมาสวม ตอนนี้อาบน้ำเสร็จแล้ว ผมไม่ได้เปิดร้านดอกไม้ในวันนี้ ผมเดินลงมาจากชั้นสอง เข้ามาในส่วนของร้านดอกไม้ หยิบช่อดอกไม้ที่ตัดแต่งแล้วออกมาจากตู้แช่สองช่อ ผมตัดแต่งกิ่งเตรียมไว้เสียตั้งแต่คืนก่อน หยิบรองเท้าคัทชูหนังสีดำจากชั้นวางออกมาสวมใส่ ผมขัดเตรียมไว้เสียตั้งแต่คืนก่อน เปิดประตูบ้านออก เสียงเด็กน้อยเดินมาจากอีกด้าน ตะโกนทักทาย

“คุณตาสวัสดิ์ครับ!” เด็กน้อยคนหนึ่ง

“สวัสดิ์ค่ะคุณตา!” เด็กน้อยอีกคนหนึ่ง

ผมหันไปมองเห็นเด็กน้อย 4 คนกำลังเดินออกมาจากบ้านคุณป้าเด็กน้อยที่มากินแตงโมที่บ้านผมเมื่อสัปดาห์ก่อน

“สวัสดิ์จ๊ะ”

“วาว โคตรเพ! ดูชุดคุณตาสี” เด็กน้อยที่ตะโกนทักทายผมหันไปคุยกับเพื่อนอีกคน

“คุณตาจะไปไหนหรือครับ?”

“นั่นดอกไม้อะไรคะ? สวยจังเลย!” เด็กน้อยทำตาเป็นประกาย

“ตากำลังจะไปธุระที่โบสถ์เมืองช้าง ๆ หนูแน่นะ..ส่วนนี้ดอกอิตาเลียนไวท์นะ อีกช่อหนึ่งดอกแดนดิไลออนจะ รู้จักหรือเปล่าจ๊ะ?” ผมยื่นช่อดอกไม้ให้เด็กสาวดูใกล้ ๆ

“ไม่เคยค่ะ” เด็กน้อยส่ายหัว

“นี่ไปกันเถอะน่า! เดียวก็เที่ยงแล้วแม่ฉันก็มาตามกลับไปกินข้าวอีก” เด็กน้อยอีกคนพูดขึ้นมา

“ไปก่อนนะคะคุณตา” เด็กน้อยพูดโบกมือให้ผม

“เดินทางปลอดภัยนะครับคุณตา” เด็กน้อยทั้ง 4 พากันเดินเลี้ยวตรงหัวมุมถนนบ้านของผมหายไป

ผมเดินทางไปโรงเรียนสอนดนตรีใกล้ ๆ เพื่อรับเครื่องดนตรีของผม ก่อนจะเรียกคนขับรถให้พาผม ไปส่งที่สุสานหลังโบสถ์แถบชานเมือง อาจารย์ที่สอนประจำในตอนนี้เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ของผม ซึ่งรับ ช่วงต่อหลังจากอาจารย์ของผมเสียชีวิตลง

“สวัสดีครับคุณมิว” หน้าตาของหนุ่มวัยกลางคนผู้นี้ดูสดใสกว่าตอนยังเด็กเสียอีก ผมคิด

“สวัสดีครับ ยังขยันเหมือนเดิมเลยนะ”

“คุณมิวก็เหมือนกันครับ สบายดีสินะครับ” ผมยิ้มตอบรับ

“นี่เครื่องดนตรีของคุณครับ” ชายหนุ่มวัยกลางคนผายมือออกไปทางเครื่องดนตรีของผม “ผมทำ ความสะอาดรถคุณมิวเหมือนทุกครั้งเลยล่ะครับ..อ้อ ผมโทรเรียกคนขับรถให้แล้วนะครับ อีกสักเดี๋ยวน่าจะ มาถึงครับ”

“ขอบใจมากนะ ยังขยันเหมือนเดิมจริง ๆ”

ไม่นานคนขับรถที่ชายหนุ่มผู้นี้เรียกให้ผมก็มาถึง คนขับรถลงมาช่วยขนเครื่องดนตรีขึ้น ผมก้าวขึ้น รถ บอกจุดหมายปลายทางกับคนขับ โบกมือลาชายหนุ่ม ผมแกล้งตัวลงมากเสียจนจำระยะเวลาที่ล่วงผ่านมา ไม่ได้เสียแล้ว วันนี้เมื่อหลายสิบปีก่อน ผมยังเป็นชายหนุ่มที่หลงทางราวกับปลาตายซาก ไม่มีจุดหมาย ใน วันนี้ผมเกษียณจากงานที่เคยทำ กลายเป็นเพียงคนแก่ขายดอกไม้คนหนึ่งเท่านั้น

เสียงเครื่องดนตรีหยุดลง พนักงานขับรถลงมาเปิดประตูให้ และยกเครื่องดนตรีลงจากรถ ผมก้าวขา ลงเหยียบพื้นหญ้า เสียงระฆังตีดังบอกเวลาของโบสถ์ที่อยู่ใกล้ ๆ คนขับรถจะขับออกไปและไม่กี่ชั่วโมงจะ กลับมารับเหมือนทุกครั้ง ผมเดินเลยผ่านโบสถ์หลังนั้นไปทางด้านหลัง ก้มโค้งให้กับซิสเตอร์ที่คอยดูแล ผม ไม่เคยพบบาทหลวงของโบสถ์แห่งนี้เลยสักครั้งตั้งแต่ผมเดินทางมาทุกปี หลังโบสถ์เป็นทะเลสาบ ผมแบก เครื่องดนตรีขึ้นหลัง ในมือกำช่อดอกไม้สองช่อ เดินมาถึงหน้าหลุมศพ วันนี้เป็นวันเดียวกับวันที่คนที่ผมรัก ตายจากไปเมื่อหลายปีก่อน ดอกอิตาเลียนไวท์ถูกวางลงเบื้องหน้า สายลมพัดพากลิ่นอายของน้ำใน ทะเลสาบขึ้นมาถึงจมูกของผม ผมใช้เวลานานอยู่ ณ ที่แห่งนั้น ความสงบที่ผมโหยหาอยู่บ่อยครั้งนับตั้งแต่ เข้าสู่วัยชรา ผมยังคงยิ้มให้กับเธอเสมอ

ผมยังคงใช้ชีวิตไปอย่างว่างเปล่า ตื่นขึ้นในตอนเช้า ล้างหน้าแปรงฟัน ออกจากห้องพักสู่วานสะดวก ซื่อซึ่งเป็นสถานที่ทำงาน ผมเพิ่มเวลาในการทำงานจากช่วงบ่ายถึงกลางคืน เป็นตั้งแต่เช้าถึงกลางคืน เพราะไม่มีธุระอะไรในตอนเช้าอีกแล้ว ไม่ต้องเดินทางไปโรงพยาบาล สิ่งที่จะทำให้ชีวิตของผมดำเนินต่อไปได้ในแต่ละวัน มีเพียงหน้าที่การงานที่ไม่ก้าวหน้าไปไหน ไร้แก่นสาร ไม่มีรายจ่ายที่เพิ่มมากขึ้น แต่ก็ไม่มีรายได้ที่มากขึ้นเช่นกัน

ไวรัสระบาดยังคงแพร่กระจายอย่างต่อเนื่อง ในระยะแรกมีผู้ติดเชื้อกว่า 4 ล้านคนทั่วโลก เพราะความประมาทของมนุษย์ ไม่ได้ตระหนักถึงความร้ายแรงของไวรัสนี้ ก่อนจะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นอย่างช้า ๆ เป็นเวลากว่า 4 ปี ยอดผู้ติดเชื้อไวรัสพุ่งขึ้นสูงกว่า 12 ล้านคนทั่วโลก มีทั้งผู้ที่รักษาหาย ผู้ที่เสียชีวิตไป และผู้ที่อยู่ในช่วงระหว่างการรักษา ปัจจุบันยังคงไม่มียารักษาให้หายขาด แต่มนุษย์เริ่มตระหนักถึงผลกระทบต่าง ๆ มากขึ้น ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ทำให้โลกเริ่มเข้าสู่อาการทรงตัว ผมไม่ได้ใส่ใจเรื่องโลกใบนี้อีกแล้ว ในตอนนี้ ไฟแห่งความปรารถนาในการมีชีวิตดั่งมอดรากับติดเชื้อไวรัสและตายจากไป ผมไม่อาจล่วงรู้วิถีในการจุดไฟแห่งชีวิตขึ้นมาใหม่ได้ ยังคงวนเวียนอยู่กับวังวนของเวลาซ้ำไปซ้ำมา ไม่สนใจสิ่งใดนอกจากดำเนินวิถีชีวิตต่อไปอย่างเหยียบย่ำ

ผ่านไป 2 ปีหลังจากฮานะตายจากไป ผมได้รับโทรศัพท์จากโรงพยาบาลในช่วงอาทิตย์ที่ผ่านมา หลายครั้งให้ปรับฟังการบรรเลงดนตรีสดของเด็กสาวคนหนึ่ง ผมไม่ทราบว่าเป็นใคร ทำไมโรงพยาบาลถึงได้มีการจัดการบรรเลงดนตรีขึ้น แม้สถานการณ์ของไวรัสระบาดจะดีขึ้นกว่าเมื่อหลายปีก่อนมาก แต่ผมก็ยังนึกติดใจกับการกระทำนี้อยู่ อาจเพราะไวรัสเป็นสาเหตุในการตายของฮานะ จุดเริ่มต้นที่ทำให้ชีวิตของผมไร้ชีวิตชีวา

“การบรรเลงดนตรี?”

“ใช่ค่ะ การบรรเลงดนตรี มีเด็กสาวคนหนึ่งต้องการให้คุณไปฟังการบรรเลงของเธอให้ได้นะคะ” เสียงจากนางพยาบาลผ่านสายโทรศัพท์ “เธอชื่อแพรวานะค่ะ”

“ขอโทษนะคะครับ ผมไม่รู้จักเด็กผู้หญิงที่ชื่อแพรวานั่นเลย ได้โปรด อย่าโทรกลับมาอีก”

ผมวางหูโทรศัพท์ลง เก็บกระเป๋าเดินออกจากที่พักตรงไปที่ร้านสะดวกซื้อ ระหว่างทางผมพบดอก
แกลดิโอลัสสีม่วงระหว่างทางขึ้นอยู่ริมถนนซึ่งไม่น่าจะมาอยู่แถวนี้ได้ แต่ดอกไม้เหล่านี้ทำให้ผมหวนคิดถึง
วันวานที่เคยอยู่กับฮานะ ผมไม่อาจมองดอกไม้เหล่านั้นสวยงามได้อีกแล้ว

ผมเดินทางมาถึงร้านสะดวกซื้อ เดินตรงไปที่ห้องพักพนักงาน พบผู้จัดการนั่งกินขนมห่ออยู่อย่าง
เคย ดูรายการทีวีตลกตั้งแต่เช้าตรู่ นั่นเป็นรายการที่อัดไว้จากเมื่อคืน ผู้จัดการยังคงมีสเนิมที่แปลก
ประหลาดไม่เปลี่ยนแปลงไปจากหลายปีก่อน ผมได้รับการช่วยเหลือจากผู้จัดการมากมายหลังจากฮานะ
เสียชีวิตไป เวลาการทำงานของผมที่ถูกเปลี่ยนแปลงซึ่งทำให้พนักงานหลายคนต้องถูกเลื่อนเวลาทำงาน
อาจมีบางคนในที่นี้เกลียดผมอยู่ก็เป็นได้

ช่วงบ่ายลูกค้ามีน้อยต่างจากหลายปีก่อนที่ไวรัสเริ่มระบาด ในช่วงนั้นตั้งแต่เช้าจนถึงหัวค่ำ
ลูกค้าจะมาไม่หยุดหย่อน สินค้าที่ถูกสำรองไว้ไม่เคยเพียงพอ เพราะการกักตัวให้อยู่บ้านไม่ออกไปสู่
ภายนอกมากเกินไปจนทำให้ผู้คนต้องกักตุนอาหารสำเร็จรูปไว้เสียจนทำให้รายได้ของเจ้าของร้าน
สะดวกซื้อทั่วประเทศได้รับกำไรอย่างมากโชจนผมไม่อาจคำนวณตัวเลขได้ ผมเดินเข้าไปในห้องพัก
พนักงาน ผมได้ยินเสียงดนตรีจากทีวี เป็นการบรรเลงดนตรีวงออร์เคสตราหรือบางอย่างที่ดูคล้าย ผมไม่
แน่ใจเสียเท่าไรนัก

“การแสดงดนตรีเหรอครับ?” ผมเอ่ยปากถามผู้จัดการที่กำลังเคี้ยวขนมห่อ

“ใช่ล่ะสิ เห็นเป็นอะไรล่ะ?” เขาพูดขณะที่ไม่ได้มองมาทางผมเสียด้วยซ้ำ แต่แล้วก็หยุดมือที่กำลัง
หยิบขนม “จะว่าไป เมื่อหลายปีก่อนฉันก็เคยนั่งดูการแสดงดนตรีของวงนี้นะ เป็นวงดนตรีการกุศลนะ จำได้
หรือเปล่า ที่ฉันถามเรื่องเพลงอะไรสักอย่าง”

ผมครุ่นคิดอยู่สักครู่หนึ่งก่อนภาพของเด็กสาวจะผุดขึ้น เป็นเด็กสาวที่ถูกพยาบาลดุที่โรงพยาบาล
เพราะแอบออกมาเล่นเครื่องดนตรีประหลาดอยู่ในสวนริมตึกผู้ป่วยติดเตียง

“เด็กคนนั้น!” ผมโผล่ออกมาจนผู้จัดการตกใจ

“อะไร เพื่อนไปแล้วหรือไงกัน”

“ผมขอใช้โทรศัพท์หน่อยนะครับ”

ผมติดต่อทางโรงพยาบาลกลับไปถึงเรื่องการบรรเลงดนตรีของเด็กสาวคนนั้น ผมไม่เคยทราบชื่อ
ของเธอมาก่อน หรือเธออาจเคยบอกกับผมแต่สิ่งเหล่านั้นเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไป การแสดงจะถูกจัดขึ้นใน
อีกสัปดาห์ข้างหน้าช่วงเช้า ผมอาจไปเข้าฟังการแสดงดนตรีของเธอ

ผมออกจากที่พักในช่วงเช้า เดินเท้าไปที่ร้านดอกไม้ที่सानะเคยทำงานอยู่

“คุณสาวส์ดีครับ”

“นั่นมิวเหอ! ไม่ได้เจอเธอเสียตั้งนาน” คุณสาวคูผมลงไปอย่างมาก เพราะต้องทำงานที่หนักขึ้น หลังจากพิษเศรษฐกิจของโรคระบาด แต่เธอไม่อยากจะปิดร้านดอกไม้แห่งนี้

“ไม่ได้เจอกันนานนะครับ คุณสาสบายดีนะครับ”

“สบายดีค่ะ! แล้วนี่มาที่นี่จะมาซื้อดอกไม้เหอ น่าแปลกใจนะเนี่ย”

“นิดหน่อยนะครับ”

ผมซื้อช่อดอกแกลดิโอลส์สีม่วงมาจากร้านของคุณสาและเดินทางต่อไปที่โรงพยาบาล

สวนของโรงพยาบาลที่เคยเป็นส่วนเฉพาะให้กับผู้ป่วยที่ติดเชื้อมีเวทีเล็ก ๆ ตั้งอยู่ แก้วที่ถูกจัดเรียงรายไว้ไม่ถึง 20 ตัว ถูกจัดเป็นแถวละ 4 ตัว 5 แถว ผมเดินตรงไปนั่งแก้วอีรมสุดในแถวสุดท้าย ไม่นานมีนางพยาบาลขึ้นมากล่าวบนเวทีเพื่อต้อนรับเด็กสาวนักดนตรีที่จะบรรเลงให้ผู้ชมฟังในวันนี้

เด็กสาวร่างเล็กมีนามว่าแพรวา ซึ่งผมได้ยินมาจากพยาบาลทางโทรศัพท์ ผมไม่ทราบอายุของเธอ อาจยังไม่ถึง 20 เสียด้วยซ้ำ เธออุ้มเครื่องดนตรีสีเหลืองอร่ามเดินขึ้นไปบนเวที

“สาวส์ดีค่ะ แพรวาค่ะ” เสียงปรบมือจากผู้ชมดังขึ้นรวมถึงผมด้วย

“ขอบคุณที่มารับฟังการแสดงของคุณในวันนี้ค่ะ”

ใบหน้าของเธอขณะพูดมีความกังวล เสียงของเธอเบามาก คนที่อยู่ไกลเกินไปอาจไม่ได้ยินอะไรเลย ไม่มีการใช้เครื่องขยายเสียงแต่อย่างใด โรงพยาบาลสามารถจัดการแสดงเล็ก ๆ แบบนี้ขึ้นได้ก็ถึงขีดจำกัดของเงื่อนไขในการจัดงานแบบนี้แล้ว ผมคิดอย่างนั้น

โน้ตตัวแรกที่แพรวาเป่าลมจากท้องเข้าสู่ปากเครื่องดนตรี ลมค่อย ๆ วิ่งผ่านท่อทองเหลืองจนเกิดออกมาเป็นเสียง ค่อย ๆ กลืนกินผู้คนที่อยู่ ณ ที่นั่นไปจนหมดสิ้น ผมหลงเข้าไปในภวังค์แห่งเสียงดนตรีของเธอราวกับว่าโลกของผมไม่เคยมีสีหม่นเช่นนี้มาก่อน

ผมเคยได้ยินเพลงที่เด็กสาวผู้นี้กำลังบรรเลง เมื่อนานมาแล้ว *I Need To Be In Love* ของ *Carpenters* ผมเคยฟังในร้านสะดวกซื้อในห้องพักพนักงาน ผมไม่อาจรู้ได้ว่าทำไมจู่ ๆ ถึงรู้ชื่อเพลงที่เธอกำลังบรรเลง อาจเพราะเสียงโน้ตแต่ละตัวที่ผ่านท่อทองเหลืองพวกนั้นออกมาคล้ายกับเสียงที่ผมเคยได้ยิน

เสียงเพลงที่มีพลังอัดแน่นอยู่ในโน้ตดนตรีแต่ละตัวที่เด็กสาวบรรเลงออกมา ผมไม่อาจละสายตาออกจากภาพที่อยู่เบื้องหน้าได้ เด็กสาวกับเครื่องดนตรีของเธอนั้น ทำให้หัวใจของผมเต้นระรัว ผู้ชมที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผมตัวสั่นระริก มีน้ำตาไหลออกมา ผมไม่อาจบรรยายความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับผมได้ รวากับผมกำลังได้รับพลังอีกครั้งหนึ่ง

เสียงปรบมือของผู้ชมดังขึ้นหลังจากโน้ตตัวสุดท้ายที่แพรวาบรรเลงได้หยุดลง

“ขอบคุณมากนะคะ” เด็กสาวขอบคุณผู้ชมที่มาฟังการบรรเลงดนตรีของเธอ

ดอกเกลดิโอัสถูกมอบให้เด็กสาวหลังจากนั้น ผมเจอเธอที่ม้านั่งข้างตึกผู้ป่วยเหมือนเมื่อหลายปีก่อน

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะคะ จำฉันได้หรือเปล่า?”

“แน่นอน แม้ไม่อาจนึกได้ในทันที” เด็กสาวยังคงรูปร่างเล็กแม้จะผ่านไปหลายปีหลังจากครั้งสุดท้ายที่ผมได้พบเธอ “ฉันเพิ่งได้ทราบชื่อของเธอ แพรวา ได้ยินนางพยาบาลเรียกแบบนั้น”

“ฉันไม่ได้บอกอย่างนั้นหรอก..แต่คุณเองก็เหมือนกัน ฉันยังไม่ทราบชื่อของคุณเลยคะ”

“มิวรับ ปีนี้อายุ 29” ผมคาดหวังว่าการบอกอายุไปอาจทำให้เธอตกใจได้เล็กน้อย ที่กำลังพูดราวกับอายุรุ่นราวคราวเดียวกับผม แต่กลับเป็นผมเองที่ต้องตกใจเสียอย่างนั้น

“แพรวาคะ ปีนี้อายุ 25” ผมตกใจอ้าปากค้าง “ไม่ใช่ออย่างนั้นหรอกคะ” เธอยิ้มอย่างเด็กน้อยที่กำลังชนะเกมเพื่อน ๆ

“น่าตกใจนะคะ”

ผมได้ทราบจากแพรวาเกี่ยวกับการแสดงดนตรีที่จัดขึ้นนี้ เธอเป็นผู้ขอร้องกับทางโรงพยาบาลด้วยตนเองว่าอยากบรรเลงดนตรีให้ผู้คนได้ฟัง สิ่งนี้เป็นความฝันของเธอ

แพรวาเป็นเด็กที่โตมากับแม่ แม่ของเธอทำงานอยู่ในเมืองใหญ่ที่อยู่ถัดออกไป มักจะกลับบ้านดึกทุกวัน แม่มักจะพูดถึงพ่ออยู่บ่อยครั้ง แต่แพรวาก็ไม่เคยได้พบพ่อจริง ๆ สักครั้ง วันหนึ่งฝนตกหนักราวกับมีพายุลูกเข้าถล่ม แม่ของเธอกลับมาจากทำงานหนักล้มตัวนั่งอยู่บนบ้าน เธอตกใจอย่างมาก ก่อนจะเอ่ยปากถามแม่ แพรวาไม่เคยคิดถึงสิ่งที่ได้ยิน

“คุณพ่อไปแล้ว เขาจากเราไปแล้ว”

สายตาของแม่เลื่อนลอยกว่าครั้งไหน แม่เธอจะเคยเห็นสายตาแบบนั้นมานานับครั้งไม่ถ้วน แต่ก็ไม้อาจเทียบได้กับครั้งนี้ “คุณพ่อจากเราไปแล้ว”

“ผมเสียใจด้วย” ผมไม่อาจเอ่ยคำใดได้นอกเสียจากคำปลอบโยนไร้สาระนี้

“พ่อจากพวกเราไปแล้ว นั่นไม่ได้หมายถึงความตายหรอกค่ะ แต่คุณพ่อทิ้งฉันกับแม่ไปต่างหาก” ผมมองไปที่ใบหน้าของเธอนิ่ง แววตายังคงกรุ่นไปด้วยความเสียใจ และความโกรธ เธอเสริมขึ้นอีกครั้ง

“หลังจากวันนั้น.. แม่ของฉันก็เสียสติและต้องเข้าโรงพยาบาลจิตเวช กลายเป็นผู้ป่วยไป ไม่นานหลังจากนั้น ฉันก็กลายเป็นผู้ป่วยติดเชื้อมากในตอนนี้ค่ะ.. คุณไม่กลัวหรือคะ?”

“ชีวิตผมในตอนนี้ก็เหมือนตายไปแล้ว หลังจากในวันนั้น..หากผมติดเชื้อและตายจากไปเสีย ผมอาจสบายใจกว่า แต่ถึงอย่างนั้นผมก็สวมเครื่องป้องกันอยู่แล้ว และคุณเองก็สวมเครื่องป้องกันการแพร่กระจายแล้ว สบายใจเถอะครับ”

“ฉันถูกพาตัวมารักษาอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งนี้ ในตอนแรกฉันเองก็ไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรสักอย่าง แต่ฉันบังเอิญได้ยินนะค่ะ..การบรรเลงดนตรีจากทางทีวี เป็นเสียงที่ไพเราะ อบอวล ชวนให้คิดถึง แถมยังเรียกร้องอะไรบางอย่างจากในตัวฉัน..ไม่นานญาติฝ่ายแม่ก็มาเยี่ยมฉันที่โรงพยาบาลและหอบกล่องพัสดุดันใหญ่ติดมาด้วย”

“เครื่องดนตรีชิ้นไหนหรือครับ?”

“ใช่ค่ะ..มันถูกส่งมาจากพ่อของฉัน” เด็กสาวเงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะกล่าวต่อ “ฉันลังเลที่จะจับมัน มีแต่คำถามหลายอย่างที่อยู่ในหัว แต่พอฉันนึกถึงเพลงที่ฉันได้ฟัง ฉันก็ตัดสินใจที่จะเล่นมันค่ะ”

ผมไม่ได้พูดตอบอะไรเธอจนเธอถามขึ้นอีกครั้ง

“คุณจะมาเยี่ยมฉันอีกไหมคะ?” แพรวถามผม

“แน่นอน หากเธอต้องการ” ผมยิ้มให้เธอ

ราวกับผมกำลังได้พบแสงสว่างดวงใหม่ ผมไม่อาจพูดได้ว่าเป็นความรักเหมือนกับความรู้สึกที่มีให้ฮานะ ผมค่อนข้างเข้าใจมันอย่างชัดเจน นี่เป็นเพียงความนับถือในตัวเด็กสาวผู้นี้ ความสงบเยือกเย็นต่อความโกรธที่ถาโถมเข้ามาในช่วงจังหวะของชีวิตแบบนั้น ผมเองไม่รู้ว่าตนเองจะสามารถรับมือกับมันได้อย่างเด็กสาวผู้นี้หรือไม่ ผมนับถือในความปรารถนาที่จะเล่นได้เล่นดนตรีให้ผู้คนที่ได้ฟัง เพื่อให้ผู้คนได้เข้าใจถึงความปรารถนาที่เธอต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ยอมพ่ายแพ้ให้กับโลกใบนี้

ผมไปเยี่ยมแพรวาอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้งตั้งแต่นั้นมา ถือช่อดอกแกลดิโอลส์สีม่วงติดไปด้วย บางครั้งก็มีขนมจากคุณสาติดมือผมไปที่โรงพยาบาลด้วย ความเป็นเด็กไร้เดียงสาของแพรวา ทำให้พยาบาลที่คอยดูแลเธอรู้จักผมที่ไปเยี่ยมเธอทุกอาทิตย์ ไม่นานผมก็ถูกให้อำนาจให้ติดต่อกับคุณสาเรื่องการทำสวนดอกไม้รอบ ๆ ตึกอีกครั้ง

คุณสาและลูกจ้างอีกคนหนึ่งเดินทางมาที่โรงพยาบาลในอาทิตย์ถัดมา ผมเองก็ทำงานที่ร้านสะดวกซื้อเพื่อมาช่วยคุณสาทำสวนดอกไม้รอบตึกของโรงพยาบาล คุณสาเลือกดอกแกลดิโอลส์หลากสีอย่างที่เคยเป็นอยู่ และเพิ่มดอกทานตะวันเข้ามาในแปลงดอกไม้ถัดออกไป

ดอกทานตะวันทำให้ผมนึกถึงดอกอิตาเลียนไวท์ซีรอนิดหน่อย คงเพราะเป็นดอกไม้พันธุ์เดียวกัน แม้ในความเป็นจริงแล้ว พื้นที่ในแถบที่ผมอาศัยอยู่นี้ไม่น่ามีดอกอิตาเลียนไวท์ซีรอนิดเลย สภาพภูมิอากาศที่ไม่เอื้ออำนวย สภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยฝุ่นและควัน หลังจากที่ฮานะตายจากไป ดอกอิตาเลียนไวท์ซีรอนั้นหายสาบสูญไป และผมก็ไม่เคยได้เห็นดอกไม้ชนิดนี้อีกเลย

ไม่กี่วันหลังจากที่ผมและคุณสาได้ช่วยกันลงแปลงดอกไม้ที่โรงพยาบาลเสร็จ ผมกลับมาทำงานร้านสะดวกซื้อหลังจากที่ขอลาไป 2 ครั้งในอาทิตย์เดียวกัน ผมได้พบชายวัยกลางคนที่ไปร่วมฟังการบรรยายดนตรีของแพรวาที่โรงพยาบาล เขาเดินเข้ามาในร้านสะดวกซื้อที่ผมทำงานอยู่ ซึ่งขณะนั้นผมกำลังรับหน้าที่เป็นแคชเชียร์ในกะบ่าย เขาหยิบน้ำเปล่ามาจากตู้แช่สองขวด ขนมเยลลี่รูปหมีสองห่อ นำมาวางอยู่เบื้องหน้าของผม ไม่รู้จะไรดีใจให้ผมเอ่ยปากทักทายชายคนนี้ ทั้ง ๆ ที่ปกติผมไม่เคยเริ่มต้นบทสนทนากับใครก่อนเลย

ผมหยิบขวดน้ำสแกนบาร์โค้ดและเอ่ยคำถามขึ้น

“เอ่อ.. คุณใช้คนทั่วไปฟังการบรรยายดนตรีที่โรงพยาบาลไหมครับ? เมื่อหลายสัปดาห์ก่อน”

เขาเงยหน้าจากกระเป๋าสตางค์ที่ล้วงขึ้นมาจากกางเกง

“อ้อ.. ครับ.. ใช่ครับ”

“ผมนั่งอยู่ถัดไปจากคุณเก้าอี้หนึ่งตัว”

“งั้นเหวอครับ.. เป็นเสียงที่ไพเราะมากเลยนะครับ ทำเอาผมน้ำตาไหลเลย” ผมยิ้มให้และคิดถึงแพรวา หากเธอมาได้ยินคำชมแบบนี้คงดีใจจนออกนอกหน้าเลยทีเดียว

“ไม่คิดเลยว่าจะมาได้ถึงขนาดนี้” คำพูดที่หลุดออกมาจากปากของชายผู้นี้ทำให้ผมสงสัยยิ่ง

“หมายความว่ายังงั้นหรือครับ?”

“อ้อ..ไม่มีอะไรสำคัญหรอกครับ ผมเป็นพ่อของเด็กคนนั้น เราไม่ได้เจอกันมาหลายปีแล้วนะครับ”

ผมไม่ค่อยเข้าใจในความหมายหลังจากเหตุผลที่ชายผู้นี้มอบให้กับผม “ไม่คิดเลยว่าจะมาได้ถึงขนาดนี้” หมายความว่าอะไร ความรู้สึกโกรธแค้นผ่านเข้ามาในจิตใจของผม ผมไม่อาจทราบที่มาของความรู้สึกนี้ได้ ไม่มีความจำเป็นเกี่ยวเนื่องอะไรกับผมเลยแม้แต่หยดน้อย พ่อของแพรวาที่เคยทิ้งครอบครัวไปทำให้ชีวิตของเด็กสาวต้องผจญกับชะตากรรมของชีวิตที่น่าอดสู

“ไม่มีอะไรสำคัญอย่างนั้นหรือ?” ผมกำห่อขนมที่อยู่ในมือแน่น

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ?” เขาถามอย่างใสซื่อ นั่นยิ่งทำให้ผมรู้สึกโกรธมากขึ้นลงไปจนถึงกระดูกดำ

“ไม่มีอะไรสำคัญได้ยังไงกัน คุณเป็นพ่อของเด็กคนนั้นไม่ใช่หรือ?”

ผมตะโกนโพล่งออกไปอย่างขาดสติ ผู้จัดการและเพื่อนพนักงานได้ยิน ต่างรีบวิ่งกันออกมาจากห้องพนักงานเข้ามาห้ามผม ผมถูกต่อว่าจากผู้จัดการและถูกลงโทษให้หยุดงานเป็นเวลา 3 วัน

วันรุ่งขึ้นผมไปเยี่ยมแพรวาในช่วงเช้า เพราะเรื่องที่ผมก่อขึ้นเมื่อวาน ผมแวะที่ร้านดอกไม้ของคุณสา และมุ่งหน้าตรงไปยังโรงพยาบาล ผมไม่รู้ว่าจะพูดเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานกับเธอได้อย่างไร เด็กสาวที่ไม่รู้จัก อีโน้อีเห่น ผมไม่สามารถบอกได้ว่าผมได้พบพ่อของเธอโดยบังเอิญ เขาเข้ามาซื้อของในร้านสะดวกซื้อที่ผมกำลังทำงานอยู่ ไม่รู้ว่าคุณรู้สึกโกรธที่เกิดขึ้นนั้นมีต้นสายปลายเหตุจากที่ใด สักแห่งในจิตใจของผมเข้าใจถึงความเจ็บปวดของการถูกทิ้งไว้เพียงลำพังบนโลกที่บิดเบี้ยวแห่งนี้

ทุกครั้งที่ผมไปเยี่ยมแพรวาที่โรงพยาบาล เธอมักจะยุ่งอยู่กับเครื่องดนตรีของเหลือง เครื่องดนตรีที่พ่อของเธอส่งมาให้เมื่อนานมาแล้ว ผมไม่กล้าแม้แต่จะคิดถึงความรู้สึกของเธอ หากเธอได้ทราบว่าพ่อของเธอแอบมาฟังการบรรเลงของเธอในวันนั้น ผมยังคงเก็บความลับนั้นไว้ในทุกครั้งที่ไปเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาล

“วันนี้คุณดูแปลกไปนะคะ” แพรวาพูดพร้อมกับวางเครื่องดนตรีลงบนตัก “เจี๊ยบขี้นม พุดน้อยยกว่าปกติ”

“ปกติแล้วผมพุดมาก? เป็นอย่างนั้นหรือ?”

“มากกว่าวันนี้”

ผมยิ้มตอบเธออย่างใจเย็น

“สัปดาห์หน้าคุณจะมาหาฉันอีกได้ไหม?”

“แน่นอน..ทำไมถึงถามอย่างนั้น? ผมก็มาเยี่ยมเป็นประจำอยู่แล้ว” ผมสงสัยในคำถามของเธอ

“ไม่มีอะไรค่ะ แล้วเจอกันนะค่ะ” แพรวารู้สึกเครื่องดนตรีขึ้นโอบกอดไว้บนท่อนแขน ลูกขึ้นยืนและเดินกลับเข้าไปภายในตึก

สัปดาห์หน้าเป็นวันครบรอบที่ฮานะเสียชีวิต ผมเดินทางไปเยี่ยมหลุมศพของฮานะเป็นประจำทุกปีไม่เคยขาด ผมไม่ได้บอกแพรวถึงเรื่องนั้น ไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใด

กาลเวลาผ่านไปอย่างเนิบช้า ความอัดอั้นในหัวใจของผมเพิ่มมากขึ้นในทุกขณะ ลึก ๆ แล้วผมรู้ว่าผมไม่จำเป็นต้องนำเรื่องของเด็กผู้หญิงคนนี้มาคิดให้ลำบากใจ แต่ผมกลับคาดหวังในตัวเองว่าผมอาจช่วยเหลือเธอได้ ผมเป็นเพียงคนเดียวที่เข้าใจความรู้สึก สถานการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้น พ่อของเธออาจกลายเป็นตัวแปรที่ทำให้สภาพจิตใจของฮานะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่แยลงก็ได้ ผมคิดอย่างนั้น

สัปดาห์ถัดมาผมเดินทางไปเยี่ยมหลุมศพของฮานะ พิธีกรรมทางศาสนาของฮานะจำเป็นต้องฝังไว้ในโบสถ์ หลังจากศพของฮานะผ่านการฆ่าเชื้อ ถ้ากระดูกของเธอถูกนำมาฝังไว้ในสุสานที่อยู่ในพื้นที่การดูแลของโบสถ์จังหวัดใกล้เคียง ผมไม่ลืมดอกไม้ที่เธอชอบ เพื่อเป็นการบอกให้เธอได้รับรู้ถึงความคิดถึงที่ผมมีต่อเธอ ก่อนจะเดินทางกลับไปเยี่ยมแพรวที่โรงพยาบาล

ผมไม่อาจรับสิ่งที่รอผมอยู่ได้ แพรวเสียชีวิตก่อนผมเดินทางมาถึงเพียงไม่นาน อวัยวะในร่างกายของเธอถูกทำลายโดยไวรัสที่แฝงตัวอยู่ภายใน หมอวินิจฉัยอย่างละเอียดถี่ถ้วนทุกครั้ง ภาพในตาของผมเบลอมองไม่เห็นสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า พ่อของแพรวเดินทางมาถึงก่อนผม คุยกับหมอที่รักษาแพรว เขาดำเนินการทุกอย่างด้วยความรวดเร็ว รวกับว่าเขาารู้สิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันนี้เป็นอย่างดี แตกต่างจากผมที่ยังคงนั่งพับปลงอยู่ที่เก้าอี้ด้านนอกหลังจากได้ยินเรื่องราวที่เกิดขึ้น ดอกแกลดิโอลัสในมือของผมทั้งที่เพิ่งซื้อมาในตอนเช้าพร้อมกับดอกไม้ที่นำไปเยี่ยมหลุมศพฮานะ กลับเหี่ยวเฉาลงอย่างรวดเร็ว กลีบดอกไม้ที่ค่อย ๆ ถูกกัดกิน ความชื้นที่ปรากฏร่องรอยออกมาอย่างเชื่องช้าราวกับผมได้มองเห็นการเคลื่อนที่ของความตายที่ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาใกล้

ผมรู้สึกตัวหลังจากถูกมือตะแคงที่ไหล่ข้างขวา เบื้องหน้าผมปรากฏร่างของชายวัยกลางคน พ่อของแพรว สัมผัสที่กระทบร่างกายของผมหนักแน่น และอ่อนโยนอย่างผิดเพี้ยน ข้างกายเขามีกล่องดำแปลกประหลาด ค่อนข้างใหญ่ ทรงดูคล้ายกับเครื่องดนตรีที่แพรวเคยบรรเลงอยู่ตลอด

“มีจดหมายส่งถึงเธอ” ชายวัยกลางปลั่งเสียงออกมา เป็นเสียงที่ทุ้มใหญ่ แต่ผมยังคงรู้สึกถึงความ
สิ้นเครือที่พยายามหลบซ่อนอยู่ภายใน

“จดหมาย?”

“เครื่องดนตรีชิ้นนี้เป็นของเธอ...แพรวาต้องการอย่างนั้น” เขาบอกกับผม

ผมไม่มีท่าที่ตอบสนองอะไร เพียงแต่มองไปทางกล่องสีดำใบนั้น

พิธีศพของแพรวาไม่ต่างอะไรไปจากของฮานะ ผมไม่เคยทราบมาก่อนว่าเธอมีความนับถือใน
ศาสนาเช่นนี้ หรือเป็นเพียงแต่ความนับถือที่ส่งผ่านมาจากครอบครัว ผมไม่เคยทราบเรื่องเหล่านั้น ไม่เคย
เข้ามาอยู่ในหัวข้อสนทนาของเราทั้งสอง หรือนั่นเป็นเพียงการจัดการไปตามอย่างที่พ่อของเธอเป็นคน
จัดการ

ผมเดินทางกลับไปโบสถ์ในตอนเย็นอีกครั้ง ผมไม่เคยเดินทางมาที่โบสถ์ในตอนเย็น บรรยากาศดู
วังเวงต่างจากในตอนเช้าอย่างเห็นได้ชัด เสียงระฆังของโบสถ์ดังขึ้น ผมไม่ทราบมาก่อนว่าที่นี่จะตีระฆังกัน
ในเวลาอย่างนี้ ผมเดินเข้าไปภายในตัวอาคาร ไม่มีใครอยู่ที่นั่น ผมนั่งลงอย่างกับชายหนุ่มผู้ไร้หนทาง พร้อม
กับกล่องสีดำวางไว้ข้างตัว แสงไฟไม่สว่างพอจะ让我ทำอะไรอย่างอื่นนอกจากนั่งก้มหน้าลงราวกับผู้ที่
เดินทางเข้ามาในเวลาอย่างนี้เพื่อพูดคุยถึงบางอย่างที่มนุษย์พยายามกำจัดออกไปจากจิตใจ แต่นั่นไม่ใช่
เหตุผลของผมที่เดินทางมาที่แห่งนี้

เสียงประตูดุโบสถ์ดังขึ้น ประตูที่สูงใหญ่ราวกับเป็นประตูของปราสาทของราชา เปิดอ้ากว้างเสียงจน
มองเห็นพระจันทร์เสี้ยวที่ลอยคว้างอยู่ด้านนอก เงาเดือนรางเคลื่อนผ่านเข้าประตู แสงจากพระจันทร์เสี้ยว
ทำให้ภาพเบื้องหน้าที่ผมเห็นเป็นสีดำราวกับพระอาทิตย์ที่สาดแสงจ้า ก่อนเงาดำจะเคลื่อนเข้ามาใกล้ผม
เรื่อย ๆ ปรากฏให้เห็นสาวงามผู้หนึ่ง เธอเดินผ่านผมไปอย่างเงียบสงบ มีเพียงเสียงรองเท้าส้นสูงที่กระทบ
กับพื้นกระเบื้องของโบสถ์ แต่ผมกลับจำเธอได้อย่างแม่นยำ ไม่ใช่เพราะหน้าตา หรือเสื้อผ้าอาภรณ์ไม่ว่าจะ
เป็นชุดเดรสสีดำ รองเท้าส้นสูง กระเป๋าถือ เรียวแขนและขาที่ยาวสวยได้รูป แต่เป็นเครื่องรางกุหลาบสีดำที่
ติดอยู่บนปิ่นปักผมของเธอ เธอเคยเป็นลูกค้าร้านดอกไม้ในงานเทศกาลของวัดประจำจังหวัด ในวันที่ฮานะ
ป่วยและผมมาทำหน้าที่ขายแทนเธอ เครื่องรางเพียงชิ้นเดียวที่ฮานะไม่ค่อยชอบเสียเท่าไร

เธอเดินไปจนถึงด้านในสุดของอาคาร หน้ารูปภาพของศาสดาของศาสนาที่โบสถ์ให้การ
สักการะบูชา หยุดนิ่งไม่ไหวติง แสงพระจันทร์เสี้ยวที่ลอดผ่านเข้ามาทางประตูโบสถ์ทำให้ผมเห็นภาพเบื้อง
หน้าราวกับความฝัน ให้ความรู้สึกโดดเดี่ยวเดียวดาย ราวกับเธอผู้เดียวที่อยู่ ณ ที่แห่งนั้น ไม่มีสิ่งใดอย่าง

กลายเป็นไปใกล้โลกของเธอได้ ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าผมทำให้ผมนึกถึงความหมายของกุหลาบดำ ขึ้นมาอย่างกระทันหัน

“รักนิรันดร์ที่ไม่มีอยู่จริง” เสียงของหญิงสาวดังก้อง สะท้อนไปตามผนังของโบสถ์ราวกับเธอรู้ว่าผม กำลังคิดถึงสิ่งใดอยู่

ผมตกใจอย่างช่วยไม่ได้ เหมือนถูกแกล้งหลอกให้ตกใจในขณะที่กำลังจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เธอ หันหลังเริ่มก้าวเดินกลับมาทางผมที่ตกใจกับเสียงของเธอ

“คุณกำลังคิดถึงความหมายของกุหลาบดำอยู่หรือคะ?” คำถามของเธอพุ่งตรงมาทิ่มแทงใจดำผม อย่างเยือกเย็น

“ก่อนกลับกุหลาบจะโรยรา ร่วงหล่นไปตามแรงโน้มถ่วงสู่พื้นผิวของโลก... การมีอยู่ของสรรพสิ่ง เป็นเพียงแต่จุดเล็ก ๆ ในจักรวาลนี้เท่านั้น ทั้งฉันและคุณ... หรือเธอ”

“คุณหมายถึงใคร?” น้ำเสียงเดือดดาลของผมพุ่งพรวดออกมาอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย

“สิ่งที่คุณคาดหวังเป็นสิ่งใดกันคะ?” นัยน์ตาของเธอให้ความรู้สึกเย็นเฉียบไปทั้งร่าง ผมไม่สามารถ ขัดขึ้นเธอได้เป็นแน่

“ผมไม่รู้”

“คุณคาดหวังให้โชคชะตาของคุณเป็นอย่างไรกัน... เผ่าแต่โทษโชคชะตาของคุณ หรือโลกทัศน์ของคุณ นั้นแคบเล็กเหมือนบ่อน้ำที่แห้งเหือดอย่างนั้นหรือ?”

ผมได้แต่คิดในใจ ไม่สามารถพูดสิ่งที่ต้องการออกไปได้ ผู้หญิงคนนี้พูดอะไรกัน โชคชะตาอย่างนั้น หรือ ก็ต้องเป็นอย่างนั้นแน่แท้อยู่แล้ว โลกที่บิดเบี้ยวแบบนี้ มนุษย์ที่ถูกทอดทิ้งอย่างผมและฮานะ จะสามารถต่อกรกับโชคชะตาของโลกใบนี้ได้อย่างไร เคราะห์ซ้ำกรรมชดฮานะยังต้องมาพบจุดจบด้วยไวรัส จากธรรมชาติ พวกเราตั้งใจให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอย่างนั้นหรือ เป็นไปไม่ได้เลย ผมไม่เคยคิดคาดหวังให้ชีวิต ของผมและฮานะออกนอกเส้นทางของกันและกันอย่างนี้

ห่วงความคิดของผมถูกกลืนกินไปโดยปริยาย หญิงสาวเดินจากไปด้วยถ้อยคำที่จิกจิกลงไปสู่ก้นบึ้ง ในหัวใจของผม

“คุณกลายเป็นรักนิรันดร์ของเธอไปแล้ว”

ไม่มีคำพูดใดหลุดออกจากปากของผม ความคิดที่กำลังแหวกว่ายวนไปมา พยายามค้นหาคำที่เหมาะสมเพื่อตอบโต้เธอกลับไป แต่ไม่สามารถทำได้ เสียงประตูโบสถ์ปิดลง ความสว่างจากแสงจันทร์หายไปพร้อมกับเสียงดังสนั่นก็ก้องอยู่ในหัวของผม เหลือให้เห็นเพียงแต่แสงที่ลอดผ่านกระจกเงาเข้ามา

เช้าวันรุ่งขึ้น ผมถูกซิสเตอร์ปลุก แสงแดดลอดผ่านกระจกใสเข้ามาสว่างจ้า ผมลืมตาตื่น ผมไม่รู้ตัวว่าหลับไปตอนไหน หัวความคิด ณ ตอนนั้นผมกำลังคิดอะไรอยู่ ผมพยายามคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ทบทวนความจำที่เหลือเพียงเศษเสี้ยว

“ความฝันนั้นหรือ?”

ซิสเตอร์บอกให้ผมไปล้างเนื้อล้างตัวที่บ้านของผู้ใหญ่บ้านในหมู่บ้านใกล้เคียง ๆ ผมเดินออกจากโบสถ์ทางประตูบานใหญ่ออกมาพร้อมกับกล่องใบใหญ่ที่ยังไม่รู้ว่าด้านในคืออะไร ไม่มีเหตุผลที่ผมจำต้องหิวมันไปด้วยทุกหนทุกแห่ง ผมพอจะเดาได้ว่าข้างในคือเครื่องดนตรี จริง ๆ พ่อของแพรวาบอกว่าด้านในมีจดหมายจากแพรวาถึงผม ถึงอย่างนั้น ผมยังไม่มีความกล้าพอที่จะเปิดอ่านมัน

ผมตรงไปยังบ้านที่ได้รับคำแนะนำมาล้างเนื้อล้างตัวตามที่ซิสเตอร์บอกกับผม ผู้ใหญ่บ้านได้รับโทรศัพท์จากทางโบสถ์ว่าผมจะเดินเข้ามาที่นี่ เขาเตรียมอาหารเช้าไว้ให้ผมเล็กน้อย เป็นเพียงขนมปังและชุปธรรมดา ผมกังวลถึงเรื่องงานพิเศษเล็กน้อย จริง ๆ แล้วเช้าวันนี้เป็นกะทำงานของผม หายตัวแบบนี้คงไม่ดีเท่าไร ผู้จัดการไม่ได้ทราบเรื่องราวของแพรวาว่าเธอเสียชีวิตแล้ว หลังจากผมทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะกลับออกจากบ้าน ผมขอยืมโทรศัพท์ของผู้ใหญ่บ้านติดต่อไปยังเบอร์โทรศัพท์ของทางร้าน ผู้จัดการรับสาย ผมอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เขาฟังอย่างละเอียดเท่าที่ผมจะสามารถทำได้ เขาจึงให้ผมลาหยุดเป็นกรณีพิเศษหนึ่งวัน ผมกล่าวขอบคุณอย่างจริงใจ และไม่ลืมที่จะกล่าวขอบคุณกับผู้ใหญ่บ้านอีกเช่นกัน ผมปิดประตูบ้านเดินจากมา

ผมตรงขึ้นไปยังสุสาน ไปพบกับหลุมศพของฮานะ แสงอาทิตย์ยามเช้าโอบล้อมร่างกายของผม เต็มไปด้วยความอบอุ่นอย่างประหลาด ผมเปิดกล่องสีดำออก ภายในมีเครื่องดนตรียูเฟเนียมที่ฮานะใช้บรรเลงสมุดโน้ตหนึ่งเล่ม และซองจดหมาย

ถึง คุณมิว

ก่อนอื่น..หลังจากที่คุณได้อ่านจดหมายฉบับนี้ แสดงว่าฉันคงไม่มีชีวิตอยู่บนโลกอีกต่อไปแล้ว ร่างกายของฉันคงถูกเผา เหลือเพียงเถ้ากระดูก อวัยวะของฉันถูกทำลายไปจนหมดสิ้น ก่อนจะถูกเปลวไฟสีแดงฉานคลอกให้หมดไหม้ ฉันไม่สามารถถกเถียงความเจ็บปวดที่มีได้อีกต่อไป ขณะที่ฉันกำลังเขียนจดหมายฉบับนี้ ร่างกายของฉันยังคงไม่รู้สึกรู้ถึงความเจ็บปวด แต่ภายในใจของฉันปวดร้าวไปทั้งหมด หลังจากฉันได้ยินคุณหมอแอบคุยกับผู้ชายคนหนึ่ง... พ่อของฉันเองค่ะ

ฉันรู้ว่าคุณอาจสับสนกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น แต่ฉันรู้ว่า คุณจะเข้าใจฉัน และสามารถก้าวผ่านเรื่องราวต่าง ๆ ไปได้ด้วยดี หวังว่าคุณจะไม่โกรธฉันนะค่ะ ที่ฉันหนีหายไปจากชีวิตคุณเช่นนี้ ผู้คนที่คุณรักต่างหาหน้าหายตากันไป ความตายฉีกกระชากพวกเขาเหล่านั้นออกจากคุณ..รวมถึงฉันด้วย

แต่ถึงอย่างไรฉันก็ไม่ได้เสียใจเลยที่พยายามนั่งฝืนร่างกายเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงคุณ จะมองว่าเป็นพันธกรรมจากฉันก็ได้แหละค่ะ... แย่ละ! ฉันเสียเวลาพูดพร่ำเพ้อนอกเรื่องจนลืมสิ่งที่คุณจะอธิบายให้คุณได้ฟังจริง ๆ ฉันเข้าใจเรื่องนี้นะค่ะ

เรื่องแรก คือเรื่องของพ่อของฉันนะค่ะ ฉันได้พบพ่อของฉันในงานบรรเลงที่จัดขึ้นที่โรงพยาบาล ยังจำได้ใช่ไหมค่ะ เขาบอกกับฉันว่าเขารีบจัดการงานที่ทำอยู่ และรีบกลับมาหาฉันเลยละค่ะ หลังจากที่รู้ว่าฉันกลายเป็นผู้ป่วยติดเชื้อไวรัส แต่ก็เสียเวลาไปเกือบปีกว่าจะมาหาฉันได้ ช่วงที่ไวรัสระบาด การเดินทางโดยเครื่องบิน หรือทางเรือ หลาย ๆ อย่างถูกยกเลิกทั้งหมด ในตอนนั้นฉันทำอะไร ไม่ถูกเลยละ ลูกสาวที่ถูกเขาทอดทิ้ง แต่กลับจะมาหาฉันในตอนที่ว่าฉันกำลังจะตายนั้นหรือ? พ่อประสาอะไรกัน! ฉันได้แต่คิดอย่างนั้นวนเวียนอยู่ในหัว เขาแอบคุยกับคุณหมอถึงอาการของฉันนับตั้งแต่นั้นมา สาเหตุที่พ่อของฉันไม่ไปออกทัวร์เล่นดนตรีเหมือนแต่ก่อนแล้ว ก็เพราะเขาจะอยู่ดูแลฉันให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันไม่หายไปหน่อยหรือ? คุณมิวว่าไหม ฉันล่ะเชื่อเลยจริง ๆ จนกระทั่งวันที่ฉันกำลังเขียนจดหมายฉบับนี้...คุณหมอบอกกับพ่อของฉันว่าฉันกำลังจะตาย...ผลของการตรวจร่างกายครั้งสุดท้ายครั้งสุดท้าย ฐู่ ๆ อวัยวะของฉันก็ถูกทำลาย แต่ฉันกลับไม่รู้สึกรู้ถึงความผิดปกติทางร่างกายเลยสักนิด มันช่างน่าหัวเราะจริง ๆ แต่ฉันก็ไม่สามารถทนรับความจริงนั้นได้ มันทำให้ฉันรู้สึกทรมานมาก ๆ เลยละค่ะ ฉันจึงตัดสินใจเขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นถึงคุณ

อีกเรื่องที่คุณต้องบอกกับคุณให้ได้ ขอขอบคุณมากนะค่ะ สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง การมาเยี่ยมไข้ของคุณในทุก ๆ สัปดาห์ทำให้ฉันมีกำลังใจอย่างมากเลยทีเดียว ครั้งแรกที่ฉันพบกับคุณ ราวกับดอกไม้ที่กำลังเหี่ยวเฉา แต่ฉันก็ตั้งใจ ดอกไม้ที่คุณมักจะนำติดมือมาด้วยทุกครั้งที่มาเยี่ยมฉัน ความเข้มแข็ง ความสูงส่ง ความนับถือ และความงดงาม นั่นคือความหมายของมันสินะค่ะ ฉันดีใจจริง ๆ ค่ะ การได้พบคุณทำให้ฉันพยายามที่จะมีชีวิตต่อไป พยายามมากขึ้นในแต่ละวัน อย่างที่ฉันเคยบอกกับคุณ การได้บรรเลงดนตรีออกไปให้ผู้คนที่

ไฉน นั่นเป็นความฝันของฉัน อ้อ..ส่วนเครื่องดนตรีชิ้นนี้ฉันมอบให้คุณค่ะ ฉันให้พ่อของฉันนำมันไปทำ
ความสะอาดอย่างดี เพื่อรอที่จะมอบให้คุณ ฉันไม่แน่ใจสักเท่าไรนักว่ามันจะเรียกว่าของขวัญได้หรือไม่ แต่
ช่วยรับมันไว้ด้วยนะคะ...ฉันหวังจะได้พบกับคุณอีกครั้งก่อนฉันจะตายจากโลกใบนี้ไปเสีย แต่ฉันคงเหี่ยว
เฉาไปพร้อมกับร่างกายนี้เสียก่อน ขอขอบคุณมากเลยนะคะสำหรับที่ผ่านมา ความหมายของดอกไม้ที่คุณมอบ
ให้ฉัน..ขอให้ฉันได้มอบมันให้คุณบ้างนะคะ ลาก่อนค่ะ..

แพรวา

จดหมายจากฮานะจบลงเพียงหนึ่งหน้ากระดาษกว่า สายลมพัดไออุ่นของแสงแดดให้หายไปจาก
รอบกายของผม ผมก้มลงโอบอุ้มเครื่องดนตรีสีเหลืองทองอร่ามขึ้นมาไว้ในอ้อมอก ความเจ็บปวดที่อัดอั้น
ภายในจิตใจค่อย ๆ พริ้งพริ้วออกมาผ่านน้ำตา ผมร้องออกมาอย่างสุดแรง ไม่มีสิ่งใดพอจะสกัดกั้นมันไว้ได้
แดดยามเช้ายังคงส่องประกายกระทบเครื่องดนตรีที่ผมโอบรัดมันจนแน่น กลิ่นของน้ำยาเช็ดเครื่อง
ทองเหลืองยังตลบอบอวลอยู่กับเครื่องดนตรีชิ้นนี้ ผมไม่เหลือคำความคิดของการสูญเสียตัวตน หรือการยก
ให้สิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกที่บิดเบี้ยวใบนี้ให้กับตัวของผมเองหรือมนุษย์คนใดอีก

ผมเดินทางกลับไปร่วมพิธีศพของแพรวาในวันสุดท้าย ก่อนจะเผาร่างเพื่อเป็นการฆ่าเชื้อไม่ให้
สามารถแพร่กระจายได้อีก เหลือแต่เพียงเก้ากระดูกอย่างที่เธอกล่าวบอกกับผมภายในจดหมาย

พ่อของแพรวาตั้งใจจะนำเก้ากระดูกของเธอกลับไปฝังในสุสานที่เดียวกันกับพ่อและแม่ของเขา แต่
ผมขอร้องให้เขาพาเก้ากระดูกไปฝังสุสานที่โบสถ์จังหวัดใกล้เคียง ซึ่งเป็นที่เดียวกับเก้ากระดูกของฮานะ พ่อ
ของเธอสับสนอย่างฉะฉาน ไม่มีท่าทีของความสุขหรือความเศร้า แต่ใบหน้าของความเจ็บปวดนั้นเขามี
อาจซ่อนเอาไว้ได้อย่างสมบูรณ์

ผมลาออกจากร้านสะดวกซื้อ และไปทำงานกับลูกชายของคุณลุงของผม จากร้านอาหารเล็ก ๆ
ของเขาเติบโตขึ้นอย่างมากภายในเวลาเพียงไม่กี่ปี ความสามารถของเขาไม่ต่างจากคุณลุงเลยสักนิด ผม
คิดอย่างนั้น และเกิดความนับถือขึ้นจากใจจริง

ลูกชายของคุณลุงยังคงเก็บพินัยกรรมของคุณลุงเอาไว้อย่างดี เขายื่นให้ผมอ่านในเย็นวันหนึ่ง
หลังจากที่ผมมาร่วมงานกับเขาได้ไม่นาน คุณลุงทิ้งมรดกก้อนโตเอาไว้ให้ผม แน่นอนว่าลูกชายของเขาเองก็
ได้รับมรดกมากกว่าผมหลายเท่า ในพินัยกรรมระบุไว้อย่างชัดเจน หากผมยืนกรานที่จะไม่รับมรดก
ทั้งหมดนี้ และเวลาได้ล่วงเลยผ่านไปนานกว่า 10 ปี จำนวนเงินและสิ่งของเหล่านั้นทั้งหมดจะถูกนำไป
บริจาคให้กับโรงพยาบาลทั่วประเทศ ผมไม่อาจประเมินค่าทั้งหมดออกมาเป็นตัวเลขได้ ผมรู้ดีถึงความ

รำรวยของคุณลุง แต่ผมก็ไม่เคยคิดอย่างจริงจังจนกระทั่งวันนี้ ที่ผ่านมาคุณลุงใช้ชีวิตอย่างปกติธรรมดา
เรียบง่าย ้วยเกษียณของท่านดูสะดวกสบายราวกับกำลังพักผ่อนที่บ้านพักตากอากาศ ผมไม่เคยทราบว่
จริง ๆ แล้วคุณลุงประกอบอาชีพอะไรในช่วงที่อยู่อาศัยด้วยกันมา หรือแม้แต่ในอดีต ลูกชายของเขาเองก็ไม่
เคยกล่าวถึงแม้เพียงครั้งเดียว

ผมนำมรดกทั้งหมดไปบริจาคให้กับโรงพยาบาลทั่วประเทศตามความประสงค์ของคุณลุงที่หากผม
ยืนกรานไม่รับมรดก และไม่ได้ทำงานกับลูกชายของเขาต่อ ผมยังคงถูกบางอย่างดึงดูดให้ออกไปพบเจอกับ
โลกอันกว้างใหญ่อย่างไร้เหตุผล ไม่สามารถดำรงอยู่กับที่ได้เป็นเวลานาน ผู้คนรอบข้างของผมจะพากัน
หายไป

๑. ในวันหนึ่ง ผมเดินทางไปกับพ่อของแพรวาที่สุสานใกล้โบสถ์ สถานที่ที่ฝังเถ้ากระดูกลูกสาวของเขา
 และคนรักของผม

“สอนผมหน่อยได้ไหม?” ประโยคคำถามจากผม

“สอน? ...ให้ฉันสอนอะไรจ้ะหรือ?” คำถามวนกลับมาที่ผม

“เครื่องดนตรีชิ้นนั้น...ยูโฟเนียม”

สายตาของชายวัยกลางคนหนึ่ง ไม่ไหวติงไปกับอารมณ์ความรู้สึกของผม รวากับว่าพ่อของแพรว
สามารถกำจัดอารมณ์ที่อาจก่อให้เกิดความลังเล การตัดสินใจที่ผิดพลาด โดยส่วนใหญ่มนุษย์เราอาจ
พลาดในจุดนี้ก็เป็นได้ ไม่ใช่สิ่งที่จะสามารถสั่งสอนกันได้อย่างง่ายด้าย

“ทำไมถึงอยากอยากให้อันสอน? ...มีเหตุผลอะไรอย่างนั้นหรือ?”

“ผมเพิ่งได้รู้ล่ะครับ การมีชีวิตอยู่...จนกระทั่งตายจากไป ความจริงของเสียวิวินาที่ระหว่างนั้นมันช่างสั้นนัก” ดอกไม้ที่ถูกนำมาวางอยู่หน้าป้ายหลุมศพส่ายเอนไปตามแรงลมอย่างเชื่องช้า ผมยังคงตระหนักถึงความจริงของความตายอยู่อย่างนั้น ไม่รู้สึกยืดเยื้อหรือทรมานเหมือนเมื่อก่อนที่ผมต้องเฝ้าดูยานะทรมานในแต่ละวัน แต่กับเด็กสาวแพรวา ดูจากท่าทางแข็งแรงอย่างนั้นจ้ะ ๆ ก็กลับกลายเป็นแบบนี้เสียแล้ว ไม่ว่าคนเราจะกำลังสุขหรือทุกข์ เมื่อความตายได้คืบคลานเข้ามาใกล้ เพียงเสียวิวินาที่เท่านั้นที่มนุษย์ผู้นั้นจะค้นพบความจริงของสิ่งที่รายรอบตัวเราอยู่มาตลอดได้ ความว่างเปล่าแทรกซึมผ่านรูขุมขนของร่างกาย โพรงจุ่มกปากที่กำลังอ้าพำพุดสิ่งที่คิดออกไปอย่างไม่หยุดหย่อน ก้อนพลังงานที่มองไม่เห็นก็ค่อย ๆ พองตัวใหญ่ขึ้นจากภายในร่างกายและระเบิดออก เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นเพียงเสียวิวินาที่เท่านั้น

ผมและพ่อของแพรวาหันหลังเดินกลับจากสุสานลงมาที่โบสถ์ เขาอาสามาส่งผมที่บ้านของลูกชาย คุณลุงที่อยู่ใจกลางเมืองใหญ่นี้ ผมก้าวลงจากรถแวนสีขาว เขายื่นกระดาษที่มีเบอร์โทรเขียนไว้มาให้ผม

“พร้อมเมื่อไหร่ก็ติดต่อฉันมาได้เลย... แต่ฉันไม่ได้ใจดีเหมือนอย่างที่ตาเห็นหรอกนะ” ก่อนเขาจะออกรถไป

กล่องใส่เครื่องดนตรีใบใหญ่ยังคงถูกวางไว้อยู่อย่างนั้น ผมทำกับข้าวทานคนเดียวในมื้อกลางวัน ข้าวไข่ต้มเล็ดง่าย ๆ เหมือนอย่างเคย นั่งลงทานอย่างเงิบเงียบบนโต๊ะภายในครัว ทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้น โทรศัพท์บ้านดังขึ้น ผมเดินออกมารับสาย ลูกชายของคุณลุงบอกว่าวันนี้จะไม่กลับมาที่บ้าน ผมตอบรับอย่างทุกที ตั้งแต่ผมย้ายมาอยู่กับเขา หลังจากเลิกงานผมก็เดินทางกลับบ้านโดยรถโดยสารคนเดียว ลูกชายของคุณลุงมักจะอยู่จัดการงานที่ร้านต่ออีกสักพัก และโทรศัพท์กลับมาที่บ้านบอกกับผมที่กลับมา ก่อนล่วงหน้าว่าคืนนี้จะไม่กลับบ้าน เป็นอย่างนั้นตั้งแต่นั้นมา ผมไม่ได้นึกสงสัยอะไรเป็นพิเศษ ก่อนหน้านี้เขาอาจเป็นแบบนี้อยู่แล้วก็เป็นได้ ผมไม่ได้ซักไซ้อะไรเขาให้เกิดความเข้าใจผิดกัน นั่นมิใช่การอะไรของ ผม

หลังจากทานอาหารเสร็จ ผมล้างอุปกรณ์ทุกอย่างเก็บเข้าที่เหมือนอย่างเคย ช่วงเวลาบ่าย บ้านที่อยู่ใจกลางเมืองแต่กลับเงียบสงบอย่างประหลาด ผมเดินออกมาที่สวนหลังบ้าน พร้อมกับจดหมายของแพรวา มีแปดดอกไม้วีเรียงรายอยู่ หนึ่งในนั้นยังมีดอกแกลดิโอลัสหลากสีอยู่ด้วย ผมเปิดจดหมายของแพรวา อ่านซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายครั้ง ผมมองไปทางกล่องใส่เครื่องดนตรีของแพรวาที่มอบให้กับผมยังคงวางตั้งอยู่ภายในบ้าน ผมลุกขึ้นไปเปิดกล่องเครื่องดนตรี เอื้อมมือจับท่อทองเหลืองของเครื่องดนตรี ไขว่แรงบีบเบา ๆ และยกมันขึ้นจากกล่อง ผิวสัมผัสที่เย็นเฉียบราวกับผิวของคนตาย ผมต้องการให้ชีวิตกับเครื่องดนตรีนี้อีกครั้ง ผมโทรหาพ่อของแพรวา เขานัดผมทานข้าวในเมือง เขาจะมารับผมที่หน้าบ้านในวันรุ่งขึ้น

เสียงรพพของแพรวมารับผมที่หน้าบ้าน เขาพาผมไปร้านอาหารภายในเมือง ขณะเดินทางไม่มีบทสนทนาระหว่างผมและเขา ใช้เวลาเพียง 30 นาที ถึงร้านอาหารครอบครัวแบบปกติ มีใช้ภัตตาคารหรูหราโอ่อ่า พนักงานเดินนำเมนูมาให้เราสองคน สั่งอาหารประมาณ 2-3 อย่าง

“ผมตัดสินใจแล้วครับ” ผมบอกกับพ่อของแพรวา

เขาเล่าให้ผมฟังถึงเรื่องราวของเขา พ่อของแพรวาเป็นนักดนตรีอยู่ในวงออร์เคสตรา ออกเดินทางบรรเลงดนตรีการกุศลเพื่อเด็กและบุคคลที่ขาดโอกาส อุดมการณ์ของเขามุ่งมั่นที่จะเป็นแรงกระตุ้นให้เหล่าผู้คนที่ได้รับหนทางในชีวิตได้มองเห็นความหมายของชีวิตจริง ๆ ผ่านเสียงเพลง กลุ่มนักดนตรีที่ร่วมเดินทางไปด้วยกัน ก็เป็นคนที่มียุทธศาสตร์ร่วมกัน มีทั้งคนที่เคยเป็นพนักงานออฟฟิศ วิศวกร เด็กในชนบทธรรมดา นักเรียน นักศึกษา รวมไปถึงผู้คนที่พบเจอระหว่างการเดินทางไปในต่างประเทศประทับใจในการแสดง ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของวงดนตรี ผู้ด้อยโอกาสไม่มีที่ไป หากต้องการเข้าร่วมเขาก็จะยินดีสอนให้อย่างไม่มีค่าใช้จ่าย อุดมการณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้เองที่เป็นเหตุผลของการละทิ้งครอบครัวไปในตอนนั้น แม่ของแพรวาไม่สามารถยอมรับความคิดของพ่อแพรวาที่มีอยู่ในขณะนั้นได้ การให้เลือกระหว่างความฝันกับครอบครัว ไม่มีสิ่งใดที่จะบอกได้ว่าอะไรถูก อะไรผิด หากเลือกครอบครัว ผู้คนมากมายก็จะไม่มีโอกาสได้พบกับความสวยงามของชีวิต หากเลือกความฝัน ครอบครัวคนที่เขารักก็ต้องเป็นทุกข์ แต่เรื่องเหล่านั้นจะเป็นอย่างไร ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงอดีตได้อีก ไม่มีใครสามารถเข้าใจการกระทำเหล่านั้นได้ดีไปกว่าพ่อของแพรวาเอง การเลือกทางเดินของเขา เขาไม่เคยเสียใจที่เลือกแบบนั้น แต่หลังจากการเสียชีวิตของแพรวา ทำให้เขาคิดถึงทางเลือก หากเลือกครอบครัวในวันนั้นเหตุการณ์แบบนี้อาจไม่เกิดขึ้น แต่นั่นเป็นทางเลือกที่ไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้อีกต่อไปเสียแล้ว

แม่ของแพรวาตรอมใจตายไปหลังจากได้รู้ข่าวว่าลูกสาวของตนเองเสียชีวิตด้วยไวรัส โดยผู้เป็นพ่อเดินทางไปแจ้งด้วยตัวเองที่โรงพยาบาลจิตเวช

ผมตัดสินใจร่วมเดินทางไปกับกลุ่มนักดนตรีเหล่านี้ ผมได้รับสืบทอดพลังในการใช้ชีวิตที่แก่กล้ามาจากเด็กสาว การเริ่มเล่นดนตรีในช่วงอายุ 30 ถือเป็นเรื่องที่ยากลำบาก พ่อของแพรวาบอกกับผม การเรียนรู้ของมนุษย์ในวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่มีความแตกต่างกัน การเปิดรับสิ่งใหม่ที่ต้องอาศัยความเข้าใจในเสียงดนตรี แต่เหนือสิ่งอื่นใด แพรวาได้เคยบอกกับผมว่าดนตรีเป็นภาษาที่ยิ่งใหญ่ ภาษาที่สามารถเข้าถึงจิตใจของผู้คนได้ทั่วโลก ไม่ว่าจะเริ่มต้นช้าเพียงใด มนุษย์สามารถสื่อสารกันได้ผ่านเสียงดนตรี มองเห็นความสวยงามที่เรายังไม่เคยเห็นได้ผ่านการบรรเลงเพียงช่วงขณะหนึ่ง นั่นคงเป็นความสนุกของดนตรีที่แพรว

วามองเข้าไปในเสียงเพลง ผมได้เรียนรู้อะไรหลายอย่างจากเธอ การหล่อหลอมที่เกิดขึ้นภายในช่วงเวลาทั้งชีวิตที่ผ่านมาของผม แม้ในตอนแรกชีวิตของผมจะถูกเปิดเรื่องด้วยการถูกทอดทิ้งจากผู้เป็นพ่อและแม่ แต่ก็ยังได้รับการบรรเทา และชีวิตในช่วงวัยรุ่นของผมก็ถูกทอดทิ้งจากความตายที่ศิบลานเข้ามาใกล้ พรากคนที่ผมรักให้หายตายจากไป ผมเดินทางไปหลายประเทศ ใช้เวลาฝึกฝนยูโฟเนียมอยู่นานกว่าจะสามารถบรรเลงเป็นเพลงออกมาได้ ในขณะที่ช่วงชีวิตที่ผ่านพ้นวัยคะนองนั้นมากำลังถูกรายล้อมไปด้วยผู้คนที่กำลังตามหาความหมายของชีวิต ไฟที่เติมเปี่ยมไปด้วยจิตวิญญาณ ผมเองก็ถูกหลอมให้กลายเป็นหนึ่งในเปลวไฟนั้นด้วย ไฟที่ไม่อาจดับมอดได้อีกกำลังลุกไหม้อยู่ภายในใจของผม

ลูกชายของคุณลุงขยายกิจการร้านอาหารญี่ปุ่นออกไปหลายสาขา จากร้านเล็ก ๆ ของเขา กลายเป็นร้านอาหารชั้นนำของประเทศเพียงเวลาไม่นาน แต่นั่นไม่ได้ทำให้ผมแปลกใจเท่าไรนัก ด้วยความสามารถของเขา แกมยังเป็นลูกของคุณลุงคนนั้นอีกด้วย ลุงที่มีจิตใจเมตตา เก็บผมมาเลี้ยงในวันนั้น

ผมใช้เวลาทั้งชีวิตที่เหลือไปกับการเล่นดนตรีการกุศลกับพ่อของแพรวา ไม่เคยคิดถึงภาพของตนเองจะเดินทางมาถึงจุดนี้ได้ วงดนตรีจะได้รับการติดต่อจากมูลนิธิจากต่างประเทศมากมาย ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่จะสามารถตอบรับได้ทุกแห่งทั่วโลก การแสดงแต่ละครั้งจะถูกคัดกรองจากคุณพ่อของแพรวา บางมูลนิธิที่มีการสนับสนุนอยู่แล้ว ก็จะไม่ถูกเลือกไปบรรเลงให้ จริง ๆ แล้วการไปบรรเลงในแต่ละที่นั่นล้วนมาจากความเห็นส่วนตัวของพ่อแพรวาเสียมากกว่า ในชนบทของประเทศที่แทบไม่มีใครรู้จัก ผมไม่ทราบว่าเขาู้การมีอยู่ของชนบทเหล่านั้นได้อย่างไร โดยส่วนใหญ่บทเพลงที่จะถูกนำไปแสดง จะเป็นบทเพลงขึ้นชื่อ เช่น *Orpheus in the Underworld* ประพันธ์โดย *Offenbach* หรือเพลง *Bizet Carmen* ประพันธ์โดย *Georges Bizet* หรือเพลง *Near Dawn* ประพันธ์โดย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช หรือในหลวงรัชกาลที่ 9 ของประเทศไทย ความยากง่ายของแต่ละนั้นมีความแตกต่างกันไป แต่โดยแท้จริงแล้วการเลือกเพลงเพื่อนำออกไปบรรเลงให้ผู้คนที่ด้อยโอกาส จะเลือกโดยเน้นการสร้างแรงบันดาลใจ เพลงที่สามารถฟังแล้วรู้สึกร่วมได้อย่างอิสระ ไม่เกิดความซับซ้อนทางด้านความรู้สึก ผมแทบจะลืมระยะเวลาทั้งหมดไปตั้งแต่ผมได้รู้จักและคลุกคลีกับดนตรี ความยาวนานระหว่างการฝึกซ้อม หรือเพียงชั่วพริบตา ระหว่างการบรรเลง ทำให้ผมลืมชีวิตที่ขมขื่นในอดีตไปได้อย่างสิ้นเชิง

ความคิดถึงของผมยังคงทำงานอย่างสม่ำเสมอ ร้านดอกไม้ของคุณสา ยังคงทำกิจการต่อไป และจะถูกส่งต่อไปให้กับลูกจ้าง เพราะคุณสาเองไม่มีสามี ผมเดินทางกลับมายังเมืองที่ผมเคยอาศัยเพื่อซื้อดอกไม้ที่ร้านของเธอก่อนจะไปสุสานในทุกปี

บ้านของแพรวาอยู่ใกล้กับแม่น้ำที่ตัดผ่านภายในเมือง พ่อของเธอมักจะเดินทางกลับมาในวันครบรอบการตายของลูกสาวพร้อมกับผม แต่เราไม่เคยไปเยี่ยมหลุมศพของเธอพร้อมกันเลยสักครั้ง พ่อของแพรวามีความคิดที่จะเปิดโรงเรียนดนตรีหลังจากเกษียณ ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง

“เธอมาเป็นครูให้โรงเรียนดนตรีของฉันไหม?”

“โรงเรียนดนตรีของคุณ?” ผมถามด้วยความประหลาดใจ

“ฉันตั้งใจจะเปิดโรงเรียนดนตรีนะ...หลังจากวงดนตรีการกุศลนี้ไม่มีอีกต่อไป” ผมไม่แสดงท่าทีอะไรออกไป เขายังพูดต่อ “ฉันอยู่ในวงนี้มานานแสนนานตั้งแต่ยังหนุ่ม การส่งต่อให้คนรุ่นถัดไปมันก็เป็นสิ่งที่ดีนะ เราอาจต้องละวางสิ่งที่แบกอยู่หลังบ้าง เมื่อถึงเวลา...จริง ๆ แล้วฉันอยากให้เป็นเธออยู่หรอก แต่เธอเริ่มเล่นดนตรีในช่วงวัยผู้ใหญ่ แม้พัฒนาการของเธอจะเร็ว เรียกได้ว่ามีพรสวรรค์เลยละ แต่เราไม่สามารถต่อกรกับอายุไขได้จริงไหม” รอยยิ้มที่แสนอบอุ่นปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

ผมตอบตกลงด้วยความยินดี พ่อของแพรวาส่งวงดนตรีต่อให้กับคนที่เขาไว้ใจ ในเวลานั้นเขาอายุ 68 ปีแล้ว โรงเรียนสร้างเสร็จในเวลา 2 ปีถัดมา ผมออกจากวงดนตรีการกุศลและมาเป็นครูสอนดนตรีให้กับโรงเรียนแห่งนี้ อายุของผมก็ปาเข้าไป 50 ปีเสียแล้ว

สถานการณ์ไวรัสดีขึ้นอย่างมาก แทบไม่มีข่าวติดเชื้ออีกเลย การคิดค้นวัคซีนถูกทำให้เป็นจริงโดยเทคโนโลยีที่ล้ำสมัยขึ้นทุกวัน ผมเองไม่ได้ตามข่าวคราวเกี่ยวกับไวรัสระบาดอีกเลยนับตั้งแต่เข้าสู่วงการดนตรีอย่างเต็มตัว ผมเคยนึกสงสัยถึงตนเองตอนที่อยู่กับฮานะ หรือครั้งแรกที่พบกับแพรวาบ่อย ๆ ว่าทำไมผมถึงไม่ติดเชื้อจากไวรัสชนิดนี้ทั้ง ๆ ที่บ่อยครั้งผมไม่ได้ระวังตัว การอยู่ด้วยกันกับฮานะอย่างใกล้ชิด ผมควรจะต้องติดเชื้อไปด้วยอย่างแน่นอน แต่ไม่ว่าผมจะถูกตรวจสักกี่ครั้งก็ไม่มีผลเลือดออกมาเป็นบวกเลย ผมอาจถูกคำสาปจากโลกใบนี้ ให้ต้องทนทุกข์อยู่กับการเฝ้ามองคนที่รักทรมานและตายจากไป ทุกอย่างอาจเป็นไปตามแผนของใครสักคน ระหว่างที่ความคิดของผมแล่นพล่านอยู่แบบนั้น ชีวิตของผมก็ผ่านเวลาจนกระทั่งล้มเลือนปฏิกิริยาที่ไม่มีใครหาคำตอบได้

หลังจากที่ผมกลายเป็นครูดนตรีให้กับโรงเรียน ผมก็ได้แวะไปที่ร้านสะดวกซื้อที่ผมเคยทำงานพิเศษอยู่ในสมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัย พนักงานเปลี่ยนหน้าค่าตาไปหมด ผู้จัดการก็เปลี่ยนไปด้วยเหมือนกัน ผมไม่ทราบชีวิตความเป็นอยู่ของเขาเลยนับตั้งแต่ผมลาออกร้านสะดวกซื้อ

พ่อของแพรวาเสียชีวิตลงในวัย 71 ปี ด้วยโรคมะเร็งที่เพิ่งแสดงอาการหลังจากออกจากวงดนตรี คุณหมอบอกกับผมที่อ้างตัวเป็นญาติ ว่าก่อนเนื้อเสียของเขาหลบซ่อนมาอย่างยาวนานด้วยเหตุผลใดไม่

อาจทราบได้ จากอาการที่แสดงออกมาทำให้รู้ว่ามีเวลาอยู่ได้เพียงไม่กี่วัน ก่อนสิ้นลมหายใจ พ่อของแพรวา บอกกับผมว่าเขาจะยกบ้านที่เขาอยู่ปัจจุบันนี้ให้กับผม หลังจากที่ผมตระเวนเล่นดนตรีมาประมาณ 20 ปี ร่วมกับเขา ไม่เคยมีใครอยู่ในวงนานเท่ากับผม นักดนตรีล้วนเปลี่ยนหน้าไปตลอด โรงเรียนดนตรีถูกส่งต่อให้กับชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นครูสอนเหมือนกับผม มีความขยันขันแข็ง รวากับพ่อของแพรวารู้ดีว่าผมไม่อาจเป็นผู้บริหาร หรือจัดการมนุษย์รอบตัวได้ เขาจึงไม่เคยมอบอะไรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจให้ผมเลย ซึ่งผมไม่ได้มีความขุ่นเคืองใจแต่อย่างใด ผมไม่มีบ้านเป็นหลักเป็นแหล่ง หลังจากกลับมาที่เมืองแห่งนี้ ผมอาศัยอยู่กับลูกชายของคุณลุงที่อยู่ในเมืองใหญ่ การเดินทางมาสอนดนตรีใช้เวลาขับรถจากเมืองใหญ่มาถึงเมืองนี้ประมาณครึ่งชั่วโมง ลูกของคุณลุงได้ให้คนขับรถพาผมมาส่งและรับกลับทุกครั้ง การย้ายไปอยู่ในเมืองแห่งนี้ก็ไม่ได้แย่เกินไปสำหรับผม และไม่มีเหตุผลให้ผมปฏิเสธน้ำใจของคนแก่ด้วยกันในวาระสุดท้ายเยี่ยงนี้ ไม่กี่วันหลังจากนั้น พ่อของแพรวาก็เสียชีวิตลง ผมย้ายบ้านเข้ามาอยู่แทนที่ของเขา ข้าวของทุกอย่างถูกเก็บเรียบร้อยเมื่อผมไปถึง รวากับถูกวางแผนไว้อย่างดี ผมทิ้งกับความประณีตของชายคนนี้ออย่างถึงขีดสุด แม้จะเสียชีวิตจากไป ก็ยังคงทิ้งความประทับใจแปลกประหลาดอย่างนี้เอาไว้

ผมสอนอยู่ที่โรงเรียนดนตรีหลังจากพ่อของแพรวาเสียชีวิตไปอีก 3 ปี ผมก็ลาออก และกลับมาเปิดร้านดอกไม้ที่บ้าน เป็นสิ่งที่ผมและฮานะเคยใฝ่ฝันเอาไว้ ผมหวนคิดถึงวันวานขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“ฉันอยากมีร้านดอกไม้ล่ะ” เสียงของฮานะดังขึ้นขณะที่ผมกำลังนวดไหล่ให้เธอ

“จั้นเหรอ น่าสนใจดีนะ”

“การทำงานกับคุณสาทำให้ฉันได้เรียนรู้เรื่องราวของดอกไม้เยอะแยะเลย”

“เธอดูสนุกอย่างนี้ฉันก็ไม่แปลกใจหรอก นี่มันคือสิ่งที่เธอชอบนี่นา”

“เอาไว้เรามาช่วยกันขายดอกไม้ล่ะ”

“ได้เลย”

น้ำตาที่กำลังสะท้อนความรู้สึกโหยหาของผมพุ่งพรวดออกมา ผมคิดถึงเธอเหลือเกิน

เสียงบรรเลงเพลง *I Need To Be In Love* ดังก้องไปทั่วทิศ ผมกำลังบรรเลงเครื่องเป่าลมทองเหลืองอยู่หน้าหลุมศพของเด็กสาวเจ้าของเครื่องดนตรีชิ้นนี้ ช่าง ๆ เป็นหลุมศพของคนรักเพียงคนเดียวของผม เธอสองคนเสียชีวิตด้วยไวรัสระบาด อวัยวะในร่างกายของเธอถูกทำลายจนไม่สามารถอดทนต่อความเจ็บปวดได้อีกต่อไป เด็กสาวที่เสียชีวิตลงมอบเครื่องดนตรีชิ้นนี้ให้กับผม ผมขานนับถือนับถือนองโลกในแง่บวกของเธอ เธอต้องการมีชีวิตอยู่เพื่อเป็นกำลังใจผู้คนที่ชีวิตต่อไปโดยการเล่นดนตรี ผมเองได้รับอิทธิพลเหล่านั้นหลังจากที่ได้ฟังการบรรเลงของเธอ ขณะที่ชีวิตของผมจมดิ่งลงสู่ก้นบึ้งของความสิ้นหวังหลังจากเสียคนรักไป เด็กสาวคนนั้นช่วยเติมไฟแห่งชีวิตให้กับผมอีกครั้ง แต่ไม่นานเธอก็เสียชีวิตไป รวากับโชคชะตาที่กำลังเล่นตลกกับผม

ในที่สุดสุดท้ายถูกบรรเลงออกมา เสียงแล่นผ่านตัดสายลมและค่อย ๆ เคลื่อนหายไป ผมหยุดการเคลื่อนไหวคิดถึงเรื่องราวที่ผ่านมาในชีวิตผมด้วยรอยยิ้ม ผมเก็บเครื่องดนตรีเข้ากระเป๋า ดอกไม้หน้าหลุมศพปลิวไหวไปตามแรงลม ผมเดินหันหลังให้กับเธอทั้งสอง เดินกลับไปโบสถ์ คนขับรถมารอรับผมอยู่ก่อนแล้ว เขาเดินเข้ามาช่วยนำเครื่องดนตรีที่สะพายอยู่บนหลังของผมออกไปใส่ในรถให้

“ขอฉันเดินเข้าไปในโบสถ์สักหน่อยนะ” ผมบอกกับคนขับรถ

เขาก็มองให้ผมเล็กน้อย ก่อนผมจะพาตัวเองเดินขึ้นมาจากประตูโบสถ์ ผมได้พบกับผู้ใหญ่นั่งที่ผมเคยรบกวนเขาไว้ครั้งหนึ่ง เขาดูแก่ลงไปมาก เขากำลังนั่งจดจ่ออยู่กับอะไรบางอย่าง ผมไม่อาจทราบได้ ผมไม่ได้เข้าไปทักทาย ผมอาจไม่ได้อยู่ในความทรงจำของเขาเลยก็เป็นได้ เป็นเพียงช่วงระยะเวลาข้ามคืนเท่านั้น ผมยืนมองภายในโบสถ์ที่ผมเดินทางมาเป็นประจำทุกปีอยู่เพียงหน้าประตูทางเข้า บรรยากาศรอบ ๆ ชวนให้ผมรู้สึกเหงาอย่างบอกไม่ถูก ผมใช้เวลาเพียงสั้น ๆ ในการมองไปรอบ ๆ ก่อนจะเดินกลับมาที่รถ

ผมนำเครื่องดนตรีกลับไปให้โรงเรียนดนตรีทำความสะอาดและเก็บรักษาไว้อย่างเดิม คนขับรถพาผมมาส่งที่บ้าน ผมรู้สึกเหนื่อยนิดหน่อยจากการเดินทางและกิจกรรมในช่วงเช้าวันนี้

“ขอบคุณสำหรับวันนี้” ผมบอกกับคนขับรถ

“ยินดีครับ”

เสียงรถยนต์ขับออกไป ผมเดินเข้าบ้าน ดอกไม้ที่เรียงรายอยู่ตามชั้นวางที่เป็นส่วนหน้าร้านดอกไม้ของผม ดูมีชีวิตชีวาอย่างบอกไม่ถูก ผมหยุดยืนมองดอกไม้เหล่านั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอดรองเท้าคัทชูสีดำ

ออก และเดินตรงขึ้นไปที่ตั้งเตียงในห้องนอน ผมล้มตัวนอนอย่างแผ่วเบา ค่อย ๆ หลับตาลง ขณะนั้นเองผมได้ยินเสียงนกร้องอยู่ที่หน้าต่างริมหัวเตียงของผม แสงแดดยามบ่ายลอดผ่านเข้ามาเล็กน้อย นกสีฟ้าอ่อนเกาะอยู่ที่ริมขอบหน้าต่างด้านนอก ผมรีบดันตัวเองขึ้นมาดูมันอย่างตื่นเต้น แต่ก็ไม่สามารถลุกขึ้นมาได้ในทันที ทำให้นกตัวนั้นตกใจเล็กน้อย และเพียงไม่นานนกตัวนั้นก็บินหนีหายไป ผมยิ้มด้วยความสุขอย่างที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน ล้มตัวนอนลงบนเตียงอย่างแผ่วเบาอีกครั้ง หลับตาลงเหลือแต่เพียงภาพสีดำแสดงอยู่เบื้องหน้า ผมได้ยินเพียงเสียงการเต้นของหัวใจของผมที่เต้นแรงขึ้นด้วยความเหนื่อยล้า และค่อย ๆ เบาลง และช้าลง ช้าลง ลมหายใจที่แผ่วเบาของผมกำลังเลื่อนหายไปสู่อากาศ รวากับว่ากำลังจะได้เป็นอิสระชีวิตของผมได้ใช้มาอย่างคุ้มค่า ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ในการท่องเที่ยวโลกกว้าง รับรองได้เลยว่าไม่น้อยหน้าใครเป็นแน่ ความสามารถทางดนตรีที่ผมไม่เคยรู้ว่าตนเองมีอยู่จนกระทั่งได้ลองจริงจังกับมันอย่างเต็มที่ ทุกสิ่งอย่างกลับล้วนขึ้นอยู่กับการที่ได้อยู่ในความว่างเปล่า ไม่มีใครสามารถมองเห็นหรือจับต้องได้ ผู้คนนับหลายพันล้านคนทั่วโลกที่ไม่สามารถรู้สึกถึงมันได้ โอกาสในชีวิตของเขาเหล่านั้นหดหายไปก่อนที่จะรู้จักมันเสียอีก ผมอดคิดไม่ได้ว่าผมโชคดีเสียจริง ที่ถูกทอดทิ้งอยู่ใต้ศาลาหน้าโรงพยาบาล นั่นคือโอกาสของผมเลยก็ว่าได้ แต่ใครจะรู้ล่ะ นั่นคือเรื่องราวในอดีตอันแสนยาวนานที่ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงได้ สิ่งที่กำลังปรากฏอยู่เบื้องหน้าของผม รอบกายของผมตอนนี้ต่างหาก คือความจริง

ผมลืมตาตื่นอย่างเชื่องช้า ปรากฏภาพของเด็กสาวในชุดเดรสสีขาว รวากับผมกำลังลอยอยู่บนท้องฟ้า ท่ามกลางก้อนไอน้ำขนาดใหญ่ ปุยเมฆที่รวากับผมจะเอื้อมคว้าจับไว้ได้ ผมมองเด็กสาวด้วยความดีใจ

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะคะ” เธอพูดกับผม

“นั่นสินะ”

“คุณดูสบายดีนะคะ.. ไม่เหมือนกับตอนที่ฉันเจอคุณเลย”

“สบายดีครับ”

“ฉันดีใจค่ะ ที่ฉันสามารถมอบความหมายของดอกไม้ฉันให้คุณได้”

“ขอบคุณ”

“ขอโทษด้วยนะค่ะที่เหลือไว้แต่เพียงจดหมาย และเครื่องดนตรีี่ง่ามนั้น”

“ไม่เลย นั่นเป็นของขวัญที่ล้ำค่าสำหรับผม”

“ฉันได้เจอพ่อกับแม่ด้วยนะคะ”

“ดีจังเลยนะ”

“ขอบคุณมากนะคะที่อยู่เป็นเพื่อนท่านแทนฉัน”

“ผมต่างหากที่ต้องขอบคุณ.. ความกล้าหาญที่เธอมอบให้ ทำให้ฉันได้กลายเป็นคนใหม่อย่างทุกวันนี้ละ สิ่งทีพ่อของเธอหล่อหลอมให้ฉันมา ความฝันของเธอมาจากอุดมการณ์ของคุณพ่อของเธอเอง เธอคงสามารถรู้สึกได้ในทันทีหลังจากได้ฟังการบรรยายของพ่อ”

“คงเป็นอย่างนั้นล่ะค่ะ” ผมยิ้มให้กับเด็กสาว

“ดีใจด้วยนะ” เธอยิ้มให้กับผม

“ขอบคุณสำหรับดอกไม้ที่ผ่านมานะคะ ฉันชอบมากเลยล่ะค่ะ”

“ด้วยความยินดี”

“ฉันคงต้องไปแล้วล่ะค่ะ”

“ลาก่อน”

ราวกับผมตกใจตื่นขึ้น ค่อย ๆ ลืมตาอย่างช้า ๆ เด็กสาวคนนั้นเป็นแพรวาไม่ผิดแน่ ผมฝันไปอย่างนั้นหรือ ผมพยายามรวบรวมสติอันน้อยนิดของผม แต่แล้วก็ไม่อาจต้านทานความเหนื่อยล้านี้ได้ เปลือกตาของผมค่อย ๆ ปิดลงอย่างเชื่องช้าอีกครั้ง ก่อนจะปรากฏภาพสีดำอยู่เบื้องหน้า

ผมลืมตาขึ้นอีกครั้ง ปรากฏภาพหญิงสาวที่ผมไม่ได้พบเจอมานานแสนนาน พื้นหลังเป็นท้องฟ้าไกลสุดลูกหูลูกตา ภูเขาสีเขียวเรียงราย ดอกอิตาเลียนไวท์ที่ตั้งตรงตระหง่านอยู่มากมาย ท่ามกลางผืนดินกว้างขนาดใหญ่แห่งนี้ ราวกับเป็นส่วนของดอกทานตะวันพันธุ์อิตาเลียนไวท์ ผมไม่ทราบได้ว่านี่คือที่ไหน ไม่รู้ว่ากี่ปีผ่านมาแล้วครั้งสุดท้ายที่ผมได้พบเธอ ผมยังจำได้ดี ภาพของเธอในวันนั้น ผมมั่งมี ไม่มีเรี่ยวแรงพอจะเอื้อมมือมาจับมือของผม ใบหน้าซูบผอมจนเห็นโหนกแก้มชัดเกินไป หญิงสาวที่อยู่เบื้องหน้าของผมตอนนี้เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคนในวันนั้น

“นั่นคุณเธอ?” เธอยิ้มให้กับผม ผมยิ้มให้กับเธอตอบ

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะ” ผมบอกกับเธอ

“ทีนี้ราวกับสวนของดอกอิตาเลียนไวท์เลยนะ...ว่าไหม?”

“สวยมากเลยนะค่ะ”

“ผมอยากเจอคุณอีกครั้งมานานแล้วละ ”

“เหนื่อยไหมคะ?”

“เหนื่อยมากเลยละ”

“ฉันกำลังรอวันที่จะได้เจอคุณแบบนี้มานานแสนนานแล้วละค่ะ”

“ผมมีเรื่องจะเล่าให้คุณฟังเยอะแยะเลย”

“จ้ะหรือคะ” เธอยังคงยิ้มให้กับผม

“ผมได้เจอกับเด็กสาวคนหนึ่ง เธอบรรเลงดนตรีได้สุดยอดเลยละ หลังจากที่คุณจากไป ผมก็ไม่สามารถมีชีวิตอย่างมีเป้าหมายได้อีกเลย เด็กสาวคนนั้นทำให้ไฟแห่งชีวิตของผมลุกโชนขึ้นอีกครั้ง”

“วาว..ฉันอยากรู้จักเด็กคนนั้นบ้างจังเลยคะ”

“ถ้ามีโอกาสนะ..” ผมยิ้มให้เธอด้วยความสบายใจ “ผมเอาดอกอิตาเลียนไวยาไปให้คุณทุกปีเลย”

“ฉันรู้ค่ะ ฉันไม่เคยเหงาเลยเพราะคุณ”

“ผมเปิดร้านดอกไม้อย่างที่คุณเคยอยากเปิดด้วยละ.. ผมมีบ้าน ถึงจะเป็นบ้านที่มีคนให้มาอีกที่หนึ่งก็เถอะ”

“วาว..ฉันอยากเห็นจังเลยละค่ะ”

“ผมคิดถึงคุณเหลือเกิน”

“ฉันก็คิดถึงคุณค่ะ”

“ผมทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับคุณได้ใช่ไหม.. ผมไม่ใช่คนไม่เอาไหนใช่ไหม”

“คุณเป็นผู้ชายที่ฉันรัก.. ฉันภูมิใจในตัวคุณ”

“ตอนนี้ผมเข้าไปหาคุณได้หรือยัง?”

“แน่นอนค่ะ”

ผมเริ่มออกเดินไปหาเธออย่างเชื่องช้า ก้าวทีละก้าว ปลายเท้าของผมสัมผัสกับหญ้าที่แข็งบ้าง นุ่มบ้าง สัมผัสที่เท้าราวกับมีน้ำติดอยู่ที่ปลายยอดหญ้าในวันฝนตก แต่ผมกลับรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด ผมยื่นมือออกไป พยายามเอื้อมจะแตะมือของเธอ เธอยื่นมือมาจับมือของผมไว้ สัมผัสที่สูญหายไปจากชีวิตของผม ผมได้ถูกเติมเต็มอีกครั้ง ไอรุ่นที่แผ่ซ่านออกมาจากผิวหนัง ผมกอดเธอไว้อย่างแนบแน่น และจะไม่มีวันปล่อยให้เธอหายไปจากสายตาของผมอีก

ช่วงเวลาที่ผ่านมาของผมช่างนานแสนนาน ผมไม่เคยลืมตาตื่นขึ้นมาเห็นเธออีกเลย จนกระทั่งวันนี้